JASMINE CRAIG

Așa a fost scris în stele

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Cu o grație desăvârșită, Gabriella Barini se prăbuși pe canapeaua așezată în colțul încăperii. Sprijinindu-și capul pe pernița brodată, mai întâi oftă supărată, apoi o privi pe tânăra zveltă care stătea calmă în mijlocul camerei.

– Vrei să mă omori! exclamă ea pe un ton impresionant. Ești fiica mea și vrei să mă bagi în mormânt!

Alexandra numără în gând până la zece.

– Dimpotrivă, îi răspunse ea cu un calm prudent. Doar voiam să te scutesc de niște suferințe inutile. Trebuie să te operezi mamă, și medicul tău insistă s-o faci cât mai curând posibil.

Programându-și efectele dramatice cu virtuozitatea pe care i-o modelaseră cei treizeci de ani de carieră hollywoodiană, superstarul Gabriella Barini își duse mâna la frunte și declamă:

– Nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre medici și spitalele lor. Îți interzic să mai rostești asemenea cuvinte îngrozitoare. Dio mio, Sandi, ești o fiică tare crudă!

Alexandra numără în gând până la douăzeci, apoi inspiră adânc aer în piept și spuse:

– Mamă, ai o inflamație a vezicii din cauza calculilor biliari care trebuie scoși...

– Oh! Câtă necuviință! Cum poți rosti asemenea vulgarități? Calculi-bi-li-ari! Parcă ar fi vorba despre niște paraziți din intestinele unui porc! Cum poate fi convinsă presa că acești calculi sunt de fapt o boală rafinată?

– Habar n-am, dar pot să te asigur că în momentul acesta puțin îmi pasă ce-or să creadă admiratorii tăi. Fii realistă, ce Dumnezeu! Luna viitoare vei începe turnările la un nou film în California și, în cazul în care nu accepți să faci acum operația, nu vei fi în stare să respecți termenii contractului. Știu că preferi chirurgii americani, așa că am obținut o rezervare la Centrul medical din Los Angeles pentru săptămâna viitoare. Nu accept nici un comentariu în legătură cu acest subiect.

– Oh, cum am putut aduce pe lume un copil atât de pragmatic?

Își strânse în jurul trupului faldurile ample ale capotului din saten albastru, măsurând-o cu o privire uluită pe fiica sa îmbrăcată într-un sobru, dar elegant taior bej.

– E uimitor, continuă ea, cât de multă influență a avut pragmatismul tău până și asupra aspectului tău fizic. Nu știu cum să mă exprim mai exact... Sunt convinsă că n-ai moștenit de la mine apucăturile astea... probabil că le-ai căpătat de la tatăl tău. Da, sunt sigură că de vină este numai Richard. Știai că provine dintr-o familie destul de ciudată? Nu ți-am spus niciodată că tatăl tău a fost director la fisc?

Alexandra își stăpâni un zâmbet.

– Ba da, mamă, mi-ai amintit adesea de această tară genetică, dar sunt convinsă că și tata, la fel ca tine, își declină orice

responsabilitate referitoare la cât de rău am ajuns. Te rog să mă crezi, indiferent din ce familie ar proveni, reprezint pentru el o enigmă la fel de inexplicabilă ca și pentru tine.

Gabriella o privi cu un aer gânditor.

– Și totuși ai putea fi o fată frumoasă, dacă te-ai strădui cât de cât. Uneori mă întreb dacă nu cumva te urâțești dinadins. Lucrul de care ai neapărată nevoie, Sandi, este de fapt un bărbat. Un bărbat adevărat. Dacă te-ai îndrăgosti de cineva, poate ai reuși să devii oarecum umană.

Sandi se îndreptă spre fereastra încadrată de o draperie elegantă și rămase cu spatele la mama ei. Își împreună mâinile tremurânde.

– Deci, îmi sugerezi că ar fi bine să-mi schimb iubiții în fiecare lună, ca să-mi dovedesc mie însămi că hormonii mei funcționează normal?

– Ar putea fi și ăsta un pas în direcția bună, dar ție îți trebuie un bărbat care să te facă să te desprinzi cu adevărat de realitatea cotidiană. Ce n-aș da să te văd măcar o singură dată atât de îndrăgostită, încât să-ți pierzi uzul rațiunii!

Sandi râse, dar cu o ușoară notă de enervare.

– Dar rațiunea nu este neapărat o crimă, mamă. În anumite familii, este considerată chiar o virtute.

– La vârsta de șapte ani, aveai mai mult bun-simț decât eu și tatăl tău la un loc.

Tonul cu care vorbea Gabriella arăta că nu-i făcea fiicei ei vreun compliment.

– Era absolut necesar ca cineva din familie să-și păstreze totuși calmul, îi răspunse ea liniștită.

– Oare nevoia de calm este aceea care te-a aruncat în brațele lui Jim nu-știu-care? Bărbatul acela cu un dicționar ambulant de

psihologie, nu un amant! Nu-i de mirare că ai ajuns îmbrăcată într-un taior bej și cu părul strâns într-un coc caraghios!

Sandi se strădui să nu se enerveze.

– Dacă îți duci bine aminte, m-am despărțit de Jim în urmă cu doi ani.

– Și de atunci, ai dus o viață de călugăriță!

Sandi se întoarse încet, oferindu-i mamei sale un zâmbet care mai îmblânzea frumusețea clasică a trăsăturilor ei

– Nu prea îmi pot imagina o călugăriță practicând meseria mea. Mamă, uiți uneori că știu mult mai multe despre sexualitate decât tine.

Gabriella râse înfundat:

– Poate termenii tehnici, dar nu știi nimic despre vârtejul de emoții care te domină la un moment dat și nici despre acea plăcută agonie a dragostei...

– Dimpotrivă, pacienții mei îmi vorbesc tot timpul despre asta, dar te rog să nu mai încerci să ocolești subiectul discuției noastre. Suntem aici ca să vorbim despre tine și nu despre rateurile mele amoroase. Măcar o dată în viață fii rezonabilă. Ieri ai avut o criză atât de dureroasă, încât nici n-ai putut să te dai jos din pat. De ce nu vrei să accepți ideea că trebuie să te operezi?

Două lacrimi strălucitoare se rostogoliră pe obrajii machiați cu măiestrie ai mamei sale.

– Spitalele sunt niște locașuri ale morții! Nu sunt chiar atât de bolnavă! Nu pot să-i las pe medicii ăștia ai tăi să mă deschidă și să-mi scoată inima din piept.

Sandi începu să-i explice că scoaterea calculilor nu necesită decât o incizie minusculă la o distanță destul de mare de inimă,

dar observă că Gabriella n-o asculta. Atunci se apropie cu pași mari de ea, se proțăpi în fața canapelei și-i vorbi cu o violență care nu-i era caracteristică:

– Mamă dragă, m-ai sunat de la Roma în toiul nopții pentru că aveai nevoie de ajutorul meu. Mă aflu în Italia de peste o săptămână, dar tu nu mă lași să te ajut. Nu-mi pot permite să lipsesc prea mult de la serviciu. Am o grămadă de pacienți la Los Angeles a căror viață depinde de mine și responsabilitatea față de ei este la fel de mare ca și datoria față de tine. Mâine dimineață mă urc în avion și te implor să vii cu mine. Știi foarte bine că asta este soluția cea mai bună.

– Îmi ceri un lucru imposibil! exclamă mama ei, ridicându-se de pe canapea cu brațele înălțate în mod teatral. Nu mi-ai înțeles niciodată sufletul, sensibilitatea mea de artistă. Niciodată!

– Este posibil. Într-adevăr, nu înțeleg de ce ține neapărat sensibilitatea ta artistică să sufere ca o martiră pentru câțiva calculi pe care un chirurg i-ar putea scoate foarte ușor.

– Ah, dacă n-ai fi atât de rece, m-ai înțelege!

– Sunt convinsă, încheie Sandi discuția pe un ton aspru.

Oftă adânc. În ultima săptămână avusese cu mama sa aceeași discuție, cu mici variațiuni, dar acum se hotărâse în sfârșit ca aceasta să fie ultima. Cel mai înțelept ar fi să se întoarcă în Statele Unite și să-i ceară ajutorul tatălui ei. Gabriella Barini și Richard Hawkins erau divorțați de peste douăzeci de ani, dar Richard avusese întotdeauna asupra fostei sale soții mai multă influență decât amanții ei ocazionali. Dacă ar fi acceptat să întrerupă filmările pentru scurtă vreme pentru a sta de vorbă cu

Gabriella, ar fi putut s-o convingă de necesitatea intervenției chirurgicale. Sandi se hotărâse: cu cât ajungea mai repede la Los Angeles, cu atât putea să acționeze mai rapid. Se îndreptă spre ușă:

– De data asta, să știi că nu glumesc, mamă. Plec la aeroport mâine dimineață la ora zece. Îmi dai voie să te trezesc ca să ne luăm rămas-bun?

Gabriella evită privirea fiicei sale.

– Dacă vrei...

Degetele lui Sandi strânseră atât de tare clanța ușii, încât începu s-o doară mâna, dar pe fața ei nu se citi deloc tensiunea care îi tulbura sufletul.

– Bineînțeles că vreau să-mi iau rămas-bun, mamă. Atunci, pe mâine. Noapte bună, somn ușor.

Mama ei nu-i răspunse și, după ce așteptă în tăcere câteva secunde în fața ușii, Sandi se hotărî să iasă din cameră.

Capitolul 2

Pavilionul Dorothy Chandler de la Music Center din Los Angeles era înțesat de o mulțime de oameni îmbrăcați elegant. Ori încotro ar fi fost îndreptate obiectivele camerelor de televiziune, acestea filmau grupuri compacte de femei pline de aur și diamante și de bărbați aproape înțepeniți în cămășile lor de mătase și smochingurile negre și sobre.

În ciuda aparentei note de rafinament a adunării, atmosfera din Pavilion era sufocantă și Damion Tanner se foia stânjenit pe scaunul său. Ca de obicei, ceremonia premiilor Academiei de film începea mai târziu decât ora stabilită.

Damion se descheie la guler și-și îndreptă atenția asupra scenei unde prezentatorul ceremoniei începea cu câteva glume programul premiilor Academiei de film care decerna în seara aceea Oscarul pentru cel mai bun actor al anului. Părea a se simți în largul lui, dar Damion, care știa ce efort trebuia să depună ca să țină treaz interesul auditoriului, admira evoluția acestuia cu detașarea critică a unui profesionist față de activitatea altuia.

Observă perfecțiunea cronometrată a tăcerilor lui, după fiecare glumă, pentru a permite celor trei mii de persoane să râdă apreciativ.

Damion zâmbi, deși nu auzise nici un cuvânt din ceea ce spusese prezentatorul. Zona profesională, analitică a creierului său era mereu în stare de veghe, pe când restul părea să se fi închis din dorința obsesivă de a nu părea implicat.

Tânăra care-l însoțea, al cărei nume îi scăpa pe moment se freca de umărul lui și-i pipăia mâna cu un gest absent de bună dispoziție. Era o fată superbă, cu un trup mlădios îmbrăcat într-o rochie de seară lungă din lame argintiu. Studioul o alesese cu o grijă deosebită, își spuse el cu cinism, căci părul ei blond deschis scotea perfect în evidență părul lui negru și ochii albaștri. De obicei avea o bună memorie a numelor, talent care-i era extrem de util atunci când avea de-a face cu ziariștii și criticii, și amnezia lui trecătoare din seara aceea demonstra efortul pe care-l făcea de a păstra aparența unui calm rafinat.

Aruncă o privire spre însoțitoarea lui și observă că era machiată în mod excesiv, pentru a face față proiectoarelor de televiziune. Se gândi, fără nici un resentiment însă, că era la fel de important pentru amândoi ca el să câștige Oscarul: era convins că studioul îi promisese acestuia că-i va aranja să dea un interviu în cazul în care Damion Tanner va fi ales, ceea ce ar fi reprezentat desigur prima ei mare șansă de a apărea în fața camerelor de luat vederi ale unui post național. Ea va pretinde, evident, că este iubita lui Damion și va povesti detalii despre viața lor de cuplu, fără să se abată cu nici o iotă de la replicile pregătite de către serviciul de publicitate. De peste un an de zile, Damion nu se mai revolta împotriva acelor minciuni comerciale ale studiourilor, deși se întreba și acum cum putea publicul să înghită asemenea gogoși indigeste.

De când terminase, săptămâna trecută, cel de-al doilea film regizat de Richard Hawkins, petrecuse peste zece ore pe zi la montaj și mixaj, lucrând uneori și douăzeci de ore fără pauze, dar cu toate astea, presa îi atribuia întotdeauna suficientă energie pentru a-i vârî în fiecare săptămână câte o altă femeie în pat, exagerându-i cu bună știință performanțele amoroase.

Cel mai adesea, se ducea la culcare fără a mai avea nici măcar puterea de a se spăla pe dinți.

Se încruntă. Nu-i plăceau deloc aranjamentele serviciului de publicitate, dar le accepta ca fiind totuși necesare.

– Ce s-a întâmplat? îi șopti la ureche însoțitoarea lui. E ceva în neregulă?

– Nimic, nimic, scumpo...

Se forță să zâmbească. Fata aceea frumoasă n-avea nici o vină pentru tâmpeniile inventate de sistemul comercial.

– Sunt nerăbdător să văd deschizându-se odată blestematul ăla de plic.

– Uite, membrii juriului se urcă pe scenă, îl liniști ea. Damion, îți urez tot norocul din lume.

Părea sinceră, ba chiar ușor îngrijorată.

– Îți mulțumesc, îi spuse el, mirat că reușise să-și controleze atât de bine tonul vocii, dar nu cred că se va opri pământul în loc dacă n-o să fiu eu cel ales și, oricum, îți voi pune o vorbă bună pe lângă șefii studioului.

Tiffany Brandon, vedeta care fusese partenera lui Damion într-un serial de succes urcă pe scenă ca să-l înlocuiască pe prezentator. Ca de obicei, era îmbrăcată într-o rochie foarte mulată pe corp și, tot ca de obicei, sânii ei mari stăteau gata să se reverse peste decolteul din satin albastru. Era însoțită de Demon Rex, interpretul ultimului șlagăr la modă în America.

Pentru seara Oscarurilor, acesta înlocuise machiajul lui obișnuit cu roșu și verde cu o tentă ușoară de albastru care se asorta perfect cu rochia lui Tiffany. Ar fi trebuit să-i spună cineva că albastrul nu dădea bine la televizor...

Observând că este fixat de o cameră de luat vederi, Damion își folosi tot talentul profesional ca să șteargă tensiunea care i se citea pe față și să adopte o atitudine de aparentă relaxare. Știa că n-are nici o șansă să câștige Oscarul, dar se pregătise să pară că știe să piardă. Petrecuse două ore dimineață compunându-și declarațiile pentru presă după înfrângere și era multumit de nota de umor pe care știuse s-o dea scurtul său discurs. De altfel nici acum nu înțelegea de ce fusese selecționat pentru rolul din Visul tenebrelor. Nu văzuse decât o singură dată filmul în forma finală și era departe de a se simți demn de a câștiga un Oscar. Descoperise atât de multe greșeli în jocul său, atâtea replici care nu atinseseră perfecțiunea, încât pentru el ar fi fost o adevărată tortură să asiste și la alte proiecții ale acestuia. De aceea fusese uluit, extrem de neîncrezător și destul de jenat atunci când fusese anunțat că era nominalizat printre cei cinci actori care candidau la Oscar. Nu mai era nevoie ca Richard Hawkins, regizorul, să-l anunțe că nu va obține niciodată acel premiu.

– N-ai nici o șansă, băiete! Hawkins le spunea „băiete“ tuturor bărbaților care nu aveau încă cincizeci de ani. Dar nu pune la inimă prea tare insuccesul ăsta. Oscarul nu se dă niciodată primului film. Se consideră că nominalizarea reprezintă o onoare suficient de mare.

– Sunt perfect de acord cu ei, mai ales când mă gândesc la câți actori mari au fost nominalizați de-a lungul anilor până să ajungă să-l câștige.

– Da... oftă Richard, dar ceea ce e trist în cazul tău e faptul că ai fi avut toate șansele, dacă n-ai fi fost înzestrat cu un aspect de-a

dreptul sculptural și dacă ai fi interpretat rolul vreunui personaj diafan din trecut, un martir sau un vizionar. Hai să privim lucrurile în față, Damion, în Visul tenebrelor sunt prea multe scene în care ești arătat stând într-un pat și seducând câte o femeie apetisantă cu ajutorul mușchilor tăi de atlet.

– Tu vorbești așa, Richard? Știi foarte bine că pentru fiecare din aceste scene există o justificare dramatică.

– Bineînțeles că știu, și majoritatea criticilor au recunoscut acest lucru, dar nu poți să negi că ai un corp extraordinar și juriului Oscarurilor nu prea le place zeul Apollo. Membrii juriului par să creadă că etalarea mușchilor pectorali este invers proporțională cu talentul actorului. Și cum, colac peste pupăză, mai ai și niște trăsături de o perfecțiune clasică...

Richard oftase încheind discuția cu o înălțare din umeri.

– N-ai nici o șansă, băiete, deși o să mă rog la Dumnezeu să ai măcar una. Un Oscar ne-ar aduce cu ușurință un plus de cinci milioane la box office.

Hohotul de râs al auditoriului îl trezi pe Damion din uitare. Auzi în microfon foșnetul produs de desfacerea plicului și închise ochii. Ducă-se naibii camerele de luat vederi ale televiziunilor! Nu se simțea în stare să privească tot bâlciul acela!

– Câștigătorul premiului Oscar al Academiei de Film pentru cel mai bun actor al anului este Damion Tanner pentru rolul din Visul tenebrelor.

Parcă nu auzise bine anunțul lui Tiffany. Prea multe nopți albe petrecute imaginându-și cu o anticipație exaltată acea propoziție, îi afectaseră percepția auditivă. Cu un efort suprem, își strâmbă gura într-un zâmbet forțat și ascultă ropotul asurzitor de aplauze.

Tânăra care-l însoțea se agăță de gâtul său și, cu obrazul lipit de-al lui, observă că plângea și acesta era singurul lucru pe care mai era în stare să-l simtă prin scutul de gheață cu care își înconjurase sentimentele.

– O, Damion, ai fost ales! O meritai din plin! Știam că tu vei fi cel ales!

Cuvintele ei surescitate pătrunseră cu greu până la mintea lui. Desprinse încet brațele tinerei de gâtul lui, se ridică în picioare și își roti privirea peste mulțimea elegantă din sală. Nu se îndrepta nimeni spre scenă și aplauzele entuziste se întețiseră. Richard Hawkins stătea în picioare întors spre el și bătea frenetic din palme.

Doar în clipa aceea Damion înțelese că Tiffany Brandon anunțase într-adevăr numele lui.

Inspiră adânc aer în piept, simțindu-se ca și când s-ar fi pregătit să declame pentru prima oară un monolog din Shakespeare. Apoi, cu pași șovăitori, se apropie de scenă.

Nu mai avea în minte decât o singură idee și anume, cum să procedeze ca să nu se facă de râs. Se simți ușurat în momentul în care ajunse pe scenă, unde îl aștepta Tiffany ca să-i înmâneze Oscarul. Știu ce să facă, pentru că ea îi întindea obrazul ca s-o sărute. Dar când momentul triumfător al sărutului se termină, cu o lipsă de tact nemaiîntâlnită, ea îl luă de brat pe Demon Rex și-l lăsă pe Damion singur în fața microfonului și a spectatorilor.

Acum, când era prea târziu ca să încropească vreun discurs, înțelese de ce laureații Oscarurilor țineau niște cuvântări atât de plictisitoare. Când deschise gura să vorbească, trecu prin câteva momente de panică, fiind convins că nu va reuși să scoată nici un cuvânt:

– Le mulțumesc membrilor Academiei, se auzi el zicând, și vă mulțumesc și dumneavoastă, doamnelor și domnilor, pentru aplauzele generoase.

Observă fără să vrea că anii îndelungați petrecuți pe scenele Broadway-ului îl ajutaseră să-și mențină vocea gravă și profundă în momentele cele mai grele provocate de trac. Inspiră din nou aer în piept și simți cum tensiunea mai slăbește puțin. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru această relaxare.

– Pregătisem un discurs grozav, spuse el zâmbind la gândul că trecuseră deja două minute fără să se facă de râs, dar nu se potrivea cu situația aceasta fericită. Ca să fiu sincer, nu mă așteptam deloc să mi se întâmple așa ceva.

Spectatorii râseră cu simpatie, și acest fapt îl făcu să prindă curaj. Dacă încă un pic de materie cenușie ar reuși să-l scoată mai repede din șoc, ar fi posibill să-i vină-n cap niște fraze raționale:

– Nici un actor nu-și decernează lui însuși un premiu, continuă el, și Visul tenebrelor l-a câștigat deja în seara asta pe acela de cel mai bun scenariu. Julie Blake, care joacă rolul primei mele iubite, a meritat din plin premiul pentru cel mai bun rol secundar și filmul a fost nominalizat și pentru regie și muzică. Voi toți cei care v-ați adunat aici în această seară, sunteți profesioniști. Știți deci că Visul tenebrelor este rezultatul eforturilor unei echipe și că succesul lui se datorează mai multor oameni. Acestora vreau să le mulțumesc în mod special, tuturor acelora care și-au unit talentul pentru a face din Visul tenebrelor un film mare. Îi sunt recunoscător mai ales lui Richard Hawkins, regizorul nostru. Richard mi-a dat o șansă atunci când eram un necunoscut la Hollywood. De-a lungul ultimelor luni, datorită lui mi-am putut forma o părere despre ce înseamnă cu adevărat

o zi actor de cinema. În cazul în care Richard și ceilalți profesioniști cu experiență nu-și vor pierde răbdarea, poate că într-o zi voi fi capabil să joc un rol care va merita cu adevărat un Oscar pentru cel mai bun actor pe care mi-l acordați acum cu anticipație. Vă mulțumesc tuturor!

Ridică trofeul deasupra capului în semn de victorie, de data asta abia auzind ropotul de aplauze în timp ce părăsea scena. Când ajunse în culise, aproape că se izbi de Richard Hawkins, care-l aștepta.

– Știam eu, băiete! Știam că îl vei lua! Discursul de mulțumire a fost formidabil! De când am văzut ultimele probe, am fost sigur că vei câștiga Oscarul!

– N-am nici o îndoială că așa este, zâmbi Damion. Îmi amintesc exact cât de sigur erai și din cauza asta am pierdut trei ore în dimineața asta ca să intru în pielea unui perdant.

Îl bătu cu afecțiune pe umăr pe regizor, care evită să-i răspundă. Înconjurați de câțiva agenți de pază, își croiră drum spre o lojă:

– Vino, băiete. Te așteaptă Maria Merlin. Directorul de publicitate își va smulge părul din cap dacă nu-i vei oferi ocazia să aducă în fața camerelor balivernele pe care le-a pregătit vreme de câteva săptămâni.

– Maria Merlin?

Richard făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce aude:

– Prietena ta. Femeia care a venit cu tine, care a stat lângă tine toată seara, cea care arde de nerăbdare să-ți dezvăluie toate talentele de care e în stare la pat.

Damion își privi gânditor Oscarul. Fu cuprins de o senzație de frig atât de brusc, încât simți cum i se contractă stomacul.

– A, da, spuse el încet. Maria. Îi uitasem numele.

Capitolul 3

Damion nu prea avu ocazia să stea de vorbă cu Maria în noaptea aceea. A fost asaltat de reporteri, prieteni și cunoștințe până în zorii zilei, când Richard Hawkins se hotărî să-l salveze.

– E vremea să luăm micul dejun, îl anunță el îndepărtându-i politicos pe un ziarist și trei atașați de presă. Ni-l va pregăti Linda.

Damion se uită la tânăra starletă de lângă Richard. Avea trăsături inteligente, părul blond tuns scurt și era probabil a cincea sau a șasea soție a regizorului. Damion sorbi o ultimă înghițitură de șampanie și zâmbi.

– Bună seara, Linda, spuse el, impresionat și acum de perfecțiunea dicției lui.

Repetă „Bună seara, Linda“ doar ca să-și dovedească lui însuși că era în stare s-o facă și, făcându-i cu ochiul, se aplecă spre urechea ei:

– Ai un mers foarte frumos, știai?

– Și al tău e frumos, zise ea pufnind în râs.

Linda nu era o actriță prea grozavă, dar era drăguță și avea un suflet foarte generos. Dacă Richard n-ar fi trecut prin cinci

divorțuri înainte s-o întâlnească pe ea, Damion l-ar fi invidiat. În ceea ce-l privea pe el, o singură căsnicie dezastruoasă îi fusese de-ajuns pentru tot restul vieții și era convins că nu va mai repeta figura.

Îi luă de braț pe regizor și pe soția lui și ieșiră din sala de recepție.

– N-o să mă mai însor niciodată, spuse el brusc, împungând cu un deget acuzator în stomacul lui Richard Hawkins, și nimeni nu va putea să mă facă să-mi schimb părerea!

– Te rog să mă crezi, băiete, că n-am nici un chef să te văd însurat, pentru că asta ar dăuna imaginii tale de artist. Rămâi celibatar și toate femeile din America îți vor mulțumi.

– Atunci, totul este O.K.: eu îți mulțumesc, tu îmi mulțumești, femeile Americii îmi vor mulțumi. Pare a fi o afacere bună. Începând chiar de mâine vom anunța presa că nu mă voi recăsători! Damion Tanner, declară el emfatic, celibatarul cel mai înveterat, a câștigat de curând Oscarul și promite că se va păstra liber pentru admiratoarele lui. Ce zici de asta, Richard?

Prietenul lui îl prinse de umeri.

– Nu-ți face griji din cauza asta, băiete. Vino cu noi, micul dejun așteaptă.

Damion se lăsă dus până la limuzină și se prăvăli pe scaunul din spate. La un moment dat, în timpul petrecerii, își dăduse seama că ar fi trebuit să nu mai bea și acum regreta că n-o făcuse. Gândurile care-l asaltau nu erau deloc liniștitoare. De ce oare nu-și striga fericirea pe toate drumurile? Câștigase un Oscar! Visul său de paisprezece ani i se împlinise în sfârșit, paisprezece ani de muncă îndrăcită, de victorii asupra momentelor de descurajare, fără să mai pună la socoteală sărăcia de la

începuturi și orele de somn ciupite din când în când ca să sară peste mese. Nu, într-adevăr, nu era momentul potrivit să se simtă nefericit.

O văzu pe Linda descălțându-se și lipindu-se de pieptul soțului ei. Cu o intensitate care-l uimi, își dori și el să aibă o femeie care să-l strângă în brațe. Închise ochii și încercă să îndepărteze acele gânduri confuze din minte. Știa cu exactitate cât l-ar fi costat implicarea într-o relație intimă și de aceea era hotărât să nu mai repete figura. Părinții lui, fosta soție, îl învățaseră o lecție dură pe care n-avea de gând s-o uite atât de ușor. Buzele lui schițară un zâmbet ironic: din fericire nu câștiga prea des Oscaruri, care se vede treaba că-l făceau să devină melodramatic.

Linda îi încântă cu vocea ei limpede de soprană, cântece vechi de pahar, care ar fi făcut să roșească și un birjar. În cele din urmă, Richard și Damion cântară împreună cu ea și ajunseră astfel la splendida proprietate a regizorului. În fața ușii, Richard începu să se pipăie prin buzunare în căutarea cheilor. Chicotind, Linda își plimbă degetele provocatoare pe smochingul soțului ei, încercând să-l ajute. Își aruncase pantofii pe drum și, fiind cu un cap mai scundă decât acesta, se înălță pe vârful degetelor, luându-l de gât, nemaiprefăcându-se că mai caută blestematele acelea de chei. De altfel, și Richard renunță curând la ideea de a mai deschide ușa.

Damion suportă priveliștea oferită de sărutul lor cu o resemnare amuzată și întinse brațul pe deasupra capetelor lor ca să apese pe sonerie. Familia Hawkins avea o menajeră care probabil se trezise deja. De altfel, auzi imediat cadența militărească a tocurilor ei pe dalele de piatră.

Ușa grea din stejar se deschise, dar nu era menajera cea care venise să-i întâmpine în prag. O tânără zveltă, cu păr negru și ochi verzi strălucitori, stătea tăcută în fața lor. În ciuda orei matinale, era îmbrăcată impecabil într-un taior bej și o bluză din mătase de culoare mai închisă. În picioare avea pantofi cu toc ascuțit și părul era strâns într-un coc după moda franțuzească. Machiajul era redus la minimum necesar. Damion avu impresia că acesta îi servea pentru a arăta că toaleta ei era completă decât pentru a-i accentua feminitatea. Privirea glacială a străinei îl fixă pe actor o singură dată cu un aer superior, apoi se întoarse spre Linda și Richard Damion, care nu era obișnuit să fie ignorat, era cât pe-aci să o prindă de cap și s-o forțeze să-l privească mai mult în ochi.

Tânăra încă nu rostise nici un cuvânt, dar efectul prezenței acesteia asupra Lindei fu de-a dreptul exploziv.

– Sandi! exclamă doamna Hawkins. O, Dumnezeule mare!

Se desprinse rapid din brațele soțului său și începu să alerge prin parc în căutarea pantofilor. Dat fiind că acțiunea se dovedi inutilă, începu să se joace cu colierele de la gât pentru a încerca să ascundă cu mâinile ei nervoase decolteul rochiei de seară, ca o adolescentă care venise prea târziu acasă.

Și efectul pe care-l produse această femeie asupra lui Richard era la fel de dramatic.

– O... Hmm... Bună, Sandi, îngăimă el în timp ce se grăbea să-și încheie cămașa la gât și să-și netezească părul ciufulit.

În industria cinematografică, Richard Hawkins era faimos pentru faptul că știa de minune să-i facă să tremure de spaimă pe cei din jurul lui, dar acum Damion avu impresia că regizorul începuse să roșească ușor.

În cele din urmă, tânăra vorbi:

– Bună, Linda. Bună, tată. Sunteți foarte eleganți. De unde veniți?

Privirea ei alunecă din nou peste figura lui Damion, de parcă acesta ar fi fost din sticlă, apoi se opri asupra lui Richard și Linda cu o notă de toleranță afectuoasă.

Tată? Uluit, Damion aruncă o privire spre Richard. Nu-și imaginase niciodată că vreuna din căsniciile lui Hawkins durase suficient de mult pentru ca din ea să rezulte copii și, în plus, Richard nu pomenise niciodată despre existența vreunei fiice.

– Tată, trebuie să stăm puțin de vorbă, continuă Sandi. Am trecut pe la tine de dimineață, ca să te prind acasă înainte să pleci la studio. Sper că nu te deranjez.

Richard își drese glasul.

– Nu, nu, nu mă deranjezi deloc, Sandi. Sunt chiar foarte bucuros să te văd. Foarte bucuros. Putem intra?

Amuzamentul care se citea în ochii ei se amplifică.

– Bine, tată, dar este casa ta, nu a mea!

Richard și Linda parcurseră holul spațios aproape cu timiditate, ca și când nu erau prea siguri dacă locuiesc sau nu acolo, iar Damion îi urmă, întrebându-se de ce erau amândoi atât de grijulii să-și aranjeze hainele de pe ei. Era evident că petrecuseră noaptea sărbătorind un succes, dar ce era rău în asta? Și cu siguranță, n-o privea pe Sandi faptul că indivizii chefuiau până în zori și-și permiteau niște giugiuleli amoroase în propria lor curte, dar știa din proprie experiență nefericită că multe femei simțeau o nevoie obsesivă de a controla viața bărbaților din familia lor. După câte se părea, nici Sandi nu făcea excepție.

În timp ce ea mergea înaintea lui, rătăcind cu ochii de la finețea gleznelor la conturul perfec al gambei, urcând apoi la

unduirea șoldurilor în mers, Damion fu cuprins de un acces de iritare. Fu surprins de sentimentele pe care i le stârnea femeia aceea. Simțea nevoia urgentă de a o ciufuli, de a-i șifona taiorul impecabil și a o face să-și piardă cumpătul. Cum ar fi arătat oare cu părul răvășit și fără haine pe ea?

Din motive necunoscute, imaginea unei Sandi cu părul în dezordine i se păru extrem de erotică și de aceea și-o alungă din minte. Martor îi era Dumnezeu că trecuse multă vreme de când nu mai avusese o aventură, dar nu credea că ajunsese în așa hal încât să aibă halucinații având ca subiect un cerber ca Sandi!

Se opriră cu toții în living, ale cărui ferestre uriașe ofereau o vedere panoramică asupra oceanului. Linda își puse poșeta pe unul din fotoliile îmbrăcate în pluș.

– Mă duc să fac cafea, îi anunță ea cu o voce ciudat de stridentă.

– Vrei să te ajut? îi propuse Sandi.

– Nu, mulțumesc. Tu... ăă... rămâi aici să discuți cu... ăă... tatăl... rămâi aici cu Richard. Nu v-ați mai văzut de un car de ani.

Linda o șterse din încăpere cu un oftat de ușurare.

Nu era de mirare că se bâlbâie îngrozitor. Damion nu mai întâlnise nici o femeie care să-i facă pe oameni să se simtă atât de prost ca Sandi. Fiica lui Richard nu era o persoană pe care s-o dorești în preajma ta atunci când îți cam pierzi controlul.

Zâmbetul ei era acela care-i speria pe oameni, hotărî el. Blestematul acela de zâmbet îngăduitor care amintea de cel al unei mame superioare care inspectează ținuta copiilor. Orice om normal s-ar fi simțit stânjenit de privirea ei și și-ar fi pus neliniștit întrebarea dacă avea în picioare șosete de același fel sau dacă își vârâse bine cămașa în pantaloni. Oare ce meseria o avea? Era convins că era programatoare de calculatoare sau profesor de

matematică la univeristate; oricum, credea că era vorba despre o profesiune rigidă și conservatoare, care nu merita nici o umbră de căldură umană sau de compasiune.

Richard o îmbrățișă cu afecțiune, dar ea rămase neschimbată. Fața și părul ei reflectau rezultatele acelui contact fizic la fel de mult ca un obiect din plastic.

– Da, sunt bucuros să te văd, continuă Richard, dar credeam că mai stai în Italia încă o săptămână.

– Nu, nu puteam să mai irosesc încă o săptămână departe de munca mea.

– A, da, munca ta... desigur, spuse tatăl ei, ușor stânjenit. În sfârșit, continuă el cu dorința evidentă de a schimba subiectul, sunt bucuros că te afli aici, pentru că în felul acesta îmi oferi ocazia de a ți-l prezenta pe unul din cei mai buni prieteni ai mei. Ai putut să-i apreciezi interpretarea uluitoare în Visul tenebrelor, dar stai să-l vezi în versiunea finală a lui Flodtide. O să ți se facă pielea de găină... Cel puțin așa sper. Sandi, dă-mi voie să ți-l prezint pe Damion Tanner. Damion, ea este fiica mea, Alexandra Hawkins, căreia noi îi spunem Sandi.

– Bună, Damion.

Ea nu dădu nici un semn că ar fi impresionată să-l întâlnească pe cel mai bun actor al anului. Ochii ei verzi fixară un punct aflat deasupra capului lui și Damion simți o crispare firească interioară, senzație trecătoare, dar extrem de neplăcută. Răspunse răcelii ei printr-o uriașă risipă de farmec, simțind o plăcere perversă în găsirea inflexiunilor celor mai seducătoare:

– Bună ziua, Sandi. Sunt încântat să te cunosc. Pentru mine este o adevărată minune să fac cunoștință, în sfârșit, cu fiica lui Richard.

Îi zâmbi în modul cel mai cuceritor cu putință. Strângerea de mână a lui Sandi fu la fel de scurtă și de rece ca și formula de politețe, iar pe fața ei nu se citea decât o umbră de amuzament îngăduitor. Indiferența ei era în contrast izbitor cu adularea de care avusese parte cu puțin timp în urmă la Music Center. Se simți deodată cam nesigur pe capacitatea lui de a emoționa oamenii. Pe toți dracii, zâmbetul lui languros era aproape brevetat! De ce nu avea efect și asupra Alexandrei Hawkins?

– Vă rog să mă scuzați dacă v-am deranjat într-un moment important pentru voi, spuse ea, cu vocea la fel de riguros modelată ca și restul aspectului ei exterior. Sper că n-am întrerupt o discuție de o importanță capitală?

Dat fiind că îi surprinsese pe toți trei în timp ce cântau refrene deocheate în curtea interioară a casei, întrebarea avea în mod evident o nuanță sarcastică. Toți mușchii lui Damion se încordară în timp ce se pregătea de atac.

– E clar că nu l-ai mai vizitat de foarte multă vreme pe tatăl tău, spuse el cu o politețe exagerată, dat fiind că eu vin pe-aici aproape în fiecare zi. Nu-ți face griji, Sandi, putem să continuăm discuția și după ce vei pleca.

O umbră de culoare îi apăru în obraji, dar nici un alt semn nu dovedi că era conștientă de grosolănia replicii lui. Dar se uită în tăcere la Damion preț de câteva secunde, apoi se întoarse spre tatăl ei:

– Vreau să-ți cer o favoare, tată, dar am să vin mai târziu, văd că am picat într-un moment nepotrivit. Ai putea să-mi acorzi o oră, diseară?

Pentru prima oară, o ușoară ezitare o făcu să vorbească mai rar:

– Este vorba despre mama.

Richard, care se așezase comod pe un fotoliu, ridică brusc ochii spre ea:

– Gabriella! S-a întâmplat ceva cu ea?

Sandi îi zâmbi cu atâta afecțiune, încât trăsăturile feței i se schimbară complet. Observând că Richard își ținuse până atunci respirația și începuse să răsufle cu zgomot, se duse și se așeză în fața ferestrei.

– Nimic care n-ar putea fi rezolvat de tine. Nu este nimic grav, nu-ți face griji, tată.

– Am adus cafea proaspătă, îi anunță Linda care intra împingând o măsuță pe rotile. M-a ajutat doamna Sanchez s-o fac, așa că puteți fi siguri că e bună, adăugă ea cu umor.

Cât lipsise din living se îmbrăcase cu o rochie mai decentă de satin turcoaz care-i scotea perfect în evidență frumusețea desăvârșită. Atunci își dăduse seama Damion că avea probabil cu doi-trei ani mai puțin decât Sandi. Simți un grăunte de simpatie pentru Sandi. Nu era prea ușor să ai o mamă vitregă mai mică decât tine, cu atât mai mult cu cât Linda era a cincea sau a șasea femeie care juca acel rol în viața tatălui ei.

Richard luă o ceașcă de cafea și se sprijini din nou de spătarul fotoliului:

– Dacă aș fi știut că te-ai întors din Italia, ți-aș fi trimis o invitație.

– Pentru ce?

– Pentru premiile Oscar.

– Dumnezeule! Cum am putut să uit? Sigur că da, a fost în noaptea asta! Îmi pare nespus de rău, dar zborurile transatlantice mă dau mereu peste cap. În afară de asta, avionul a decolat de la Roma cu întârziere și am pierdut legătura cu cel

de New York. Asta a însemnat circa treizeci de ore de călătorie până să ajung acasă. Am dormit ieri toată ziua și m-am trezit astăzi de dimineață. Cum a fost la Oscar? Visul tenebrelor a luat vreun premiu?

Pe fața lui Richard apăru un zâmbet de satisfacție.

– Două din cinci nominalizări. Oscar pentru scenariu original și în acest moment îl privești în ochi pe cel mai bun actor al anului.

– Eu nu privesc niciodată bărbații în ochi, îi răspunse Sandi indiferentă, punându-și ceașca pe măsuță.

Se ridică, mișcându-se cu grația pe care deja Damion o remarcase, și-l sărută pe frunte pe tatăl său.

– Felicitări, tată. Sunt foarte bucuroasă pentru tine... Nu e de mirare că împreună cu Linda ați venit acasă atât de bine dispuși!

– Am băut toată noaptea șampanie, îi mărturisi tânăra soție.

– Dacă nu se bea șampanie nici când se câștigă niște Oscaruri, atunci când naiba s-o faci?

Sandi îi zâmbi cu simpatie mamei ei vitrege și lui Damion îi veni dintr-o dată să-i tragă una zdravănă la fund. Sorbi o înghițitură mare de cafea și se trezi că-i ia gura foc.

– Te felicit și pe tine, Damion, îi spuse ea cu politețe. Nu se întâmplă prea des ca un actor să câștige un Oscar pentru primul lui film, dar sunt convinsă că juriul a știut ce face.

Richard și Linda radiau de fericire, dar Damion observă foarte ușor cuțitul ascuns în spatele cuvintelor ei duioase.

– Îți mulțumesc, scumpo, spuse el apăsând asupra ultimului cuvânt, pentru că știa în mod instinctiv că ea detesta acea vorbă de alint hollywoodiană, dar cred că ești prea generoasă.

Pentru o clipă, privirile li se întâlniră și el bănui că era mai puțin calmă decât voia să pară. Mici sclipiri de oțel îi săgetară prin ochii ei verzi. Antipatia era nu numai irațională, dar și reciprocă.

– N-am fost deloc generoasă, îi zise ea cu o voce îmblânzită. Ai fost magistral în rolul acela, Damion. De fapt, ai fost atât de convingător, încât mi-e greu să cred că nu te interpretai chiar pe tine însuți.

Trăsăturile lui Damion se asprira.

– Toți actorii au drept sursă de inspirație experiența personală atunci când interpretează un rol.

– Sunt convinsă de asta, aprobă ea zâmbindu-i în continuare. Și experiența ta pare a fi extrem de variată și plină de energie. Te rog să mă crezi că sunt profund impresionată de asiduitățile tale sexuale, Damion.

Eroul din Visul tenebrelor cucerise toate femeile între șaisprezece și șaizeci de ani pe care le întâlnise. Scopul filmului nu era totuși acela de a înfățișa un bărbat obsedat de succes. Dimpotrivă, Damion își folosise tot talentul pentru a demonstra că personajul era îngrozit de anormalitatea lui sexuală. Încercă să-și înăbușe un acces de furie copilărească: la ce bun să explice un astfel de concept unei femei ca Sandi? Dar eforturile lui de a se controla fură zadarnice. În momentul în care ea își lua rămas-bun de la Linda și tatăl ei explicându-le că va întârzia la serviciu, el se ridică brusc în picioare:

– Vin și eu cu tine, poți să mă lași undeva?

Abia spuse aceste cuvinte, că-i veni să și le ia înapoi. Ce naiba îl apucase să vrea să petreacă câteva minute în plus cu o femeie atât de glacială ca Alexandra Hawkins? Nu avusese niciodată înclinații masochiste!

Dar era prea târziu să retracteze fără să se facă de râs, de aceea continuă, cu unul din zâmbetele lui gen „băiețel neajutorat“ care aveau un efect garantat asupra femeilor, și mai mult ca s-o enerveze decât să-i influențeze decizia:

– Tatăl tău are un interviu la televiziune în dimineața asta și are nevoie de limuzină. Dacă aș putea să beneficiez de mașina ta, aș scuti studioul să-mi trimită un alt șofer.

El simți lupta dintre politețe și animozitate care se ducea în sufletul ei, dar nu fu mirat când văzu că învinsese politețea. Probabil că Sandi Hawkins permitea rareori sentimentelor să triumfe în dauna bunelor maniere. Își îndepărtă cu un bobârnac o scamă imaginară de pe jachetă și se îndreptă spre ușă:

– Firește că îmi face mare plăcere să te iau cu mine. Dacă ești gata, aș vrea să plec imediat. Am prima consultație la ora nouă.

El își luă rapid rămas-bun de la Linda și Richard și o urmă pe Sandi până la mașină. Era o Toyota Celica de culoare gri metalizat, care părea lustruită de două ori pe zi, ca și cum nici un fir de praf nu îndrăznise vreodată să pătrundă în interior pentru a se depune pe scaunele din piele gri deschis.

Fără să-i arunce vreo privire șoferiței, se așeză scaunul din dreapta, cu fața întoarsă spre portieră, întrebându-se prost dispus ce naiba căuta acolo. Chiar în momentul acela putea foarte bine să stea întins liniștit pe bancheta din spate a limuzinei, împreună cu Richard și Linda. Cu cât se gândea mai mult, cu atât înțelegea mai puțin de ce stătea lângă o femeie care-i displăcea și pe care n-avea intenția s-o cunoască mai bine.

Trase cu coada ochiului spre ea. Era evident că nici ea n-avea nici un chef să stea de vorbă cu el.

– Poți să-ți pui centura, Damion?

Da, ar fi putut, dar tonul ei autoritar îi distrugea toate intențiile bune.

– De ce? îi răspunse el sarcastic. Ai de gând să ciocnești mașina?

– Nu, îi răspunse ea politicos, dar cu înfățișarea unui adult care trebuie să se înarmeze cu multă răbdare atunci când se află în fața unui copil obraznic, dar nu crezi că e mai bine să-ți iei măsura asta simplă de precauție? Cine știe cum conduc alți șoferi mașina în dimineața asta? Poate că sunt unii are au băut cât tine și sunt la fel de morocănoși.

Îi zâmbi cu un aer plictisit, ceea ce avu darul de a-l enerva și mai mult. Purtarea ei politicoasă dar indiferentă îl scotea din sărite. Se foi în scaun. Nici o femeie nu-i rezistase atunci când își pusese în cap s-o cucerească. Era sigur că Sandi îi va dovedi curând că nu făcea nici ea excepție de la regulă. Îi șopti duios la ureche:

– Îți mulțumesc de mii de ori că mă duci acasă, Sandi. Sper că nu te fac să ocolești prea mult.

– Încă nu mi-ai spus unde vrei să mergi.

El rezistă cu greu dorinței bruște, dar ridicole, de a o apuca de păr și de a o săruta până când zâmbetul ei disprețuitor ar fi dispărut în flacăra pasiunii.

– Orange Grove Boulevard, spuse el pe un ton la fel de duios.

– Atunci înseamnă că nu voi face un ocol prea mare, i-o tăie ea scurt.

Se lăsă tăcerea și nici unul din ei nu se obosi s-o curme. Damion închise ochii, sperând să poată moțăi un pic. Parcurseră astfel câțiva kilometri, după care îi deschise și spuse deodată:

– Richard nu mi-a spus niciodată că are o fiică...

Se mira el însuși de agresivitatea tonului său. Apropierea de Sandi Hawkins era suficientă pentru a i se ridica sângele la cap.

– Am douăzeci și opt de ani, spuse ea cu sinceritate, ca și cum aceste vorbe ar fi explicat tot.

– Și ce dacă?

Ea dădu din umeri:

– Linda are douăzeci și patru, soția dinainte a tatălui meu abia împlinise treizeci...

Față de orice altă femeie și-ar fi exprimat compasiunea, dar Sandi nu părea deloc deranjată de căsătoriile repetate ale tatălui său cu femei care erau cu treizeci de ani mai tinere ca el.

O luase pe drumul cel mai scurt folosindu-se de străzile de la periferie, fără să-l întrebe pe unde s-o ia. Până în dimineața aceea nu știuse cât de mult detesta femeile eficiente.

– Alexandra este un nume foarte frumos. Mama ta este italiancă?

– Mama mea este Gabriella Barini, îi răspunse ea numind-o pe una dintre cele mai faimoase și mai capricioase vedete pe un ton total detașat. A fost prima soție a tatălui meu. Când s-au căsătorit, ea avea optsprezece ani, eu m-am născut șase luni mai târziu și avea douăzeci atunci când au divorțat, dar tatăl meu îi oferise primul ei rol mare în Șoimul negru.

– Habar n-am avut că tatăl tău a fost căsătorit cu Gabriella Barini.

– Nu este nici un secret. Nu citeai revistele de cinema pe vremea când erai copil?

– Nu.

Damion uită pentru câteva secunde cât de mult îl enerva Sandi și-i răspunse întrebării cu sinceritate:

– Mulți actori par să știe încă de când s-au născut că vor fi actori, dar acesta nu este și cazul meu. Pe vremea când eram la școală, cariera de artist nu mă atrăgea în nici un fel. Nu apăream niciodată în piesele montate la școală și nu mă duceam la cinematograf mai des decât ceilalți prieteni ai mei. E adevărat că pe măsură ce creșteam mă duceam mai des la film, dar eram mai interesat de fata cu care eram decât de ceea ce se petrecea pe ecran.

– Sunt convinsă de asta.

Expresia de pe fața lui Sandi nu se schimbă, dar el observă o urmă de râs în vocea ei. Ea întoarse mașina în fața complexului în care se găsea apartamentul lui, un grup de clădiri neoclasice aranjate în jurul unor piețe pline de fântâni arteziene.

– Am citit odată un articol în care scria că ți-ai început cariera pe scenele de pe Broadway, spuse ea încetinind pentru a respecta restricția de pe indicatorul rutier.

Damion nu parcursese niciodată strada aceea cu viteza reglementară și acest fapt îl făcu să descopere cu un anumit interes clădirile din jur. Multe din ele erau superbe.

– Cum ai ajuns să faci teatru dacă nu te interesa meseria asta? continuă ea.

– O, asta s-a întâmplat în colegiu. Un prieten mi-a propus să fac parte din Clubul dramatic și acolo am jucat-o pe regina vrăjitoarelor într-o fantezie pentru Halloween. De atunci, am devenit pasionat de teatru.

Pentru prima oară de când se urcaseră în mașină, ea îl privi drept în ochi:

– Regina vrăjitoarelor? se miră ea strâmbându-se ușor.

– Da, producătorul nu prea avea prejudecăți în legătură cu sexele, dar avea simțul efectelor dramatice. Voia o vrăjitoare

înaltă și eu eram cel mai mare dintre actorii amatori de la Club. Era rolul cel mai important din piesă și am stârnit gelozia tuturor fetelor, interpretându-l.

Ea râse ușor. Era prima oară, de asemenea, când îi auzea râsul și fu uluit cât de mult îi plăcea sonoritatea acestuia.

– Am ajuns, spuse ea oprind mașina la colțul străzii.

– Nu vrei să bem o cafea?

Ea tăcu vreme de câteva secunde.

– Ești foarte amabil, dar nu vreau, Damion. Trebuie să fiu la serviciu într-un sfert de oră.

El ajunse să creadă că se simțea mai ușurat pentru că-l refuzase. Fusese nebun să invite la el acasă o femeie cu care nu avea absolut nimic în comun! O femeie care nu era deloc atrăgătoare din punct de vedere fizic și al cărui caracter avea „însușirea“ de a-l respinge în permanență!

– Îți mulțumesc pentru plimbare, Sandi. Ce zici, am putea să luăm masa de prânz împreună, într-una din zilele următoare?

Râsul ironic lumină din nou ochii ei verzi:

– Desigur, Damion. Într-una din zilele următoare...

El trânti ușa cu o violență inutilă. Era imposibil să se poarte politicos cu o asemenea femeie. O doză minusculă de Sandi Hawkins îi era de-ajuns pentru tot restul zilelor lui!

Capitolul 4

A doua zi dimineață, Sandi stătea cu capul sprijinit de spătarul înclinat al scaunului de machiaj, într-o cabină a studiourilor de televiziune. Regreta amarnic faptul că acceptase să apară în emisiunea matinală a lui Mark Kline. Mai întâi de toate, trebuise să amâne patru pacienți la clinică, dintre care unul avea nevoie urgentă de consultație.

Acționa destul de rar sub imperiul impusurilor, ceea ce era bine pentru toată lumea, pentru că știa din experiență că atunci când se lăsa mânată de instinct, rezulta în mod invariabil un dezastru. Lăsase ca interesul ei absurd și de-a dreptul copilăresc pentru Damion Tanner să triumfe asupra bunului simț, o calitate pe care o aprecia în mod deosebit. Atunci când Mark Kline o sunase cu o zi în urmă ca să-i propună, ca psiholog, o confruntare în platou cu actorul, referitoare la Visul tenebrelor, acceptase.

Stând cu pleoapele închise și simțindu-se mângâiată de pensulele machiorului, îl revăzu pe Damion așezat între stâlpii curții interioare atunci când deschisese ușa vilei tatălui ei. La

început, expresia lui aproape austeră prezenta un contrast destul de accentuat între conturul inteligent al trăsăturilor și senzualitatea trupului său. Cravata neagră era desfăcută și cămașa de gală era descheiată până la jumătatea pieptului, dezvăluind o fascinantă piele bronzată. Mai târziu, după ce-l lăsase acasă la el, rămânând singură în mașină, își spusese cu cinism că probabil își compunea fiecare din detaliile aspectului său în fața oglinzii, pentru a produce maximum de efect asupra femeilor sensibile.

Ochii lui albaștri și ironici se plimbaseră peste trupul ei și Sandi descoperite cu uimire că nu voia să fie ignorată de Damion Tanner. Îi venea să-i zgârie cu unghiile ei mari triunghiul acela de piele goală, să-i simtă mișcarea mușchilor sub degete. Toate acele senzații o amețiseră. Idolii Hollywoodului erau pentru ea figuri comune încă de pe vremea când se afla în leagăn, aceștia inspirându-i întotdeauna ori un ușor amuzament, ori o pliciseală de moarte.

Dar ieri, îi trebuise ceva vreme ca să se poată controla și să prindă din nou grai. Nici acum nu-și amintea ce spusese, deși ținea minte că urmărise fiecare mișcare a lui Damion în timp ce acesta se agita prin salon. Trebuia să măturisească fără nici o rezervă că sexualitatea acelui bărbat o înspăimântase. Atracția față de el era cu atât mai stânjenitoare cu cât știa din experiență profesională că magnetismul animalic al lui Damion era pe cât de flagrant, pe atât de artificial. Cu cât apărea Damion Tanner mai erotic pe ecran, cu atât Sandi era mai convinsă că performanțele lui sexuale lăsau de dorit. Și, din experiența ei referitoare la fauna hollywoodiană, știa că vedetele dădeau dovadă de un narcisism uriaș, pe măsura talentului lor. Dacă era normal ca marii actori să-și creeze o puternică imagine despre ei

înșiși pentru a-și putea croi drumul către glorie, era la fel de evident că obsesia referitoare la cariera lor făcea din ei niște părinți nereușiți, soți infideli, prieteni pe care nu te puteai baza. Încă nu împlinise treisprezece ani când tatăl său făcea a treia nuntă și mama ei își lua al șaptelea amant oficial. Începând de atunci, se hotărâse să nu aibă niciodată de-a face cu vreun actor și nu regretase niciodată că procedase astfel.

Studiile și munca la clinică din anii următori i-au confirmat această opinie. Niște studii recente spulberau mitul bărbatului viril și agresiv care ar reprezenta partenerul ideal. Bărbatul tandru și liniștit nu numai că era mai potrivit din punct de vedere sentimental, ci și tehnic, deoarece acesta era interesat și de satisfacția partenerei sale.

Dacă femeile visau șeici care bântuiau prin deșert și le trânteau pe pernele de mătase pentru a le viola, în viața reală își doreau un bărbat iubitor, atent, care să le mângâie cu tandrețe... și să nu facă mofturi la spălat vasele.

– Vă rog să vă protejați ochii, doamnă doctor Hawkins, vreau să vă dau un fixativ pe coc, ca să nu vă cadă în focul luptei.

Sandi își ținu în dreptul frunții folia de plastic pe care i-o întindea machiorul.

– Într-adevăr, „luptă“ este cuvântul cel mai potrivit pentru a defini ceea ce mi-a pregătit Mark Kline.

– Nu-mi fac griji în privința lui, doamnă doctor. Niciodată Mark nu-i provoacă pe oameni să se înfurie.

– Nici nu este nevoie. I-am văzut emisiunea de prea mule ori ca să nu mă simt deloc liniștită. El doar îi alege în mod inspirat pe invitați și așteaptă ca cei doi să se înfurie unul pe altul.

– Mă îndoiesc că va reuși cineva să vă scoată pe dumneavoastră din sărite, doamnă doctor. Îmi aduc aminte de

confruntarea aceea televizată cu profesorul acela agresiv din New York... Dacă ați supraviețuit acelui eveniment, înseamnă că puteți rezista la orice...

– S-ar putea, dar nu sunt prea sigură de asta. Domnului Tanner nu-i va plăcea deloc ce voi spune despre Visul tenebrelor.

– L-am machiat și pe dumnealui, chiar înaintea dumneavoastră... Este un bărbat cu care este foarte plăcut să lucrezi. Nu este ca celelalte vedete ale marelui ecran. Nici n-ai spune că a cucerit de curând Oscarul. L-ați întâlnit până acum?

– Doar o singură dată.

– După părerea mea, succesul filmului se datorează interpretării lui. Am dus-o pe iubita mea la una din proiecțiile private și toată săptămâna aproape nici nu i-am auzit gura, atât de ocupată era să viseze la Damion Tanner. A doua zi dimineață când am intrat în camera ei, am descoperit un poster uriaș cu Damion fixat deasupra patului!

Puse pieptenul în vasul de sterilizare cu veselia lui caracteristică.

– Nu ești gelos? se interesă Sandi, curiozitatea profesională dovedindu-se mai puternică decât discreția.

Tânărul dădu din umeri.

– Damion Tanner nu este decât o imagine așezată deasupra patului, pe când eu sunt real.

Machiorul era în mod evident un om foarte echilibrat care se înțelegea de minune cu el însuși și ea își dori ca într-o zi și pacienții ei să se poate bucura de aceeași încredere în propriile forțe.

– Gata, doamnă doctor, am terminat.

– Îți mulțumesc foarte mult.

Se privi în oglindă. Machiajul neobișnuit îi făcea pometii obrajilor mai înalți și ochii mai verzi pe ovalul palid al feței, dar nu-i afecta cu nimic aspectul dintotdeauna: rămânea distantă, rezervată și inaccesibilă.

Nu știa din ce cauză unii oameni păreau inaccesibili, dar era clar că ea așa era. Atunci când începuse activitatea la clinică, condamna acest defect, dar își dădu seama destul de repede că de fapt era vorba despre o calitate. Comportamentul cam repezit și simțul ei practic îi făceau pe pacienți să aibă încredere în ea. Cu cât erau mai intime confidențele lor, cu atât mai mult îi apreciau spiritul conformist. Aerul ei rezervat pe care nu putea să-l perturbe absolut nimic, în cele din urmă se dovedise un atu profesional.

Machiorul o conduse în studioul în care Mark Kline discuta cu invitații săi. Când intră în încăpere, îl zări pe Damion Tanner și simți o ușoară crampă în stomac, în timp ce respirația începuse să i se accelereze. Observă propriile reacții cu o detașare de medic, știind că în momentul acela se afla în primul stadiu al dorinței sexuale. Aceasta era produsă de un stimul biochimic și n-avea nimic de-a face cu vreun sentiment oarecare pentru obiectul dorinței. Dintr-un motiv inexplicabil, trupul ei răspundea într-un mod destul de violent la feromonii lui Damion Tanner. Asta nu însemna însă nici că simțeau ceva unul pentru celălalt, și nici măcar că ar dori să petrecă o noapte împreună. Dat fiind că această atracție se datora unei clinici genetice, era imposibil să fie controlată în vreun fel. Sandi scrisese un eseu în care își exprima opinia că forța acestei atracții chimice, numită sex appeal, provocase omenirii un număr uriaș de dezastre inutile de-a lungul secolelor. Din punctul ei de vedere, n-avea nici o intenție să permită secrețiilor hormonale să-i hotărască destinul.

Damion era înconjurat de invitați și tehnicieni care ardeau de nerăbdare să stea de vorbă cu cel mai bun actor al anului. Serviciul de publicitate putea fi mândru de el, observă ea enervată, știa să-și joace foarte bine rolul de învingător.

Un timp, se gândi să-l evite, dar acesta ridică brusc capul, ca și cum i-ar fi simțit privirea ușor disprețuitoare. Privirile li se întâlniră și acest fapt avu efectul rezultat din izbirea unui buldozer de un zid de beton. El zâmbi.

Ea se încruntă. Zâmbetul nimănui nu putea avea asupra ei un efect atât de devastator. Nu, palpitațiile inimii și umezeala mâinilor erau probabil datorate nervozității. În definitiv, nu apărea prea des la televiziune. Tocmai luase această înțeleaptă hotărâre, când îl văzu pe Damion îndreptându-se spre ea și atunci se strădui să se concentreze asupra altor lucruri. Deoarece nu reușea, își aduse aminte cât de antipatic îi era Damion Tanner, dar trupul ei refuză să acorde atenție acestui mesaj.

– Sandi, ce surpriză plăcută...

Vocea lui limpede și gravă îi provocă un frison de-a lungul coloanei vertebrale și atingerea mâinii pe umăr o făcu să se înfioare. Se forță să ignore acele senzații plăcute:

– Bună ziua, Damion. Ce mai faci?

– Foarte bine, mulțumesc. Ai venit cu tatăl tău? Nu știam că participă și el la emisiune.

– Nu participă, îi răspunse ea scurt.

Tipic masculin! De parcă ea n-ar exista decât în calitate de fiică a tatălui ei! Tipic pentru un arogant falocrat! Și oare nu-și încheia niciodată nasturii la cămașă? Adună în intonația vocii tot veninul de care era în stare:

– Mark Kline m-a invitat să discutăm despre Visul tenebrelor din punctul de vedere al profesiunii mele.

El schiță un zâmbet. Sandi nu văzuse în viața ei ceva mai enervant:

– E formidabil, scumpo! Nu-mi închipuiam că lucrezi în industria filmului. Te ocupi de publicitate?

– Nu, zise ea scrâșnind din dinți și abținându-se să-i spună ce gândea despre bărbații care îi spuneau „scumpo“. Nu lucrez în industria filmului, ci îmi petrec timpul tratându-le pe victimele sistemului de propagandă hollywoodian.

Avu satisfacția să vadă că e surprins de vorbele ei, dar nu mai continuară discuția pentru că asistentul de producție îi rugă pe participanți să-și ocupe locurile pentru a putea începe emisiunea. Ea se simți ușurată că dialogul fusese întrerupt. Nu prea obișnuia să se enerveze din orice fleac. Ambii ei părinți considerau că Sandi era personificarea echilibrului și gândirii raționale. Încă înainte de a merge la liceu, învățase să rămână calmă în mijlocul furtunilor sentimentale care distrugeau viața atâtor copii. Viața alături de Gabriella Barini însemna să stea în permanență pe un vulcan aflat în plină erupție și Sandi descoperise arta de a evita să se lase atinsă de lava incandescentă.

Putea să pună pe seama reacțiilor chimice din trupul ei tensiunea sexuală neobișnuită pe care i-o provoca Damion, dar nu știa pe cine să dea vina pentru furia cumplită care o cuprinsese.

– Tu, Sandi, știi în linii mari cam ce întrebări îți voi pune, pentru că deja am discutat această problemă. Cât despre tine, Damion, nu trebuie să răspunzi decât la întrebări standard de

genul: cum ți s-a părut rolul din film, ce stare de spirit ai avut la filmări, ce părere ai despre partenera ta Julie Blake, cum te simți după ce ai câștigat un Oscar etc.

– Programul ăsta mi se pare destul de suspect, Mark. Te previn că am intenția să evit capcanele și să ies la atac.

Deși nu părea a avea movite, dat fiind avertismentul pe care-l rostise, Damion zâmbea foarte relaxat. La începutul carierei, se remarcase mai ales în televiziune, așa că avea toate motivele să se simtă în largul lui în atmosfera sufocantă din studio.

Zâmbetul lui Mark se accentuă:

– Mi-a plăcut Visul tenebrelor, așa că stai liniștit, Damion, n-am de gând să-ți aplic lovituri sub centură.

Expresia de pe figura lui Damion rămase sceptică însă, printr-un semnal, regizorul anunță sfârșitul spoturilor publicitare și începutul emisiunii. Mark Kline se întoarse spre camera centrală:

– Bună ziua. Bine ați venit la emisiunea noastră, stimați telespectatori. Cred că cei doi invitați ai mei de astăzi prezintă pentru noi toți un interes deosebit. Damion Tanner, vedeta uluitoare din Visul tenebrelor și câștigătorul premiului Oscar pentru cel mai bun actor nu mai are nevoie de nici o prezentare...

Continuă cu seria de întrebări anunțată la care Damion răspunse cu ușurința dată de rutină și de un farmec evident. Da, îi plăcuse să lucreze sub conducerea lui Richard Hawkins; da, Julie Blake era o actriță foarte talentată datorită căreia interpretarea lui părea mai bună decât era în realitate; da, regreta că nu mai joacă pentru televiziune, dar avea de gând să revină pe micul ecran cu un serial nou având drept subiect viața lui Genghis Han; da, fusese uluit de câștigarea Oscarului pentru

primul lui film de lung metraj. Recunoscu faptul că era un eveniment fără precedent pe un ton modest, comparativ cu onoarea care i se făcuse.

Mark Kline păstră un moment de tăcere. Zâmbetul lui era neschimbat, dar spasmul ușor al unui mușchi al feței anunță că se pregătea de atac:

– Unii critici au sugerat că Academia de Film te-a ales mai mult pentru trupul tău splendid decât pentru calitățile de actor. Ce le răspunzi acestor critici?

– Mai întâi, le-aș sugera și eu la rândul meu să vadă totuși filmul înainte de a-și scrie comentariile. Visul tenebrelor are drept subiect povestea unui tânăr obsedat de propriul complex de inferioritate. Nu este în stare să-și descopere calitățile reale pe care le are și se folosește de oameni, în special de femei, în tentativa disperată de a ajunge sus. Nu văd legătura dintre acest subiect și ipotetica fascinație pe care o exercită mușchii mei, deși mă simt măgulit că unii ziariști îi găsesc atât de spectaculoși. În cazul în care următorul meu film va fi un eșec, probabil că va fi suficient să iau niște vitamine.

Mark Kline îi aprecie umorul.

– Dacă înțeleg eu bine, Damion, vrei să spui că nu te consideri ultimul sex-simbol al Hollywoodului?

– Sunt actor, spuse el accentuând fiecare silabă. Tocmai ți-am explicat că în Visul tenebrelor joc rolul unui tânăr care se folosește de sex ca de o armă în cursul bătăliei pe care o duce împotriva societății. Firește, în film există și câteva scene erotice, dar nu văd cum ar putea acestea să mă transforme într-un sex-simbol. Mai mult ca oricine altcineva, criticii de film ar trebui să știe să discearnă între interpretarea și aspectul fizic al actorului.

– Sunt convins că suntem cu toții de acord cu această concluzie și-ți mulțumesc pentru sinceritate, spuse Mark Kline și se întoarse spre Sandi.

Luminița roșie a celei de-a treia camere se aprinse.

– Invitata mea din dimineața asta nu are aceeași viziune asupra Visului tenebrelor ca Damion Tanner. De fapt, ea ne va aduce la cunoștință niște foarte interesante obiecții referitoare la rolul lui din film... Bine ai venit la emisiunea noastră, Sandi.

– Mulțumesc de invitație.

– Doamna doctor Alexandra Hawkins lucrează la clinica Laurence din Los Angeles. Este profesor universitar de psihologie și consilier parental. Teza ei de doctorat are drept temă „disfuncționalitățile sexuale psihogenetice la femei". În limbajul de specialitate, explică el zâmbind ușor malițios, doctorul Hawkins este psihoterapeut sexolog.

Sandi auzi un râs înfundat venind dinspre locul în care se găsea Damion, pe care însă Mark Kline nu-l luă în seamă. Acesta i se adresă lui Sandi:

– Doamnă doctor, puteți să ne explicați de ce Visul tenebrelor vi se pare un film care provoacă un anumit tip de tulburări psihice?

Tânăra ar fi dat oricât să se găsească în momentul acela la capătul celălalt al studioului și deci cât mai departe de Damion Tanner, dar rugăciunile pioase nu puteau schimba nimic din situația dificilă în care se afla. Inspiră adânc hotărâtă să vorbească limpede și în mod profesionist. N-avea de gând să rateze ocazia de a transmite un mesaj atât de important milioanelor de oameni care urmăreau emisiunea lui Mark Kline.

– Mi-au plăcut câteva aspecte ale filmului, spuse ea, dar cred că acesta oferă o viziune posibil dăunătoare relațiilor sexuale

dintre oameni. Pe parcursul activității mele la clinica Laurence, întâlnesc din ce în ce mai mulți tineri care suferă de ceea ce psihoterapeuții numesc anxietate a performanței. Acestora le este frică să se implice într-o relație intimă, deoarece știu că nu sunt în stare să obțină succesele ireale înfățișate în filmele de genul Visul tenebrelor. Mai precis, ei știu că nu vor putea să egaleze niciodată standardele de aparentă senzualitate stabilite de actori ca Damion Tanner.

– Senzualitate aparentă? repetă Mark Kline.

– Nu există nici o certitudine că, în viața cotidiană, performanțele sexuale ale domnului Tanner sunt la fel de mari ca cele din celebrul standard pe care-l impune pe ecran într-un stil atât de... figurat.

Damion se înclină spre ea:

– Vrei să-ți demonstrez pe viu cum stau lucrurile?

Sandi se înfurie deoarece, fără voia ei, obrajii începuseă să i se înroșească.

– Nu, domnule Tanner, nu asta am vrut să spun.

– Doar te-am întrebat, scumpo! Niciodată n-am forțat o femeie să-mi cedeze.

Îi venea să-l strângă de gât. Dacă-i mai spunea încă o dată „scumpo", nu va mai răspunde de reacția ei. Intervenția lui Mark Kline o împiedică să-i dea un răspuns tăios, pe care era sigură că l-ar fi regretat.

– Puteți să ne spuneți mai exact, doamnă doctor, de ce vi se pare performanța domnului Tanner atât de periculoasă?

– Desigur. În America circulă un mit referitor la revoluția sexuală a anilor șaizeci care ne-ar fi rezolvat toate problemele și ne-ar permite să pornim veseli și liberi în căutarea fericirii. De fapt, noi, psihologii, care lucrăm cu indivizi tulburați psihic și

familiile lor afectate, am descoperit că relațiile sexuale nu le ameliorează neapărat starea de sănătate.

– Știți cumva care este cauza, doamnă doctor?

– O mare răspundere în această privință o au instituțiile media. Nu e nici un secret faptul că sexul este folosit pentru a vinde orice produs, de la brânză până la candidatul la președinție. Televiziunea, Hollywoodul și agențiile de publicitate transmit un mesaj comun și destul de vizibil cum că toți oamenii trebuie să corespundă în mod obligatoriu unui anumit criteriu de frumusețe. Acesta ar putea fi un lucru bun dacă instituțiile media nu ar acorda trupului un loc preponderent, în dauna inteligenței și sufletului. Nu ni se spune niciodată să fim buni sau generoși cu ceilalți și nici să încercăm să fim mai bine informați sau să ne îmbogățim în permanență spiritul. Ni se spune în fiecare zi, prin diverse modalități, că ar trebui să fim frumoși, cu un trup atletic, zvelți, dezodorizați și seducători. În plus, ni se mai spune să fim și „sexy".

– Oare este acesta un mesaj răuvoitor? În definitiv nu se face un rău oamenilor atunci când sunt încurajați să devină cât mai atrăgători posibil?

– Într-o anumită măsură, aș fi gata să fiu de acord cu dumneavoastră și din fericire mulți oameni au suficientă încredere în ei ca să nu ia în seamă mesajul, atunci când acesta depășește anumite limite. Dar printre pacienții care vin să se consulte la clinica Laurence și printre mulți alții care nu uzează de nici un tratament, acest mesaj produce efecte dezastruoase. Filmele de genul Visul tenebrelor dau de înțeles tinerilor că pentru a avea succes la femei trebuie să fie seducători ca domnul Tanner. Din nefericire, pentru cei mai mulți dintre ei, acesta este un vis irealizabil. Orele petrecute în sălile de forță sau

șampoanele revitalizante pe care le folosesc nu schimbă nimic situația, ei nu vor semăna niciodată cu Damion Tanner. Se opune propria lor genetică.

Damion zâmbi, arătându-și dantura impecabilă.

– Sunt încântată, doamnă doctor, că mă găsiți atât de irezistibil.

– Departe de mine gândul de a vă găsi irezistibil, domnule Tanner. În cazul în care n-ați înțeles greșit, vă mai pot spune că unii tineri, care nu prea știu pe ce lume se află, speră să semene cât de cât cu dumneavoastră.

– Dacă am înțeles bine, aceste bande de tineri neștiutori nu speră numai să-mi semene, dar vor să facă și dragoste ca mine.

– Ați interpretat greșit vorbele mele, domnule Tanner. Sunt sigură că faceți dragoste la fel ca toată lumea, poate chiar mai slăbuț decât unii din pacienții mei, dar tinerii care vin să-i consult nu-și dau seama de asta. Vă văd pe dumneavoastră seducând o femeie pe ecran și uită faptul că dumneavoastră jucați un rol cu ajutorul unei duzini de oameni care vă spun cum să faceți ca să asigurați maximum de efect erotic. Ei uită de muzica filmului care subliniază dramatismul unei situații, uită că elecricianul poate a muncit cinci ore să potrivească proiectoarele în așa fel încât să creeze atmosfera perfectă, uită faptul că operatorul camerei reglează lentilele aparatului și alege filtrele necesare și că machiorul a petrecut jumătate de zi trudind la fața dumneavoastră pentru a-i da luminozitatea dorită.

– Hei, scumpo, de câte ori m-ai văzut făcând dragoste de ai putut să întocmești lista asta cu atâta precizie?

– Numele meu nu este „scumpo“. Dacă nu știați până acum, domnule Tanner, eu sunt doctor Alexandra Hawkins.

Damion se aplecă în fața fotoliului lui Mark Kline și șopti cu ochii încețoșați de o pasiune care nega existența vreunui tehnician al studioului sau a milioanelor de telespectatori:

– Doamnă doctor Alexandra Hawkins, de câte ori m-ați văzut făcând dragoste pentru a putea face lista asta?

În vocea lui Mark Kline se simți un real regret în momentul în care întinse mâna ca să-l reducă la tăcere:

– Doamnelor și domnilor, îmi pare nespus de rău că trebuie să întrerupem discuția noastră într-un moment atât de important, dar știți foarte bine că n-am voie să depășesc timpul alocat emisiunii. Doamnă doctor, domnule Tanner, vă mulțumesc pentru participare...

Sandi nu mai vru să audă restul frazei. Era furioasă și nu știa dacă pentru asta era vinovat Damion sau Mark Kline, care inițiase confruntarea. Producătorul anunță o altă pauză publicitară și asistentul aduse în platou alți doi invitați și-i însoți pe cei care evoluaseră deja, spre ieșire:

– Doriți o cafea? o întrebă el.

– Nu, mulțumesc, sunt foarte grăbită. La revedere, Damion.

Sandi se grăbea mai ales să pună o distanță cât mai mare între ea și Damion Tanner. Își luă geanta și ieși din platou fără să se mai uite în urmă; de aceea, când ajunse la lift, fu uluită să constate că actorul era în spatele ei. Tânăra apăsă pe butonul liftului cu mai multă forță decât era necesar.

– Îți dai seama ce-ai făcut? Jumătate din ziariștii americani se uită la emisiunea asta, îi spuse el brusc.

– Filmele trăiesc din publicitate, nu contează dacă e pozitivă sau negativă.

Din fericire, părea mai calmă decât era în realitate. Sosi liftul și intrară împreună. Damion era tot supărat:

– Pentru mine contează. Știi foarte bine cum procedează ziariștii de scandal. Le vor trebui circa două secunde și jumătate să descopere că ești fiica lui Richard Hawkins și încă trei pentru ca rotativele să tipărească titluri de genul: „Fiica regizorului acuză vedeta masculină că este un obsedat sexual cu o dotare cam slăbuță".

Ea înghiți în sec.

– Atâta vreme cât îți crește prețul la box office, ce importanță are?

– Lăsând deoparte propria mea persoană, nu trebuie să uiți că ai făcut praf și pulbere chiar scenariul tatălui tău! A muncit pe brânci să scrie o poveste serioasă și eforturile lui au fost răsplătite cu un Oscar, dar din cauza ta, majoritatea publicului se va întreba acum dacă nu cumva anul acesta premiile Academiei de Film au fost acordate unui film pornografic.

Ușile liftului se deschiseră și Sandi ieși în hol:

– Visul tenebrelor este un film interesant, spuse ea, dar nu cred că avea nevoie de numărul acela imens de scene în care o mângâi pe Julie Blake, care leșină instantaneu. Bănuiesc că aspectele științifice nu te interesează, dar trebuie să știi că o femeie este inaptă din punct de vedere psihic să procedeze în acest fel.

– Cu cât te ascult mai mult, doamnă doctor Hawkins, cu atât mă conving mai tare că suferi de refulare sexuală cronică. Filmul meu nu are pretenția de a fi un manual școlar de educație sexuală, ci un simplu divertisment. Din câte îmi dau seama, ți-ai concentrat atenția pe un singur detaliu din întreaga intrigă imaginată de scenarist. Care e problema, doamnă doctor? Faci oare parte din acea categorie de oameni care își alină frustrările criticând viața sexuală a altora?

Sandi parcurse parcarea cu un pas furios.

– Nu, dar chiar dacă ar fi așa, tot m-aș situa deasupra ta. Măcar eu nu trebuie să-mi disimulez temerile legate de nepriceperea mea sexuală în spatele a tot felul de vicleșuguri.

Vocea lui Damion deveni periculos de calmă:

– Ce vrei să spui de fapt, doamnă doctor?

– Am făcut de curând niște cercetări, zise ea dând din umeri, care m-au determinat să trag concluzia că multe sex-simboluri de la Hollywood sunt nemulțumite de relațiile lor din viața privată. De fapt acestea își schimbă atât de des partenerul pentru că speră să găsească într-o zi pe cineva care să le ofere magia pe care nu sunt în stare s-o găsească în ei înșiși.

– Asta este o modalitate de a-mi sugera că sunt impotent din punct de vedere sexual?

Privirile li se întâlniră:

– Tu ai zis asta, domnule Tanner, nu eu.

– Pentru ca lucrurile să fie clare, doamnă doctor, țin să te anunț că interpretarea mea în fața camerelor nu ascunde nici o hibă sexuală. De fapt, sunt convins că pot cuceri orice femeie liberă pe care aș pune ochii și, contrar bănuielilor tale, pot s-o fac fără ajutorul machiorilor, luminilor bine plasate sau regizorului care să-mi arate cum să-mi folosesc mâinile.

Ea se sprijini de portiera Toyotei cu o dezinvoltură prefăcută:

– E ușor să te lauzi atâta vreme cât nu te pune nimeni la încercare.

– Da, dar tu poți s-o faci, obiectă el după câteva secunde. Dacă am înțeles bine, doamnă doctor, ești o femeie fără nici obligație în prezent și bănuiesc că totuși, din punct de vedere biologic, ești un om normal.

– Nu văd legătura.

– Și cu toate astea, e destul de clar: îți fac o propunere. Eu încerc prin toate mijloacele să te cuceresc, iar tu faci tot posibilul să-mi reziști. Vom vedea destul de rapid care dintre noi este mai tare.

Tânăra vârî cheia în broască atât de neîndemânatic, încât zgârie vopseaua mașinii. Era singurul semn de pe întreaga caroserie și Sandi îl făcu răspunzător imediat pe Damion.

– Asta-i bună! exclamă ea furioasă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune doamnă doctor Hawkins!

– Am crezut că așa îți place să-ți spun!

– Eram în fața camerelor de televiziune! Numele meu este Sandi. E un nume atât de greu de ținut minte?

– Deloc. De fapt, este extrem de ușor... Deci, facem târgul, Sandi? continuă el zâmbind.

– Evident că nu! Și acum, te rog să mă scuzi, Damion, sunt deja în întârziere și pacienții mei au într-adevăr nevoie de mine. Am pierdut deja destul timp în dimineața asta.

El nu-i răspunse imediat, dar o prinse cu două degete de bărbie și-i întoarse fața spre el pentru a o studia.

– Ți-e frică, Sandi? șopti el pentru a o studia.

– Nicidecum, să fim serioși!

– Atunci, de ce nu accepți experimentul pe care ți l-am propus? Gândește-te ce note interesante ai lua pentru acest proiect de cercetare.

Trebuia să găsească repede o portiță de scăpare înainte ca mângâierea lui senzuală pe bărbie să nu-i provoace un prejudiciu ireversibil. Îi mulțumea Domnului că avusese suficient bun-simț ca să respingă propunerea lui stupidă.

– Bine, accept, Damion, se auzi ea spunând cu o voce agitată. Batem palma!

Ce se întâmplase oare? Nu-i venea să creadă! Cu obrajii în flăcări, își desprinse bărbia din degetele lui și imediat începu să gândească din nou în mod coerent.

– Vei regreta acest pariu, Damion. Îți promit totuși că nu voi menționa numele tău în raport, pentru a nu te putea recunoaște nimeni.

– Ești foarte amabilă, șopti el, dar nu este necesar, pentru că am de gând să nu regret nimic din ce voi face.

Acum nu mai exista nici un contact fizic între ei, însă căldura trupului lui se răspândea în jur, străbătând spațiul dintre ei ca un incendiu căruia nu-i pasă de nici un extinctor. Rațiunea o îndemna să plece, dar trupul refuza să se supună comenzii. Simțea cum se apropie primejdia, fără să mai poată scăpa vreodată. Și ce dacă, de fapt nici nu voia să scape. Își dădu seama cu groază că dorea într-adevăr să ia foc.

Închise pleoapele preț de o clipă și când le deschise, strălucirea ciudată din ochii lui Damion o făcu să-și dorească să fie suficient de înțeleaptă ca s-o ia din loc atâta vreme cât mai putea s-o facă. El o prinse cu mișcări lente de mijloc, și-și apropie gura de buzele ei până când îi simți răsuflarea fierbinte. El îi atinse buzele foarte ușor. Era un adevărat supliciu. Vibrând în mod dureros, Sandi aștepta ca el s-o sărute mai apăsat.

El își desprinse buzele de gura ei:

– La revedere, Sandi, îi spuse el cu o voce răgușită. Te voi suna diseară, ca să fixăm prima întâlnire.

– Nu... așteaptă puțin. Damion, nu pot... N-am acceptat...

Mâinile lui se desprinseră de șoldurile ei, dar urma atingerii lui se imprimă în adâncul ființei ei.

– Pe diseară, Sandi.

Damion se întoarse și traversă rapid parcarea.

Capitolul 5

Nici nu răsucise bine cheia în contact și deja regreta pariul acela absurd. Nu reușea să înțeleagă cum de acceptase să participe la un joc atât de nepotrivit cu firea ei. Meseria ei de sexolog era provocatoare prin însăși specificul său și rezultatele cercetărilor erau adesea eronate. Acest fapt o determinase să fie întotdeauna prudentă, ca să nu jignească în vreun fel demnitatea pacienților ei sau echipa clinicii cu care efectua anchetele. Numai un puseu de demență putea explica acceptarea unei propuneri atât de aiurite.

Își revenise complet atunci când opri mașina pe locul rezervat ei în parcarea clinicii. Într-adevăr, n-avea nici un motiv să-și facă griji pentru un lucru atât de vulgar. Damion Tanner n-o va suna niciodată, așa că de ce ar face atâta risipă de energie despicând firul în patru în legătură cu pariul acela?

Își salută secretara cu un zâmbet în timp ce studia agenda deschisă pe biroul ei și apoi răsfoi teancul de scrisori. Ca de obicei, era atât de ocupată la serviciu, încât nu-i mai rămânea nici o clipă liberă pentru problemele personale.

Prima întâlnire o avea cu o tânără pereche care nu-și consumase căsătoria nici după șase luni de la nuntă. Într-o lume în care ziarele relatau despre numeroase cazuri de avort la adolescente de treisprezece ani și în care personalitățile din show business se simt jignite dacă nu divorțează de cel puțin șase ori, Sandi descoperise că un număr foarte mare de oameni erau atât de inhibați, sau atât de ignoranți în legătură cu funcționarea corpului lor, încât nu se puteau bucura de o relație sexuală normală.

Primii pacienți urmau să sosească în două minute, dar zâmbetul ironic al lui Damion continua s-o obsedeze. Afurisit om! Ce fusese în capul ei de acceptase pariul? Dat fiind că provenea din familia Hawkins, trebuia totuși să-și păstreze mintea limpede. Își aduse aminte că mama ei încă nu se hotărâse să facă operația și gândurile ei luară pe alt drum. Măcar făcându-și griji pentru mama ei, reușea să-și scoată din cap chinurile pe care i le provoca Damion Tanner. Era ca și în cazul leacului chinezesc pentru durerea de cap: trântește-ți un ciocan pe picior și vei uita de durerea dinainte.

*
* *

Telefonul sună la miezul nopții, la o oră și jumătate după ce se culcase. Ridică imediat receptorul, temându-se să nu fie cumva un apel din Italia, dar nu era nici Gabriella, nici medicul acesteia. Era Damion. Îi recunoscu pe loc vocea groasă și se simți cuprinsă de un fior ușor. Se ridică mai sus pe pernă, închise ochii și-și lipi receptorul de ureche.

– Bună seara, Sandi. E târziu pentru o convorbire telefonică, dar am fost plecat până acum și nu voiam să te culci fără să știi că mă gândesc mereu la tine. Mi-a fost dor de tine astăzi, sper că sentimentul este reciproc.

– Și eu m-am gândit la tine, recunoscu ea umezindu-și buzele.

– Mă bucur. Știi ce-am făcut în ultimele cincisprezece minute? Am stat întins în pat, singur, imaginându-mi că erai ghemuită la pieptul meu. Îți vedeam părul răvășit pe pernă, îți simțeam sânii în mâinile mele. Căutam gustul buzelor tale care se deschideau să le primească pe ale mele, în timp ce trupul îți tremura de dorință. Te doresc, Sandi. Te doresc atât de mult, încât nu pot să dorm...

Vibrațiile răgușite ale vocii lui aveau ecou în fiecare celulă a corpului ei! Oftă înduioșată, apoi, din fericire, ceața provocată de somn i se risipi de pe creier, mintea i se limpezi și o avertiză referitor la dezastrul ce era pe cale să se producă. Se ridică în capul oaselor și făcu ochii mari de furie. Dumnezeule, ce se petrecea cu ea? Cum putuse să uite de pariu? Doar nu avea de gând să cadă într-o capcană atât de ieftină?! Vorbele lui dulcege nu erau demne nici măcar de cel mai prost scenariu de serie B.

– Ce drăguț ești că m-ai sunat, începu ea cu o voce duioasă. M-am gândit toată ziua la tine, Peter, întrebându-mă unde ești. Bineînțeles că mi-a fost dor de tine. De unde mă suni? Te-ai întors în Los Angeles?

Vreme de câteva secunde, domni tăcere la capătul celălalt al firului, după care urmă un zgomot distinct de pături sau cearșafuri date la o parte cu furie. Sandi zâmbi satisfăcută. Reușise să-l facă să se trezească pe diavolul acela arogant.

– Nu sunt Peter. Sunt Damion.

– Damion? Damion Tanner? zise ea folosind exact doza de mirare necesară. Ce vrei? Adormisem. De ce mă suni la ora asta?

– Nici eu nu știu. Mi s-a părut o idee bună atunci când îți formam numărul. Îmi pare rău că te-am trezit. Cine e Peter?

Spre mirarea ei, părea mai degrabă amuzat decât jignit.

– Peter? O, doar un prieten, un foarte bun prieten. Ăă... călătorește foarte mult și nu știu niciodată când își va face apariția.

– Înțeleg. Păi, dacă Peter nu e în oraș, hai să cinăm împreună mâine seară. Știu un restaurant excelent unde un vietnamez s-a specializat în bucătăria franțuzească, dar cu ușoare influențe exotice. Sunt sigur că o să-ți placă.

Prima mișcare din campania de seducere. Sandi studie cu atenție firul telefonului, recapitulând în gând numărul amanților mamei ei, cele șase soții ale tatălui și cei douăzeci și opt de ani petrecuți în mijlocul faunei hollywoodiene. În cele din urmă vorbi, fără nici un regret:

– Îți mulțumesc pentru invitație, Damion, dar nu cred că am avea vreun interes să ieșim împreună. Am petrece o seară extrem de plictisitoare. N-avem nimic în comun și de aceea nu văd ce am avea să ne spunem.

– Renunți la pariu? Îți este atât de frică de ceea ce ți s-ar putea întâmpla încât capitulezi înainte de prima bătălie?

– Nu mi-e frică de nimic, Damion. Nu suntem în campanie de război, nu se pune problema nici să pierdem, nici să câștigăm. Este vorba despre modul în care ne organizăm fiecare viața. Ne-am purtat prostește, azi-dimineață. Acum îmi dau seama... Uite ce este, Damion, tu ești în momentul de față bărbatul de aur al Hollywoodului, ai toată lumea la picioarele tale. Toate

starletele Californiei ar sări în sus de bucurie dacă li s-ar oferi ocazia să iasă cu tine. Sunt sigură că știi mii de feluri, mult mai plăcute, de a-ți petrece timpul liber, decât să încerci să mă cucerești pe mine și pe de altă parte, eu am lucruri mult mai interesante de făcut decât să-mi pierd o seară întreagă rezistând avansurilor tale, numai ca să demonstrez o teorie oarecare.

– Sunt perfect de acord cu tine, așa că fă bine și nu-mi mai opune rezistență, scumpo, și-ți garantez că ne vom petrece o noapte fabuloasă.

Starea de tulburare emoțională dinainte fu înlocuită brusc cu una de exasperare, când văzu aroganța nemaipomenită cu care o tratează:

– Dacă tu crezi într-adevăr că poți garanta producerea de plăcere oricărei femei, dă-mi voie să-ți spun că îmi pare rău pentru tine. Cu toată experiența de care faci atâta paradă, n-ai înțeles până acum că actul sexual presupune existența a două ființe care se iubesc și au încredere una în cealaltă? Chiar și pentru o îmbrățișare efemeră, este nevoie de stima partenerilor ca să fie satisfăcătoare. Află de la mine că un trup musculos dotat cu o infatuare egoistă nu valorează doi bani. Garanțiile tale nu sunt decât vorbe goale, Damion.

– Atunci, arată-mi cum să-ți produc plăcerea, Sandi. Învață-mă cum îți place să faci dragoste, cum crezi că trebuie făcut acest lucru.

Degetele lui Sandi strânseră și mai tare receptorul. Vocea lui ar fi trebuit încadrată în categoria armelor mortale.

– Dacă îmi ceri un sfat profesional, domnule Tanner, onorariul meu este de o sută cincizeci de dolari ora, plus cheltuielile. Presupun că nu faci parte din categoria pacienților cărora le acordăm reduceri pentru că nu-și pot permite acest tarif.

– Într-adevăr, n-am de gând să mă târguiesc în legătură cu onorariul și sunt sigur că voi face o afacere bună, indiferent de preț. Deci, voi trece mâine seară să te iau la ora șapte și jumătate și vom face programarea întâlnirilor următoare în timpul mesei. Sunt foarte nerăbdător să iau prima lecție. Noapte bună, Sandi.

El închise telefonul înainte ca ea să mai apuce să refuze.

*
* *

Sandi știa din experiență că vedetele de cinema vin cu întârziere la întâlniri, pentru a-i impresiona pe ceilalți invitați. Își spuse că Damion, care era cel mai bun actor al anului, va sosi cu cel puțin trei sferturi de oră după ora stabilită, cu brațele pline de flori scumpe și buzele pline de scuze pe cât de mirobolante pe atât de nesincere.

Damion o surprinse în mod plăcut, venind cu două minute mai devreme și fără nici un fel de cadou, dar hainele cu care era îmbrăcat depășeau cele mai rele presimțiri ale ei. Purta blugi negri foarte strânși pe corp, cu marca fabricantului afișată la vedere pe buzunarul din față și cel din spate, un tricou cu gâtul înalt tot negru și cu două fante aurii tăiate în diagonală pe piept, de la umăr până la mijloc. Prin una din fante, care era parțial deschisă, i se vedea veșnicul triunghi de piele bronzată, ținea într-o mână mănușile de șofer din piele... neagră și părul era atât de spilcuit, încât era convinsă că-i luase cel puțin o oră ca să-l aranjeze. Deși era aproape noapte, ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari groși de pilot.

Sandi își dădu seama că își alesese acea ținută vestimentară special pentru a o enerva și de aceea schiță un zâmbet dezgustat:

– Ai uitat cumva să te schimbi după repetiția rolului de gigolo? îl întrebă ea intrând prima în salon.

El își scoase ochelarii și o studie îndelung cu privirea. Ochii lui ironici se fixară mai întâi asupra coculuipieptănat foarte strâns, apoi coborâră spre rochia simplă din mătase gri lungă până la jumătatea gambei și spre pantofii asortați. În cele din urmă o privi în ochi:

– Nu, spuse el foarte serios. Dar tu ai uitat să te schimbi după ce ai repetat rolul vreunei călugărițe?

Nemaiputând să reziste ridicolului situației, ea izbucni în râs:

– Bine, Damion, repriza asta ai câștigat-o tu, dar fii drăguț și lasă-ți ochelarii în mașină în timp ce stăm la masă.

Intensitatea ochilor lui albaștri o făcură să-i tremure genunchii.

– Sigur, Sandi. În seara asta vreau să-ți fac toate plăcerile.

Sesizând sensul dublu al cuvintelor lui, ea se întoarse rapid, motivând că se duce să-și ia din casă jacheta de lână. Simțea că sângele din vene parcă îi luase foc, răspândind în jur scântei de dorință.

Atunci când intrară în restaurant, chelnerul șef îi întâmpină cu respect și-i așeză imediat la o masă mai retrasă. Salonul era plin de oameni eleganți, dar Damion nu făcu nimic care ar fi putut să atragă atenția asupra lui, lucru pe care Sandi îl consideră cu totul neobișnuit, în comparație cu ceilalți actori pe care-i cunoștea.

Însuși patronul restaurantului veni la masa lor cu meniul.

– Domnule Tanner, vă felicităm pentru uriașul dumneavoastră succes din seara premiilor Oscar. Fiica mea m-a rugat să vă mulțumesc pentru autograful pe care i l-ați trimis. Toate prietenele ei sunt moarte de invidie.

– Am făcut-o cu multă plăcere, îi răspunse politicos Damion. Ce mai faci, Ben? După câte văd, restaurantul merge foarte bine.

– S-a dezvoltat foarte mult de când ați avut amabilitatea de a-l recomanda prietenilor dumneavoastră. Sâmbăta trecută am fost nevoit să refuz niște rezervări, inclusiv pe cea a celebrei Sarah Fawcett. În urmă cu șase luni, nici n-aș fi îndrăznit să visez la un asemenea succes.

Damion zâmbi.

– Dacă vedetele de la Hollywood au început să sune, cred că ai ajuns deja în vârful piramidei. Va trebui să nu-ți mai laud mâncărurile înainte ca restaurantul să devină prea popular. În curând, va fi necesar să telefonez cu șase luni înainte ca să rezerv o masă.

– Nu, domnule Tanner, pentru dumneavoastră se va găsi întotdeauna una liberă.

Ben se scuză că trebuie să plece, dar era chemat la bucătărie. Sandi luă meniul îmbrăcat în piele:

– Prietenul tău vorbește perfect englezește.

– Și-a făcut studiile în Statele Unite prin anii cincizeci, apoi s-a întors după căderea Saigonului. Adevărul este că e cel mai bun bucătar din California. Sper că-mi vei da dreptate după ce-i vei gusta preparatele.

Aleseră ca aperitiv creveți cu ghimbir, apoi carne de vită la cuptor cu umplutură de migdale prăjite și garnisită de spanac. În momentul în care au făcut comanda, Damion se aplecase spre Sandi și-i trecuse ușor degetul peste mână. Încercând să pară calmă, ea își retrase mâna, își luă paharul și sorbi rapid câteva înghițituri de apă rece. Superabundența feromonilor lui Damion Tanner nu se diminuase absolut deloc de la ultima întâlnire.

El comandă o sticlă de vin alb fără să comenteze anul înscris pe etichetă, apoi se lăsă pe spătarul fotoliului îmbrăcat în pluș.

– Vorbește-mi despre tine, Sandi. Cum ai ajuns sexolog? Ai fost întotdeauna interesată de psihologie?

– Deloc. De fapt, în liceu eram mai tare la matematică și, de aceea, la început m-au preocupat mai mult științele exacte. Mă amăgeam cu speranța vagă că voi deveni astrofiziciană și voi face niște descoperiri extraordinare în domeniul originii universului.

– Îmi imaginez că traiectoria stelelor ți se părea mai previzibilă în comparație cu comportamentul uman. Viața alături de Richard Hawkins și Gabriella Barini n-a fost prea ușoară.

– Nu întotdeauna.

Ea îl privi, mirată de perspicacitatea lui. Nici oamenii care o cunoșteau de foarte mult timp nu înțeleseseră din ce cauză ordinea stabilă a universului o atrăsese atât de mult. Aceștia nu făcuseră niciodată o apropiere între a treia căsătorie a tatălui ei cu o explozivă cântăreață de rock și plăcerea pe care o găsea ea în logica și siguranța ecuațiilor matematice.

– Și ce te-a determinat să deviezi spre psihologie? Ți s-au părut dintr-o dată oamenii mai interesanți decât planetele?

– Nu cred. Bănuiesc că motivele schimbării țin mai degrabă de caracterul versatil specific adolescenței.

– Profesorul de psihologie era cumva mai tânăr și mai dinamic decât cel de fizică?

Ea zâmbi:

– Și mai rău. La mijlocul celui de-al doilea an de specializare, mi-am dat seama că petreceam nopți întregi bătându-mi capul cu învățătura, dar neobținând la fizică decât note mediocre, în timp ce eram prima la psihologie, fără să mă ostenesc măcar să deschid vreun manual. La sfârșitul semestrului, am schimbat secția și abia în anul în care mi-am dat licența am înțeles cât de mult îmi plăcea să lucrez cu oamenii și să-i ajut să-și depășească

dificultățile. Cu puțin timp înainte să aflu ce se întâmpla cu mine, obțineam titlul de profesor și autorizația legală de a lucra în spitale.

Se opri în momentul în care ospătarul aduse aperitivul, dar Damion reluă subiectul imediat ce rămaseră singuri.

– Bănuiesc că totuși ceva anume te-a determinat să te faci sexolog. Nu pare să fie genul de meserie pe care să-l practici pentru că se poate obține ușor o diplomă de psiholog.

Ea ezită, apoi ridică ușor din umeri. I se părea că deja vorbise prea mult.

– Calitatea pe care o am la clinică, face să pară munca pe care o prestez mai specializată decât este în realitate. Mulți psihologi care se ocupă de adulți își petrec o mare parte a timpului acordând consiliere pacienților cu probleme sexuale. Înainte de orice, eu sunt la bază consilier parental.

– Nu în felul acesta ți-a descris activitatea Mark Kline în timpul emisiunii.

– Te rog, Damion! Știi mai bine decât oricine cum pot fi deformate faptele de către un prezentator.

Fu salvată de venirea ospătarului și ea profită de întrerupere ca să abată discuția spre cariera lui Damion. După ce-i ascultase ani în șir pe părinții ei și prietenii acestora, știa că puțini actori rezistau tentației de a-și povesti succesele triumfale.

Descoperi destul de repede că Damion era o excepție. E adevărat că nu se lăsă prea mult rugat, dar o făcu într-un stil oarecum modest și cu umor. Oricât de plăcută și amuzantă fusese povestirea lui, ea se surprinse că-și dorește să-i smulgă masca și să descopere omul real care se ascunde în spatele bărbatului sarcastic și rezervat.

– Remarcându-te în rolul de vrăjitoare, ți-a propus vreun producător faimos să-ți încerci norocul la New York?

Damion schiță o grimasă.

– Dacă ar fi existat vreun producător faimos în sală, acesta cred că ar fi fost suficient de inteligent ca să nu-mi propună așa ceva. Dă-mi voie să-ți reamintesc că fusesem ales pentru că eram solid și nu pentru că știam să joc.

– O.K. Atunci, ce-ai făcut după acel scurt moment de glorie? Au avut nevoie cumva de un Moș Crăciun uriaș pentru piesa de sfârșit de an?

Damion stătu destul de mult timp cu ochii în farfurie. Sandi gustă o bucățică de carne, care era excelentă.

– După aceea m-am căsătorit, spuse el în cele din urmă. Am divorțat peste trei ani.

– Îmi pare rău, Damion, nu știam că ai fost căsătorit, îi spuse ea cu compasiune.

El dădu din umeri cu o aparentă indiferență:

– Asta s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. Nici măcar ziarele de scandal n-au găsit ceva interesant de publicat în legătură cu căsătoria mea.

– Câți ani aveai? Optsprezece, douăzeci? Ai întrerupt studiile?

– Nu, părinții mei au fost bucuroși să ne întrețină și eu eram suficient de imatur ca să accept banilor fără probleme. Eu și Janet locuiam la Cleveland. Ea era învățătoare și eu petreceam mult timp la Clubul dramatic al universității. După doi ani de trudă, ne-am hotărât să montăm Macbeth.

– Nu era un proiect prea ambițios?

– Nu, nu era ambițios, ci ridicol. Îți aduci aminte de David Berenstein? Fusese un regizor celebru la New York. Pe vremea aceea, conducea departamentul artistic al universității și avea în

jur de optzeci de ani. În zilele lui bune, era mahmur până la prânz... Atunci când s-a aruncat în aventura aceea, a hotărât că Macheth va fi un tip solid, cu ochii albaștri. A chemat la el toată trupa și m-a ales pe mine, fără să vrea să mă asculte jucând rolul. Nu m-am simțit niciodată atât de jignit. Pierdusem trei săptămâni repetând și eram ales pentru culoarea ochilor mei! Când văzu cât de scandalizat eram, mi-a răspuns că oricum audiția n-ar fi fost de nici un folos, din moment ce nici unul din noi nu eram în stare să jucăm Shakespeare.

Sandi începu să râdă:

– Nu reușesc să ghicesc finalul poveștii. Până la urmă, piesa a fost un fiasco monumental sau un triumf?

– O, firește că a fost un triumf! Cum ar fi putut fi altfel sub conducerea lui Berenstein? Atunci când era treaz era fenomenal, dar și când era beat făcea o treabă foarte bună. Evident că pe vremea aceea nu vedeam lucrurile în felul acesta. Îl consideram un bătrân arțăgos care îmi punea mereu frână și nu era deloc impresionat de talentul meu. Puțin îi păsa că eram socotit cel mai bun actor din campus. Când ziarul universitar a trâmbițat succesul interpretării mele în Macbeth, m-am repezit în biroul lui, cu articolul în mână:

– Sper că de data asta a fost impresionat în mod plăcut.

– Impresionat nu este cuvântul potrivit, spuse Damion cu o scânteie de veselie în privire. Când i-am vârât extrasul de presă sub nas, l-a luat și l-a aruncat cât colo spunând: „Tinere, orice ar spune criticii aceia amatori, ai atâta talent cât să interpretezi doar rolul crupei unui cal. Partea din față a acestuia ar fi prea greu de jucat pentru tine. Dacă vei munci pe brânci, în treizeci de ani vei fi în stare să-l joci pe Macbeth, dar mă cam îndoiesc c-o vei putea face și atunci.“

– Și cu toate astea, am impresia că îl admiri foarte mult.

– Așa este. Chiar și în momentele acelea, recunoșteam că-mi făcea o mare onoare că îmi spunea adevărul în legătură cu așa-zisul meu talent, deși mai cred și acum că aș fi putut totuși să joc și rolul unui cap și al unui greabăn de cal.

– Mi se pare că am citit undeva un necrolog despre David Berenstein.

– Da, a murit acum cinci ani, cu o sticlă de whisky în mână. Îmi este dor și acum de el. El este totuși cel care mi-a oferit primul meu rol la New York, într-un spectacol de mâna a treia de pe Broadway. Un spectacol jalnic. Afișul n-a ținut decât trei săptămâni, dar, în mod surprinzător, criticii l-au lăudat. Din momentul acela, am început să mă feresc de ziariști.

– Păcat că David nu te-a văzut câștigând Oscarul.

– Glumești? Probabil că l-ar fi comentat cu niște vorbe atât de aspre, încât orgoliul meu nu și-ar mai fi revenit niciodată.

– Nu cred că orgoliul tău se poate șifona atât de ușor, spuse ea luând ceașca de cafea pe care i-o întindea ospătarul. Ce spunea soția ta despre primul tău rol pe o scenă profesionistă? Pun pariu că prefera Macbeth.

– Janet n-a venit niciodată la New York, spuse el laconic.

Își bău cafeaua și se întoarse pentru a-i face semn ospătarului.

– Dacă nu vrei desert, Sandi, pot să cer nota și să te conduc acasă? Mâine dimineață trebuie să mă scol devreme și cred că și tu ai același program.

– Ăă... da. Da, sigur că da, trebuie să mă întorc acasă la o oră rezonabilă.

Se așezară tăcuți în scaunele stacojii ale bolidului Porshe de culoare neagră. Lui Sandi îi veni să glumească pe seama senzualității evidente a celor două culori combinate, dar cuvintele îi muriră pe buze. Nu se simțea în largul ei, era încordată. Hainele lui Damion și mașina acestuia se potriveau stereotipului ușor de ironizat în care voise să-l cantoneze încă de la prima lor întâlnire, dar seara aceea nu corespundea așteptărilor ei. În loc să încerce s-o seducă prin priviri senzuale și suspine inutile, condusese în așa fel discuția încât parcă ar fi încercat să-i impresioneze intelectul, nu trupul și, ca să fie sinceră, petrecuseră împreună câteva ore fascinante. Însă fascinația, așa cum le spunea pacienților și studenților ei, nu constituia o bază sănătoasă pentru întemeierea unor relații stabile între adulți, dat fiind că aceasta dispărea datorită frecușurilor zilnice, lăsând în loc de obicei plictiseală și dezamăgire.

Tăcerea care domni între ei pe drumul de întoarcere era exact lucrul de care avea nevoie pentru a-și analiza sentimentele la rece. Își recăpătase pe deplin controlul asupra ei însăși în momentul în care mașina luxoasă se opri în fața casei ei. Se pregătea să coboare după ce el oprise și răsucise cheia în contact.

– Îți mulțumesc pentru seara asta încântătoare, spuse ea.

Văzu mâinile lui, fără mănuși, crispându-se pe volan.

– Scutește-mă de politețurile astea răsuflate, Sandi. Cred că nici unul dintre noi nu va recunoaște ce simte, dar ăsta nu este un motiv să ne ascundem în spatele unor banalități inutile. Ne datorăm unul altuia ceva mai multă sinceritate.

Ea inspiră adânc aer în piept.

– Nu ne datorăm nimic, Damion, în afară de niște mulțumiri pentru o seară încântătoare.

– Dacă așa gândești, de ce ești atât de nervoasă?

– Din cauza acelui pariu ridicol, recunoscu ea mușcându-și buza de jos. Nici nu știu de ce l-am făcut.

– Fără îndoială, ieri ne-am purtat ca doi oameni fără minte, dar nu s-a dovedit în felul acesta că emoțiile puternice tulbură normalitatea comportamentului, doamnă doctor?

– Ascultă, Damion, trebuie să recunoști și tu că în cazul în care pe noi doi ne-ar lega niște sentimente mai speciale, acestea n-ar fi decât unele negative.

El n-o contarzise defel.

– Dar antipatia reciprocă poate fi la fel de puternică și de violentă ca și atracția. Ești psiholog, Sandi. Explică-mi și mie motivele pentru care ne-am urî noi doi.

– O, sunt cu sutele, îi răspunse, prefăcându-se foarte sigură pe ea. Este posibil să n-ai nici un fel de încredere în tagma psihologilor, sau poate că-ți amintesc de o dădacă pe care o urai, sau poate că subconștientul tău vede în tine un băiat care mă trage de codițe pe vremea când erai la grădiniță.

– Se poate... i-o reteză el. Sau este posibil să simțim intensitatea sentimentelor pe care ni le stârnim unul altuia. Profesorii nu te-au învățat că nu-i iubim întotdeauna pe cei pe care-i dorim, doamnă doctor Hawkins?

– Ba da, dar noi suntem ființe umane, nu animale și profesorii mei m-au mai învățat și faptul că aventurându-te într-o relație fizică tumultuoasă, dar lipsită de iubire, riști să intri într-un mare pocinog.

– Relație fizică, șopti el. Ce expresie antiseptică și rece! Nu cred că așa se numește ceea ce simțim noi doi. Pentru

Dumnezeu, doamnă doctor, de ce îți analizezi mereu sentimentele în loc să le trăiești?

Preț de câteva momente, strălucirea ochilor lui păru să se stingă, iar trăsăturile care până atunci erau încordate, se mai destinseră puțin. Apoi, tensiunea dintre ei crescu din nou. El își plimbă ușor degetele pe decolteul rochiei ei de mătase gri.

– Doamnă doctor Hawkins, șopti el lângă obrazul ei, pot să-ți spun ce am simțit noi unul față de celălalt, încă din prima clipă în care ne-am văzut?

– Nu. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ea își mobiliză fiecare celulă a creierului să funcționeze.

– Sandi, draga mea, se pare că va trebui să te învăț cum se spune da. E ușor după ce ți se formează deprinderea. Ții buzele așa...

Se vedea în privirea lui că-i venea și lui să râdă în timp ce-i apăsa cu degetele colțurile gurii.

– Acum inspiră adânc și încearcă să spui cuvântul magic.

Celulele creierului ei se făcură deodată țăndări, împiedicând-o să rostească vreun cuvânt. Închise ochii și dădu fără să vrea capul pe spate, oferindu-și gâtul mângâierilor lui paralizante. Poate că dacă el s-ar fi oprit, și-ar fi recăpătat uzul vorbirii. Dar palmele lui alunecară brusc spre ceafa ei și, într-o clipă, îi scoase acele care-i susțineau părul. Ea se înfioră când el îi împrăștie părul mătăsos pe umeri:

– Ai un păr splendid. Chiar și atunci când mi-l imaginam împrăștiat pe perna mea, nu mi se părea atât de minunat.

Nereușind nici acum să scoată vreun cuvânt, ea deschise ochii. Se pare că nu fusese o idee înțeleaptă. Foarte aproape de ea, genele lungi ale lui Damion umbreau o privire arzând de pasiune. Pulsul lui Sandi se acceleră ca un răspuns instinctiv și,

ca în vis, ridică mâna și-i mângâie ezitând ridurile fine de pe tâmple. Se enervă când constată că se înfioară la contactul cu pielea lui.

– Deschide gura, îi șopti el. Vreau să te sărut.

Îi cuprinse sânii și-i urmări cu degetele conturul sfârcurilor care se întăriră rapid. Îi era imposibil să nege reacția fizică de moment care avusese loc.

– Spune-mi că asta e ceea ce-ți dorești, Sandi. Spune-mi că asta ai vrut încă din prima clipă. Spune-mi că vrei să fac dragoste cu tine așa cum îți place mai mult...

Aceste cuvinte de seducător experimentat căzură ca un pietroi în conștiința ei toropită. Trupul i se încordă, respingându-l cu dezgust. Măiestria mângâierilor și cuvintele lui îi aduseră aminte la timp că Damion nu urmărea decât câștigarea unui pariu care i-ar fi măgulit vanitatea. Îngrozită de ceea ce ar fi putut să se întâmple, prinse mânerul portierei:

– Frumoasă încercare, Damion, îi spuse ea cu răceală în glas, dar ai uitat un lucru esențial: am învățat de multă vreme să recunosc tehnicile de seducție, chiar și atunci când sunt aplicate într-un mod atât de abil.

El rămase câteva secunde încremenit, apoi se șterse la ochi ca pentru a alunga o fantomă. În cele din urmă se întoarse spre ea, trecându-și ambele mâini prin păr.

– Presupun că ar trebui să mă simt măgulit. Puțini elevi obțin atât de bune aprecieri de la prima încercare. Ce-mi recomanzi pentru data viitoare, în cazul în care aș vrea să improvizez?

– Ce-ai zice de un pic de emoție autentică adăugat la măiestria tehnică?

O privi cu ironie.

– Scumpa mea, puteai să găsești ceva mai bun decât observația asta stupidă. Emoția autentică este interzisă de statutul sindicatului. Aș fi alungat din Hollywood dacă aș urma un asemenea sfat.

Pentru o clipă lui Sandi i se păru că e gata să leșine. Ieși din mașină fără să-i arunce nici o privire lui Damion. Portarul, care probabil observase staționarea lor prelungită cu un viu interes, se prefăcu cufundat în citirea ziarului. Dar discreția lui nu era necesară. Damion doar se aplecă s-o sărute scurt și impersonal pe obraz.

– Îți mulțumesc pentru seara asta minunată. Păstrăm legătura...

– Sigur. La revedere, Damion.

Din fericire, siguranța din tonul ei nu lăsă să se vadă cât de tulburată era. Se îndreptă spre lift fără să se uite înapoi și intră în locuință felicitându-se că-i rezistase lui Damion Tanner, ultimul cadou al Hollywoodului menit să populeze visele erotice ale femeilor americane și, prin exerciții, peste douăzeci de ani va ajunge să se convingă că e nemaipomenit să se ducă la culcare singură.

Capitolul 6

De când se întorsese din Italia, îl sunase pe tatăl ei de cinci ori și fusese de două ori la vila lui, dar nu-l găsise niciodată. În cele din urmă, încercă să-l prindă la birou a doua zi după cina cu Damion.

– Bună, draaga mea! exclamă el pe un ton vesel atunci când secretara o conduse în biroul lui. Nu mă așteptam să te văd astăzi. Linda trebuie să vină dintr-o clipă în alta ca să mergem să mâncăm la Rinaldo. Vrei să vii și tu?

– Nu, mulțumesc, tată.

Se abținu să-i spună că-i telefonase de două ori în dimineața aceea pentru a-i aminti că voia urgent să stea de vorbă cu el. Constată cu resemnare că numai din întâmplare îl găsise liber în acel moment.

– Ce te aduce la studio la ora asta? Nici n-am avut timp să vorbim despre șederea ta la Roma. Cum a fost și cum se simte Gabriella? Sunt sigur că este la fel de uluitoare ca întotdeauna.

Uitase cu desăvârșire motivul călătoriei ei în Italia.

– Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc, tată. De fapt, Gabriella nu se simte prea bine. Are calculi biliari care i-au provocat o infecție gravă la vezica biliară.

Richard rămase stupefiat.

– O infecție la vezica biliară? Gabriella? Nu mi-aș fi închipuit niciodată că ar fi predispusă la așa ceva.

Sandi încercă să se stăpânească. De când devenise adultă, se întrebase adesea dacă toți artiștii erau la fel de incapabili ca tatăl ei să poarte o discuție normală cu un membru al familiei sale.

– Vezica biliară nu este o boală la care poți fi predispus, tată. Toată lumea are așa ceva, inclusiv mama. Ea stochează bila din ficat și dacă nu funcționează bine, poate provoca boli foarte grave. Mama trebuie să se opereze de urgență, dacă nu... riscă să fie în mare pericol.

– Dar Gabriella urăște spitalele! exclamă el. Le-a urât întotdeauna, ca și clinicile private. A insistat chiar să te naști acasă și era gata să te pierdem pentru că moașa era o nepricepută...

– Da, tată, știu asta, i-o reteză ea scurt, nevrând să-i mai audă amintirile din tinerețe, dar mama a acceptat să vină aici și să consule un medic american. Ceea ce mă îngrijorează este faptul că exact în momentul în care am interna-o în spital, va refuza să semneze actele necesare.

– Asta este într-adevăr o problemă. Dacă tu crezi că pot fi într-un fel de ajutor... Gabriella e o șmecheră și e și bună actriță. Viața cu ea e un iad, dar ca profesionistă, jos pălăria. Da, mi-e greu să mi-o imaginez având calculi biliari.

– De fapt, chiar ai putea să faci ceva, tată. În general, mama ascultă de sfaturile tale mai mult decât de ale altora. Dacă vei

încerca s-o convingi că e absolut necesar să facă operația, avem o țansă s-o facem să cedeze. Ieri a sosit la New York și mâine mă duc s-o iau de la aeroport. Vrei să vii și tu cu mine ca să încerci s-o aduci pe calea cea bună?

– Ăă... da, mi-ar face o mare plăcere. N-am mai văzut-o pe Gabriella de la ultima mea nuntă. E posibil ca și Linda să vrea să vină cu noi. Știi tu... ca să-i ofere sprijin moral etc...

– Îți mulțumesc, dar ar fi mai bine să mergem singuri.

Era convinsă că propunerea tatălui ei era bine intenționată de aceea avu tactul necesar de a nu spune că Gabriella, care avea patruzeci și șase de ani, nu s-ar simți în nici un caz, sprijinită moral de a șasea nevastă a soțului său care avea douăzeci și patru.

– Avionul aterizează la ora două și jumătate. Pot să te iau de aici pe la două. Sunt sigură că mama va prefera limuzina ta în locul Toyotei mele.

Richard fu de acord și se îndreptară amândoi spre ușă.

– Am auzit că ai ieșit cu Damion aseară, e adevărat? O să-l vezi în Flodtide, e fantastic! Pot să bag mâna în foc că ne așteaptă un alt Oscar.

– Cine ți-a spus că am ieșit cu Damion? întrebă Sandi prost dispusă. Nu cumva a făcut-o chiar el? Ce ți-a spus despre treaba asta?

Richard o privi mirat:

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Doctorul Lindei a luat masa la Ben și i-a spus, absolut întâmplător, că v-a văzut împreună.

– Aha, acum înțeleg... spuse ea jenată că se arătase tulburată de o remarcă oarecare a tatălui său. Nu mai fusesem niciodată la Ben. Mâncarea lor este excelentă.

– Atunci când Linda mi-a comunicat vestea, mărturisesc că am fost un pic mirat. Îmi închipuiam că voi doi n-aveți nimic în comun.

– Într-adevăr, așa este, n-avem nimic în comun cu excepția faptului că ne plac amândurora creveții cu ghimbir... Sărut-o pe Linda din partea mea. Ne vedem mâine, tată.

Dar se părea că întâmplarea nu prea ținea cu ea în ziua aceea. Printr-o coincidență nefericită, chiar în clipa în care se despărțea de tatăl ei în fața recepției, Damion Tanner traversa holul clădirii. Era îmbrăcat cu niște blugi decolorați și o cămașă simplă din bumbac, dar cu toate astea, aerul din jurul lui era încărcat de o electricitae explozivă, atrăgând privirile tuturor. Dactilgorafele, rămase cu gura căscată, încremeniseră cu degetele pe taste. Cât despre Sandi, ea privea în mod intenționat în partea opusă a holului.

– Ah, Damion, îl auzi ea exclamând pe tatăl ei. E foarte bine că ai venit la ora micului dejun. Am să-ți arăt un scenariu foarte interesant. Cum a fost la proba costumelor?

– Perfect. Trei sferturi din costume mi se potrivesc.

Richard schiță o grimasă.

– Nu sunt prea sigur că asta e o veste bună. Totul merge prea bine. Stau și mă întreb ce dezastru îngrozitor ne așteaptă la cotitură.

Damion râse, dar când i se adresă lui Sandi, acesta dispăru de pe buzele lui pentru a face loc unui rânjet malițios:

– Bună dimineața, doamnă doctor Hawkins. Ce coincidență fericită! Chiar mă gândeam să vă sun după-amiază. Ați dormit bine după seara petrecută împreună?

Peste o duzină de persoane ascultau dialogul lor cu un interes evident. Tocmai ei, care ura să se dea în spectacol, i se întâmpla una ca asta.

– Am dormit foarte bine, mulțumesc,îi răspunse ea, scrâșnind din dinți.

– Îmi pare bine să aud acest lucru... Apropo, în legătură cu întâlnirea noastră din seara asta, doamnă doctor Hawkins, voi trece să vă iau de la apartamentul dumneavoastră la ora șapte. E bine așa?

– Dar știți foarte bine că n-avem nici o întâlnire, protestă ea.

Damion își duse mâna la buzunarul de la spate al blugilor și scoase o agendă mică din piele:

– Și totuși așa scrie aici...

Dezamăgirea lui era atât de convingătoare, încât preț de o secundă, Sandi se întrebă dacă nu cumva chiar uitase de întâlnire. Apoi clătină din cap, uluită de ceea ce putuse să gândească. Fir-ar să fie, dar oare nu aflase până acum că, în ciuda tuturor calităților care-i lipseau, Damion Tanner era un foarte bun actor?

El îi întinse agenda deschisă. Zâmbetul lui rugător amintea de jalnicul Oliver Twist cerșind o coajă de pâine.

– Uitați aici. Secretara mea a scris pe calendar. Doamna doctor Hawkins, ora șapte, cină. Știți, i-am vorbit despre dumneavoastră astrologului meu în dimineața asta și el m-a sfătuit să continuu tratamentul cu dumneavoastră.

– Dumnezeu mi-e martor că n-aș vrea cu nici un chip să-l dezamăgesc pe astrologul dumneavoastră, spuse ea ironic. Toată lumea știe cât de infailibili sunt astrologii.

El se bucură nespus.

– Eram sigur că așa veți reacționa. I-am explicat astrologului că studiile dumneavoastră de astronomie nu v-au făcut să deveniți sceptică referitor la explicațiile pe care ni le poate

furniza corpul nostru astral. De fapt, l-am asigurat că dumneavoastră apreciați foarte mult semnificația metafizică a cerului.

Ea își mușcă buza de jos ca să-și stăpânească un hohot de râs, dar până să apuce să-i dea un răspuns, Damion îi prinse mâinile cu înfrigurare:

– Vă mulțumesc, doamnă doctor Hawkins, că ați acceptat să ne vedem în seara asta. Știam eu că pot să contez pe dumneavoastră.

*
* *

Sandi își privea supărată imaginea din oglindă. Ceea ce vedea era deprimant și din cauza asta se gândi să-și schimbe rochia din mătase maro cu ceva mai excitant, dar își scoase ácele din păr și își strânse și mai tare decât de obicei cocul auster. Dacă ar fi avut un dram de glagorie, l-ar fi sunat pe Damion și i-ar fi spus că nu va ieși cu el în seara aceea și în nici o altă seară. Pierduse destul de multă vreme în după-amiaza aceea încercând să se convingă că nu acceptase invitația lui decât ca să nu provoace scandal în fața funcționarilor din biroul tatălui ei, dar nu prea avea darul de a se minți pe sine însăși și știa foarte bine că ar fi fost de-ajuns să-i spună: „Îmi pare rău, domnule Tanner, dar nu sunt liberă în seara asta, mi-e teamă că secretara dumneavoastră s-a înșelat, nu-mi dau niciodată întâlnire după ora șaisprezece...“ Dar n-o făcuse.

Se ridică de pe scaun. De fapt, n-avea nici un interes să se facă mai frumoasă pentru Damion. Dacă aseară o comparase cu o călugăriță, ei bine, în seara asta va fi și mai anost îmbrăcată și-și

jură că aceea va fi ultima oară când se lăsa manipulată de el. Damion nu se arăta interesat de ea decât din cauză că era obsedat de ideea de a câștiga pariul. De aceea procedase aseară la acea primă abordare, mai mult pe plan intelectual decât fizic. Foarte șiret individul! El știe că o va cuceri mai ușor printr-o conversație menită să-i stârnească curiozitatea, decât prin muzica romantică și flacăra lumânărilor. În seara aceea, însă, Sandi nu va uita nici o clipă ce însemna o relație la Hollywood: două luni – sau două săptămâni, sau două zile – de vâlvătaie, urmate de reproșuri reciproce și ofilirea dorinței.

El se prezentă la ușă în ținută de seară neagră și cămașă albă cu plastron scrobit. Într-un moment de slăbiciune ea regretă că nu se îmbrăcase cu ceva mult mai frumos, ca de exemplu rochia lungă și exotică din mătase de culoarea smaraldului, dar își reveni curând și-și întâmpină vizitatorul cu zâmbetul rece care o caracteriza.

– Ești foarte elegant. Sunt de-a dreptul impresionată.

– Mulțumesc pentru apreciere. Astrologul meu m-a anunțat că în seara asta complimentele vor fi tot timpul mai palide decât realitatea.

– Oh... Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez unde te-a sfătuit astrologul să mă duci.

– Adevărul este că m-am simțit destul de curajos pentru a lua o hotărâre fără să-l consult pe el. E frig afară. Ia cu tine o haină mai groasă.

El nu răspunsese la întrebarea ei, dar Sandi nu mai insistă, fiind preocupată în timpul acesta de tremuratul inexplicabil al picioarelor sale.

Șoferul limuzinei îi aștepta în fața peronului. Traversară orașul și ajunseră la o alee splendidă mărginită de firme

luminoase pe care Sandi le recunoscu. Aceasta ducea la complexul de clădiri în care avea apartamentul Damion. Privi ostentativ împrejur prin fereastra mașinii:

– Grandioasă alee, constată ea cu sprâncenele încruntate. Parcă ar fi o imitație de temple grecești, dar nu văd nici o firmă de restaurant.

– Nici nu este așa ceva pe-aici. M-am gândit că am putea să cinăm la mine acasă.

Ea se prefăcu surprinsă, apoi continuă pe un ton indiferent:

– Nu mă deranjează deloc. Nu cred că vei fi mai irezistibil în apartamentul tău decât pe scaunul mașinii tale.

– Așa este, dar alegerea mea n-are nici o legătură cu pariul, Sandi. Există puține restaurante în oraș în care să putem discuta, ca la Ben, fără să fim deranjați. De când am luat premiul Oscar, îmi face din ce în ce mai puțină plăcere să iau masa în oraș.

Ea coborî din mașină și intră prima în holul clădirii. La ieșirea din lift, în fața ușilor apartamentului erau așteptați de o menajeră pentru a lua capa de blană a lui Sandi. Ea îi zâmbi lui Damion:

– Masa este gata și poate fi servită când dorești, domnule Tanner.

– Mulțumesc. Vrei să mâncăm acum, Sandi? Cât despre mine, pot să-ți spun că sunt mort de foame. Linda ține regim de slăbire și la prânz am mâncat numai o salată verde stropită cu zeama de la o felie de lămâie.

Cu cât se vor așeza mai curând la masă, cu atât va putea să plece mai repede și era convinsă că după două seri, dintre care una petrecută în apartamentul lui, putea să-i declare lui Damion că era învingătoarea de necontestat a ridicolului lor pariu.

– Da, să mâncăm. N-am pus nimic în gură de la prânz, așa că a cina mai devreme mi se pare o idee foarte bună.

Pe masă se afla un platou cu niște aperitive extrem de apetisante. Menajera aduse o sticlă de vin roșu de Burgundia și dispăru.

– Ți-ai angajat bucătar? se interesă ea politicos. Totul pare delicios.

– Nu, n-am nevoie de așa ceva. Nu prea am norocul să iau masa aici și când se întâmplă s-o fac, îmi place să gătesc eu însumi. Totul este preparat în casă.

În timp ce mâncară aperitivele, discutară despre arta culinară, apoi menajera reveni cu o rață crocantă și o garnitură de anghinare la grătar și discutară despre avantajele proprietăților de la țară sau de la malul mării.

Deși felurile de mâncare erau extrem de rafinate, Sandi nu fu prea încântată de ele. Crescuse în mijlocul festivalurilor de la Hollywood și de aceea gastronomia nu era una din pasiunile ei. Prin farfuria ei se perindaseră icrele de somon, prepelițele și vânatul de toate soiurile, cu excepția perioadelor când mama ei ținea regim de slăbire și era obligată să supraviețuiască numai cu ce putea găsi prin frigider.

Spre deosebire de seara trecută, Damion părea distrat, ca și cum n-ar fi reușit să-și concentreze atenția asupra subiectelor aflate în discuție. Sandi ar fi putut să creadă că prezența ei îl plictisește dacă la un moment dat nu i-ar fi surprins privirea fixată cu lăcomie asupra ei.

Îi sugeră să-și bea cafeaua într-un salonaș amenajat special pentru acest gen de îndeletnicire. Din combina stereo se auzea în surdină un concert de Vivaldi.

Damion îi oferi un loc pe canapea, zâmbind amuzat:

– După cum vezi, nu există aici nici oglindă pe tavan și nici bețișoare parfumate care ard răspândind un miros amețitor.

– Presupun că ai rezervat aceste accesorii pentru dormitor, împreună cu uriașul pat prevăzut cu saltea cu apă și cearșafuri din satin.

– Vrei să mergi să vezi? o întrebă el în șoaptă.

– Nu, mulțumesc. S-a făcut târziu, Damion, și trebuie să mă întorc acasă peste câteva minute.

– Da, cred că așa e cel mai bine.

Se întoarse brusc și se îndreptă spre celălalt capăt al camerei:

– Vrei un coniac la cafea?

– Nu, mulțumesc.

Îl privi în timp ce își turna în pahar și cum nu avea de gând să facă efortul de a face conversație, fu mirată să se audă spunând:

– Vorbește-mi despre noul tău film.

– Noaptea șoimului, care este în turnare?

– Nu, Flodtide. Tatăl meu este de-a dreptul entuziasmat de el.

El se așeză lângă ea pe canapea.

– Filmările au decurs foarte bine. Richard a regizat actorii cu o mână de maestru și distribuția a fost reușită, dar ca să fiu sincer, nu sunt prea sigur că filmul ăsta va fi un succes comercial. Va necesita o prea mare parte de implicare din partea spectatorului.

– Și asta este un defect? Uneori se creează impresia că Hollywoodul subestimează energia psihică de care este în stare publicul. Despre ce este vorba în film?

– În linii mari, nu este prea complicat. Un șofer de curse, Brad Foster, este închis pentru crimă. Brad nu este obișnuit cu analiza psihologică. Tot ce știe să facă este să se așeze la volanul

unei mașini de curse și să apese pe accelerator ca să ajungă primul la linia de sosire. Sunt sigur că ți se va părea un bărbat arogant, care se folosește și de forța fizică, dar și de atracția sexuală exercitată de trupul lui. Atunci când este acuzat de uciderea fostei lui soții, trebuie să învețe să scape cu fața curată din niște situații total noi pentru el și în același timp se vede nevoit să-și apere în permanență viața aflată în pericol. Este hăituit și de poliție și de vagabonzi și pentru prima oară în viață trebuie să-și folosească mai mult mintea decât mușchii. Este ajutat și de o femeie și filmul nu este lipsit nici de scenele obișnuite de urmărire. În ciuda tuturor așteptărilor, acesta se termină cu bine, dar după părerea mea Flodtide este un film cu o anumită morală și anume aceea că îl arată pe un bărbat pe cale să descopere că este diferit de ceea ce credea ecă este.

– Mi se pare că filmul conține toate ingredientele comerciale necesare. Brad se îndrăgostește cumva de femeia care l-a ajutat?

– Bineînțeles, zise Damion care căzu brusc pe gânduri în timp ce răsucea în mâini paharul cu coniac. Femeia aceea, Sheila, este avocat. Spre deosebire de el, ea este o intelectuală, dar fac dragoste într-un hambar înconjurat de poliție. Ultima imagine a filmului îi înfățișează pe cei doi îmbrățișându-se într-un pat. Tatăl tău este mult prea rafinat ca să sublinieze scena cu un tril de viori și un apus de soare, dar este clar că Brad și Sheila vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Eu consider acest sfârșit total lipsit de realism.

– De ce? Nu crezi în fericirea eternă?

– Ba da, cred în tot ce poate să crească încasările la box office. Tu cunoști foarte bine industria cinematografului, Sandi, și știi că producătorii nu-și pot permite luxul de a fi idealiști. Sunt deci de acord cu fericirea lui Brad și a avocatului lui din moment ce

studiourile au calculat că va fi benefic pentru finanțele echipei noastre, dar în viața reală pun pariu că cei doi eroi ar divorța înainte de a-și sărbători un an de la căsătorie.

– Din nefericire, statisticile nu-ți dau dreptate. În viața obișnuită, căsniciile nu supraviețuiesc doar pentru că un bărbat și o femeie se aseamănă ca două picături de apă. Ele sunt durabile atunci când doi oameni se hotărăsc să facă din ea un angajament serios. Într-o relație bazată pe dragoste adevărată, soțul și soția pot avea în comun judecăți de valoare, dar nu neapărat și interese specificie. Brad și Sheila se pot iubi suficient de tare ca să-și ia acel gen de angajament pe care-l cere căsătoria.

– Se poate, spuse el cu o umbră de cinism în glas. Dar pe de altă parte, după ce trece flacăra pasiunii sexuale, se pot foarte bine trezi într-o bună dimineață întrebându-se ce naiba caută acolo amândoi, în același pat.

Ea dădu din umeri.

– Da, este posibil și așa ceva. Mai întâi și întâi, ce-l atrage pe Brad la această avocată? Dacă ea i se pare o intelectuală plictisitoare, de ce o seduce în hambarul cu fân?

– Brad Foster le seduce pe toate femeile cât de cât atrăgătoare care se află în preajma lui.

Sandi avu senzația că a primit un pumn în stomac:

– În urmă cu câteva minute, spuneai că Flodtide reprezintă istoria metamorfozei lui Brad, iar acum spui că o posedă pe Sheila din obișnuință.

Buzele lui Damion schițară un zâmbet ironic.

– La unele năravuri e mai greu să renunți decât la altele și încarcerarea pentru omor nu pare să fi avut vreun efect asupra libidoului lui Brad. De altfel, motivele nu sunt prea clare, nici măcar pentru el însuși. Este atras de Sheila mai ales pentru că nu

seamănă cu celelalte femei. Nu e prea interesată de modul cum arată și nici nu lasă impresia că pune prea mare preț pe inteligența ei. O interesează mai ales cariera lui de șofer de curse, dar într-un mod abstract, analitic, care îl scoate mai mereu din sărite. Se trezește obsedat de dorința de a-i atrage atenția. Este evident că Sheila încă n-a trăit o pasiune sexuală reală și, fără să știe de ce, vrea cu disperare să fie bărbatul care o va face să descopere plăcerea. Indiferența Sheilei este pentru el un factor erotic care o deosebește de toate femeile care vor să se culce cu el.

– Înțeleg, zise ea, mușcându-și buza de jos. De unde știe el... Mă rog, de ce este Brad atât de sigur că Sheila n-a cunoscut pasiunea sexuală? E o presupunere destul de... arogantă, nu crezi?

Privirea contemplativă a lui Damion se opri asupra buzelor ei. Sandi întoarse capul, amestecând cu linguriță în cafea pentru a dizolva zahărul.

– Cred că știi deja răspunsul la întrebarea asta. Datorită profesiei tale, ești la fel de pricepută ca și mine să sesizezi un fapt evident: un bărbat știe întotdeauna când o femeie nu are simțurile trezite din punct de vedere sexual.

– Posibil.

Puse ceașca pe masă cu un gest atât de stângaci, încât vărsă cafea în farfurioară.

– Dar nu toate femeile focoase și pasionale simt nevoia să se îmbrace în satin roșu țipător sau să-i privească pe bărbați clipind des din ochi. Există modalități mult mai subtile de a transmite un mesaj sexual.

– Slavă Domnului, exclamă el râzând.

Ea oftă enervată, stăpânindu-și cu greu o criză de furie. În definitiv, nu discutau decât despre un film, ce Dumnezeu! N-avea nici un motiv de a se simți implicată personal.

– Sheila mă interesează, continuă ea după ce-și recăpătă controlul vocii. Din ce cauză se aruncă în brațele eroului? Gestul ei nu pare a fi o hotărâre prea înțeleaptă din partea unei femei inteligente, foarte educată și o bună profesionistă.

– Serios? zise el pe un ton neutru... În calitatea mea de actor, trebuie să studiez foarte bine personajul lui Brad, dar n-am nici un motiv să fac același lucru cu cel al Sheilei. Eu trebuie doar să știu cum să-i dau replica și nu să intru în pielea ei. Tu ești, în schimb, femeie și deci poți mai bine decât mine să-i explici evoluția. Din ce cauză cineva ca Sheila s-ar hotărî să steargă cu buretele anii de disciplină personală știind că nu va obține nimic în schimb în afară de o noapte de pasiune dezlănțuită? Cu atât mai mult cu cât, din punctul ei de vedere, Brad nu prea merită acest lucru?

El se apropie de ea și căldura trupului acestuia începea să o ardă, ca o pădure incendiată. Își umezi buzele și privi undeva, peste umărul lui Damion:

– Poate că Sheila e mai pasională decât pare la prima vedere... Poate că Sheila simte singurătatea și frustrarea care se ascund în spatele aroganței lui Brad. Poate că speră că dăruindu-i-se, va ști să-l tulbure într-un mod pe care el nu-l mai simțise niciodată cu vreo altă femeie... Poate că se gândește că în felul lui, Brad știe la fel de puțin ca și ea ce înseamnă cu adevărat o relație bazată pe dragoste...

Ea simți cum degetele lui Damion i se strecoară prin păr, dar nu protestă în timp ce el își scoase ghearele.

– Bietul Brad, șopti el... Biata Sheila... Încep să cred că aveau într-adevăr nevoie unul de celălalt... Au avut noroc că au găsit la timp hambarul acela, nu-i așa?

– Nu... nu știu...

Căldura palmelor lui care coborau de-a lungul mânecilor strâmte ale rochiei îi ardea pielea. Respirația devenise o operațiune extrem de dificilă.

– N-am văzut filmul, spuse ea repede.

– Nici eu. Poate vom reuși să-l vedem împreună, cândva...

El nu părea să aștepte răspuns, ceea ce era foarte bine, pentru că, din nefericire, corzile vocale ale lui Sandi se blocaseră. Mâinile lui fierbinți îi răvășeau părul și se plimbau pe pielea sensibilă a cefei. Ochii lui albaștri străluceau de dorință.

– Am petrecut multe ore împreună și nu te-am sărutat niciodată, spuse el cu vocea răgușită din cauza nerăbdării. Nu te mai abține atâta, Sandi. Gura ta este făcută să fie sărutată și conturul ei nu mă lasă să dorm.

Sângele din venele ei se transformă în plumb topit. Ca prin ceață, mintea ei enumera duzina de motive pe care le avea să nu asculte cuvintele fascinante ale lui Damion. Își aminti vag că elaborase un plan pentru a face față unei asemenea situații, dar în clipa aceea nici planul, nici motivele nu mai aveau importanță.

El îi urmări conturul buzelor cu vârful limbii înainte de a o săruta cu adevărat. Totul începu să se învârtă în jurul ei și apăsarea gurii lui deveni centrul universului său. Ca și cum ar fi putut să-i ghicească gândurile, Damion, cu ușurința dată de o practică îndelungată, găsi fermoarul de la spatele rochiei ei. Fără să slăbească ritmul pasionat al sărutului, îi dădu mânecile jos și o dezbrăcă până la talie. Ea simți imediat răcoarea aerului pe piele, dar el o cuprinse repede cu brațele apărându-i goliciunea cu căldura trupului său. Mâna lui rătăci până la capsa care-i închidea sutienul, încercând s-o deschidă. Atingerea lui blândă era extrem de erotică și micile valuri de excitație pe care le crea se uniră curând într-un torent devastator. Damion era un virtuoz al voluptății și era evident că face parte dintre acei puțini bărbați care știu că o femeie are nevoie de mai mult timp decât partenerul ei pentru a fi total și pe deplin stimulată sexual.

Damion deținea o tehnică perfectă! Cum putea fi altfel, având în vedere mulțimea de femei care se desfătaseră în brațele lui! Nu era vorba despre armonia dintre sufletele lor, ci de anii de practică îndelungată. Pentru a doua oară în două zile, reușise s-o facă să uite de miza pariului lor.

Focul lichid din venele ei își recăpătă temperatura obișnuită. Nu fu deloc mirată în momentul în care Damion observă imediat răceala ei.

– Ce s-a întâmplat, Sandi? șopti el. Nu-ți fac nici un rău, nu-i așa?

Nu în felul în care-ți imaginezi tu, își spuse ea cu tristețe. Dar răspunse pe un ton nepăsător:

– Sigur că nu!

Se desprinse de el, ducându-și brațele la spate pentru a-și închide fermoarul. Acum, când era aproape prea târziu, își aminti de planul pe care-l întocmise pentru descurajarea avansurilor adversarului ei. Nimic nu deruta mai mult un bărbat decât situațiile ridicole. După ce-și găsi geanta de seară, o deschise și vorbi evitând privirea lui Damion:

– Îmi caut carnețelul de însemnări, îi spuse ea pe un ton vesel. Tehnica ta este atât de desăvârșită, încât aș vrea să-mi notez acum, cât sunt proaspete, câteva impresii. Sper că-ți amintești faptul că mi-ai dat voie să folosesc această experiență pentru proiectul la care lucrez...

– Vrei să iei notițe? Acum?! exclamă el. Ce fel de notițe?

– O, unele foarte măgulitoare, Damion, te asigur, dar stai liniștit, într-un studiu științific nu sunt menționate numele, pentru a proteja viața privată a subiecților supuși experimentului. Nimeni nu va ști că este vorba despre tine. Mi-ai face un mare serviciu dacă m-ai săruta din nou, dar de data asta mai încet, descompunând fazele sărutului, dacă mă înțelegi ce vreau să spun. Ai o artă specială de a-ți folosi mâinile, care este foarte confortabilă pentru o femeie.

– Confortabilă?

– Desigur. Mă crezi că am la clinică un actor de cinema atât de neîndemânatic încât nu poate să-și sărute soția fără să-i strivească nasul? Dar când ai început tu să mă săruți, m-am simțit în stare să mă relaxez și să-mi facă plăcere. Sunt sigură că tu poți da ceva sfaturi pentru pacienții mei.

Damion se duse în cealaltă parte a salonului ca să-și mai toarne un coniac, apoi se întoarse spre canapea, cu șoldul sprijinindu-se de bar și cu paharul în mână. Trăsăturile lui reflectau un moment de derută care fu înlocuit rapid de obișnuita lor expresie ironică:

– Iubita mea Sandi, ai într-adevăr darul de a face să-i treacă cheful oricărui bărbat! Află, draga mea, că nu confortul este ceea ce căutăm noi atunci când luăm în brațe o femeie.

– Nu, apropă ea, nereușind să-și ascundă tristețea. Sunt convinsă că supunerea ar fi mai măgulitoare pentru orgoliul vostru.

Un licăr de dezamăgire apăru în privirea lui.

– Poate că o să ți se pară greu de acceptat, Sandi, dar mă gândeam mai degrabă la satisfacția unei intense plăceri reciproce... Vrei să te conduc acasă? îi propuse el brusc.

– Mai ai încă la dispoziție limuzina studioului?

– Da, așa cred.

– Atunci, nu te mai osteni să mă conduci, Damion. Îl cunosc de zece ani pe șoferul care ne-a adus aici, așa că îmi închipui că va fi bucuros să stea de vorbă cu mine pe drumul de întoarcere.

– Cum dorești, îi spuse el indiferent.

Șansele ca Damion s-o mai sune vreodată din momentul acela erau aproape egale cu zero și ea putea probabil să se felicite încă de pe acum pentru câștigarea pariului lor stupid.

Și totuși, de ce succesul n-o bucura absolut deloc?

Capitolul 7

Sandi privea cum Gabriella cobora din avion la brațul pilotului, în timp ce o stewardesă îi ducea sacoșa de voiaj și doi stewarzi le făceau loc să înainteze. Mama ei părea radioasă, personificare a proverbului care spunea că viața începea la patruzeci de ani. În timp ce ceilalți pasageri din spatele ei erau marcați de oboseala provocată de zborul lung de la New York până aici, ea era ca o regină, elegantă și cu fața senină și odihnită. Parcurse holul aeroportului învăluită într-un nor de parfum delicat, zâmbind cu amabilitate oamenilor care o recunoșteau.

Richard și Sandi stăteau lângă ușa de la intrare, dar Gabriella, care observa întotdeauna mai întâi bărbații și după aceea femeile, exclamă încântată:

– Richard, darling, carissimo! Ce mai faci?

Deși erau divorțați, Richard nu era mai puțin sensibil la farmecul fostei sale soții. El îi luă ambele mâini și le duse la buze:

– Ești mai strălucitoare ca niciodată, îngerul meu! Roma îți prieste de minune!

– Roma mi-a priit întotdeauna. Este orașul cel mai civilizat din lume.

Ea își retrase mâinile, oferindu-i obrazul pentru sărut și închizând ochii pentru o clipă.

– Richard dragă, îți prezint o parte a echipajului avionului care au făcut din călătoria mea o adevărată plăcere.

Se întoarse zâmbind spre căpitan, un bărbat în jur de cincizeci de ani care, de emoție, se înroși puternic și șopti câteva cuvinte despre onoarea care i se făcuse de a o primi pe Gabriella Barini în avionul lui. Copilotul stătea deoparte, cu ochii plini de invidie. Stewardesa îi întinse sacoșa de voiaj actriței.

– La revedere, domnișoară Barini. A fost o plăcere să fiu la dispoziția dumneavoastră. Sperăm să călătoriți din nou cu compania noastră.

– Dar bineînțeles! zise Gabriella zâmbindu-i larg tinerei.

Apoi, având nevoie de cineva care să preia bagajele care i se aduceau, o observă în cele din urmă și pe Sandi:

– Copila mea! Iată-te în sfârșit! Mă întrebam pe unde umbli...

Mult prea deprinsă cu tacticile ei pentru a mai preciza că stătuse în același loc încă de la aterizare, Sandi luă bagajul din mâinile stewardesei. Mâinile mamei ei erau făcute să plutească nu pentru a executa niște gesturi pământene ca acela de a duce niște bagaje.

– Sunt bucuroasă să te văd, mamă...

Se îndreptară cu toții spre ieșirea din aeroport unde îi aștepta limuzina cu șoferul personal al tatălui ei, pe care Gabriella îl copleși cu o mulțime de întrebări:

– Bună ziua, Stanley, ce mai faci? Dar soția și bebelușul tău?

– Amândoi sunt bine, mulțumesc. Micuței i-a dat ieri primul dinte.

– Ce precoce este! N-are decât șapte luni, nu-i așa?

– Șase, săptămâna viitoare, domnișoară Barini.

– Cu atât mai bine. Transmite-i toate cele bune soției tale.

– O voi face neapărat, o asigură șoferul deschizându-i portiera. E o plăcere să vă avem din nou printre noi, domnișoară Barini.

Gabriella, aruncându-i un zâmbet fermecător, se urcă în mașină și se cufundă imediat în scaunul luxos cu un oftat de epuizare totală. Sandi văzu îngrijorată cum paloarea se instalează treptat pe chipul ei și trăsăturile i se surpă ca și cum ar fi pândit cu nerăbdare clipa aceea pentru a se putea relaxa. Isprava pe care o săvârșise Gabriella până la urcarea în mașină îi consumase toate forțele.

Sandi se înfurie la culme. Cât de mult o ura pe mama ei pentru obsesia de a juca rolul Gabriellei Barini, superstarul mondial! Dar acesta era un rol pe care actrița îl exersase vreme de patruzeci și șase de ani, era prea târziu să-i ceară să renunțe.

– Vrei puțină apă, mamă? E Perrier în bar.

Fu uimită de răceala propriei voci. Cum era posibil ca oamenii să nu observe că se prefăcea? Cu cât emoțiile ei erau mai puternice, cu atât mai mult se retrăgea în spatele unui zid de gheață.

– Îți mulțumesc, spuse ea obosită. Doar o picătură nu prea rece.

Richard fu vizibil marcat de transformarea ei.

– Calculii ăștia te-au dat gata, Gabriella, observă el. Ești albă ca cearșaful la față.

Nu fusese o observație prea înțeleaptă. Imediat, fosta lui soție trecu la atac:

– Dio mio, Sandi! Ce prostii i-ai turnat tatălui tău?

– I-am spus că ai o inflamație a vezicii biliare.

– Și ți-am interzis să mai folosești cuvintele astea vulgare și macabre. Ai de gând să-mi distrugi toată demnitatea pe care o am?

– Vei pierde mai mult decât demnitatea, mamă, în cazul în care refuzi să fii îngrijită.

– Sandi are dreptate, Gabriella, interveni Richard. Acum, ascultă-mă cu atenție, draga mea. Știu că nu-ți plac spitalele, dar în California avem chirurgii cei mai buni din lume. Ei te pot scăpa de problema ta minoră în mai puțin de o jumătate de oră.

– Da! Asta în cazul în care bisturiul n-o ia pe alături și anestezistul nu adoarme la căpătâiul meu!

– Scumpa mea, nu ești deloc responsabilă. Anesteziștii nu adorm în timpul programului și chirurgii americani efectuează o sută de operații pe zi și numai un mic procent din ele se întâmplă să aibă uneori complicații.

Gabriella se încruntă și spuse cu aroganță, dar și cu tristețe în glas:

– O singură femeie din mai multe milioane e la fel de frumoasă ca mine și are la fel de mult talent. N-am nici o încredere în statistici, Richard, pentru că știi și tu foarte bine că excepțiile sunt cele mai interesante.

Sandi îl auzi pe tatăl ei oftând, dar fu mirată și recunoscătoare pentru răbdarea cu care acesta continuă să-i liniștească temerile mamei sale. Pe tot parcursul drumului spre hotel, acesta o ținu de mână și încercă s-o convingă:

– Îmi promiți să te gândești serios la ceea ce ți-am spus? o întrebă el atunci când limuzina se opri în fața hotelului Bel Air.

– Da, mă voi gândi, spuse ea cu sinceritate. Îți mulțumesc că te ocupi atât de mult de mine... Fără îndoială că mă voi lăsa operată, dacă așa spui tu că e bine. Știu foarte bine că nu poți îmbătrâni rămânând în același timp, și frumoasă, așa că poate asta e soarta mea să nu trăiesc prea mult.

Sandi fu puternic tulburată de acea concluzie. Resemnarea lipsită de speranță a Gabriellei era mai îngrijorătoare decât neîncrederea ei încăpățânată. Se uită enervată la tatăl ei.

– Vrei să urc cu tine până în apartament, Sandi? îi propuse el în timp ce șoferul și doi hamali o conduceau pe Gabriella în holul hotelului. Am o întâlnire la cină, dar pot s-o amân dacă tu crezi că prezența mea poate fi de vreun folos.

– Îți mulțumesc, tată, dar cred că ai făcut tot ce era posibil deocamdată. Bănuiesc că se va simți mai bine după ce o să facă un duș și se va schimba, dar probabil că va dori să se culce devreme.

– Da, o noapte de somn îi va face bine. Sună-mă, draga mea. Sunt bucuros că mi-ai cerut să vin la aeroport.

Ea îl privi depărtându-se cu o indulgență afectuoasă. Ca și Gabriella, Richard prefera să nu se gândească la durere, spitale sau chirurgi atunci când putea evita acest lucru și acum era evident că se grăbea s-o șteargă.

Imediat ce ajunse în apartament, farmecul devastator al Gabriellei dispăru din nou. Fața îi era din nou obosită, de o culoare cadaverică, în timp ce se prăbușea într-un fotoliu și-și acoperea ochii cu mâna. Slăbise și mai mult de când o văzuse ultima dată Sandi.

– Vrei să comand un pahar de lapte, mamă? Bănuiesc că n-ai mâncat nimic în avion.

– Lapte! Dar ce, am ulcer la stomac?

Gabriella nu mai protestă însă atunci când fiica ei comandă laptele din care bău jumătate de pahar cu o mutră dezgustată. Sosiră bagajele, și când văzu cele șase valize Gucci păru că se încarcă din nou cu energie.

– Voi face o baie, o anunță ea arătând spre una din valize. Hainele de care am nevoie sunt în cea de colo. Ești drăguță să-mi scoți tu halatul de casă?

Sandi se apucă să desfacă bagajele în timp ce ea dispărea în baie. Era exclus ca mama ei să se ocupe de problemele acelea materiale și prezența unei cameriste a hotelului ar obliga-o la un efort peste puterile ei pentru a-și stăpâni nervii în timpul celor câteva ore petrecute împreună. Sandi își notă în minte să-i trimită a doua zi dimineață pe cineva.

Gabriella ieși din baie mai înviorată, insistând că nu era deloc obosită. Scoase o exclamație de oroare în momentul în care Sandi îi propuse să-i comande masa în apartament:

– Nu sunt nici moartă, nici senilă, fata mea. N-am nici un motiv să mă izolez aici. Pot să mă hotărăsc într-un minut cu cine voi ieși să cinez în seara asta. Vreau să fie cineva amuzant care să mă facă să râd. Să fie oare Anthony Groves? Nu, el a devenit cam plictisitor de când se crede reîncarnarea Mariei Antoaneta.

– Nu mai crede în reîncarnare, mamă. Nu i-ai citit ultima carte? Acum e de părere că numai prin practicarea celibatului, dormitul pe pământ și mâncând numai pește crud și frunze uscate de fasole îi pot asigura o sută cincizeci de ani de viață.

– E absurd! Ce rost mai are să trăiești o sută cincizeci de ani dacă te privezi de toate plăcerile? Dar Grant Kopak? Îmi place la nebunie mustața lui și știu că este la curent cu ultimele bârfe.

– Frecventarea lui a devenit periculoasă. Se pare că este implicat într-o afacere de trafic de diamante, spuse Sandi, dar ce-ai zice să cinezi cu Damion Tanner? Pot să-l sun și să-l întreb dacă este liber.

Năucită de oferta pe care i-o făcuse mamei sale, își rupse o unghie cu dinții. Oare își pierduse mințile? La numai douăzeci și opt de ani, era deja victima crizei dintre două vârste? Dar nu mai putea da înapoi. Mama ei se oprise brusc în fața ei, cu un interes evident:

– Damion Tanner? Cel care a câștigat premiul Oscar pentru filmul lui Richard? De ce nu m-am gândit la el încă de la început?

– Ei, dacă stau bine să mă gândesc, nu e o idee prea bună, mamă. Știi cum sunt actorii și individul ăsta este mai arogant decât toți...

Ochii Gabriellei se îngustară și pentru prima oară de când sosise la Los Angeles, o privi pe fiica ei cu atenție:

– Damion Tanner este iubitul tău?

– Evident că nu! negă ea cu vehemență.

Gabriella oftă, resemnată:

– Nu... Evident că nu... Ce ridicolă întrebare am putut să-ți spun! E clar că nu poate fi iubitul tău. Arăți ca de obicei.

– Și cum crezi că aș arăta dacă m-aș tăvăli într-un pat cu Damion Tanner? explodă ea. O relație sexuală cu el transformă oare femeile într-un bostan sau ceva semănător?

– Nu, nu cred, dar interpretarea lui din Visul tenebrelor nu lasă nici o umbră de îndoială. Femeia care ar avea norocul să fie iubită de el nu ar arăta ca tine, Sandi. Ochii ei ar fi mai puțin reci și mai puțin inocenți.

– În ce privință inocenți? spuse ea, dar se opri brusc. Discuția asta nu duce nicăieri, mamă.

– Nu sunt prea sigură de asta, ba chiar mi se pare foarte interesantă. Sună-l pe Damion Tanner. Mor de nerăbdare să cinez împreună cu voi doi în seara asta.

Sandi ridică receptorul fără nici un chef. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi părea mai neinspirată propunerea ei impulsivă. Din fericire, erau puține șanse ca Damion să fie liber trei seri la rând. Formă numărul, rugându-se ca acesta să nu fie acasă, dar când răspunse chiar el, nu știa dacă era bucuroasă sau supărată:

– Ăa... Bună seara, Damion, spuse ea după ce-și drese glasul. Sunt eu, Sandi. Sandi Hawkins.

Urmă o pauză foarte scurtă.

– Bună seara, Sandi.

Tonul lui nu era prea încurajator. Își drese din nou glasul:

– Mă gândeam... Te-ar deranja... În sfârșit, Damion, poți să-mi rezervi mie seara asta?

– De ce? Ai nevoie de câteva observații suplimentare pentru propiectul tău de cercetare?

Ea închise ochii.

– Nu. Raportul meu este încheiat acum. Te-am sunat pentru că... mama se găsește la Los Angeles și i-ar plăcea foarte mult să te cunoască...

– Ah, înțeleg... Firește, aș fi încântat s-o cunosc pe Gabriella Barini. Am considerat-o întotdeauna pe mama ta una dintre cele mai mari actrițe ale secolului.

– Îți mulțumesc, ești foarte amabil. Putem să cină, mai devreme?

– Bineînțeles. Spune-mi de unde și când vrei să vin să vă iau.

– Acum te sun de la hotelul Bel Air, dar trebuie să mă duc acasă să mă schimb. Pot s-o aduc pe mama la orice restaurant pe care-l vei alege tu. Spune-mi numai ora.

– Voi fi la tine la ora șapte și vom merge apoi împreună la Gabriella la hotel.

Ea lăsă pleoapele în jos, sperând ca mama ei să nu fi văzut că roșise.

– Te voi aștepta în holul imobilului. Îți mulțumesc, Damion. Știu că mama va fi foarte bucuroasă să cineze cu tine.

– Dar tu? șopti el. Ești și tu bucuroasă c-o să mă vezi?

– Firește, răspunse ea cu o răceală pe măsura tulburării din suflet. Pe curând.

Și închise telefonul fără să mai aștepte replica lui.

*
* *

Aurul filigranat al cerceilor atingeau din când în când pielea ei înfierbântată. Gâtul ei părea foarte grațios sub povara buclelor ridicate într-un coc elegant. Vaporizând puțin parfum în jurul ei, Sandi se uită în oglindă. Încă de când era mică știa că nu va putea rivaliza niciodată cu frumusețea mediteraneană a mamei sale, dar în seara asta spera să nu se lase eclipsată total. Alesese o rochie verde din mătase și niște sandale cu tot înalt care-i puneau în evidență lungimea gambelor și finețea gleznelor. Și cu toate astea, schiță un zâmbet trist: din nefericire, nimeni nu-i va observa ținuta atunci când va fi înconjurată de vedete precum Gabriella Barini și Damion Tanner... Își luă pardesiul asortat cu rochia și plecă dând ușor din umeri.

Damion sosi la ora șapte și un minut. Punctualitatea lui desăvârșită o surprindea întotdeauna.

– Ești splendidă, îi spuse el cu calm. E pentru prima oară când văd că porți și alte culori decât gri și bej.

Ea înțelese în clipa aceea că, de fapt, nu pentru clienții necunoscuți din restaurant se gătise cu atâta grijă.

– Mulțumesc. Încă n-am mai purtat rochia asta, mă bucur că-ți place. Apreciez foarte mult faptul că ai acceptat atât de repede, Damion. Te-a sfătuit cumva astrologul să te porți totuși politicos cu noile cunoștințe plictisitoare?

– Nu. Asta este una din rarele ocazii în care iau o hotărâre fără să-l consult.

Șoferul deschise portierele și ei se urcară în spatele limuzinei.

– M-am întâlnit cu Richard de dimineață. Mi-a spus că Gabriella a venit la Los Angeles pentru un control medical. Sper că nu este nimic grav.

Sandi n-avea de gând să-i dea amănunte despre operație, dar se pomeni relatându-i toată povestea. Damion era un ascultător atent și plăcut, de aceea atunci când ajunseră aproape de hotel, încă mai vorbea:

– Ideea de spital și medici o îngrozește pe mama. Ți-aș rămâne foarte îndatorată dacă i-ai spune câteva cuvinte laudative la adresa medicilor din California.

– O voi face bucuros și o să găsesc eu o modalitate ca să aduc vorba despre subiectul respectiv. Gabriella a trecut prin vreo experiență nefericită în spital?

– Bunica mea, adică mama ei, a murit pe masa de operație în timpul celui de-al doilea război mondial. Mama nu avea decât patru sau cinci ani și a fost foarte afectată. Sunt sigură că după

aceea a înțeles că nu se poate face comparație între condițiile de spitalizare din Europa devastată de război și cele din ziua de azi din California, dar când este vorba despre operație, reacționează ca fetița îngrozită de odinioară și nu ca o adultă rațională.

– Și refuzul ei este cu atât mai dificil de învins cu cât acesta prinde rădăcini în registrul emoțional, comentă Damion.

*
* *

Gabriella, îmbrăcată într-o rochie din lame argintie, îi întâmpină în pragul ușii, atunci când coborâră din lift, arborând un zâmbet radios. Sandi căută în zadar vreo urmă de durere sub machiajul strălucitor. Nu, când mama ei intra în rolul de superstar, nici măcar boala nu-i putea slăbi concentrarea. Damion se înclină să-i sărute mâna cu fastul unui Errol Flynn din vremurile de altădată, șoptindu-i o mulțime de complimente dulcege care o încântară pe actriță.

– Poți să fii mândru, Damion, spuse ea în timp ce-și aranja pe umeri hermina albă. În Visul tenebrelor ai făcut o treabă excelentă. Evoluția relației tale cu eroina denotă o tehnică desăvârșită.

Mulțimea complimentelor rostite de mama ei o miră pe Sandi. Cu oamenii care lucrau în branșa ei era destul de zgârcită cu laudele.

– Vă mulțumesc, spuse actorul, vizibil emoționat. Un elogiu venit din partea dumneavoastră valorează mai mult decât oricare altul.

În ochii Gabriellei apăru o notă de amuzament:

– Nu fi atât de respectuos, Damion. Nu sunt încă atât de bătrână încât să-mi doresc cu disperare ca un tânăr să-mi soarbă pur și simplu vorbele din gură.

El râse și-i duse din nou mâna la buzele lui, mână pe care ea i-o oferea cu un gest teatral.

– Dragă Gabriella, respectul nu face decât să-mi ascundă adevăratele sentimente față de tine. Am rezervat o masă la Ma Maison, vă place?

Numise unul din restaurantele cele mai costisitoare și mai în vogă din oraș.

– Minunat! Este localul meu favorit din Los Angeles, exclamă actrița. Cred că acolo n-o să avem ocazia să ne întâlnim cu cineva cunoscut.

Deși restaurantul era plin de celebrități, Damion și Gabriella deveniră încă de la sosire centrul atenției tuturor. Masa lor, plasată în mijlocul sălii, le permitea să vadă și să fie văzuți aproape de toată lumea. Chelnerul șef le aduse șampanie din partea patronului înainte de a apuca să se așeze pe scaune, iar servirea mesei le fu întreruptă aproape în permanență de vechi cunoștințe care defilau prin fața lor exclamând emfatic, manifestându-și astfel surpriza că se aflau acolo Gabriella și Damion, deși Ma Maison era locul unde personalitățile Hollywoodului aveau cele mai mari șanse să se întâlnească.

Gabriella nu mâncă aproape nimic și nu bău decât paharul de șampanie. În astfel de situații, n-avusese niciodată nevoie de un alt stimulent decât de atenția admiratorilor săi.

Un producător de televiziune faimos abia plecase de la masa lor, că se și apropie o femeie între două vârste, roșie la față de emoție:

– Domnule Tanner! Domnule Tanner! Scuzați-mă că vă deranjez, puteți să-mi dați un autograf pe meniul acesta? Am văzut filmul cu dumneavoastră... e fantastic... și nu ratez nici un episod din serialele cu dumneavoastră. Fiica mea are un poster uriaș deasupra patului. Va turba de invidie când îi voi spune că am stat de vorbă cu dumneavoastră personal...

Damion zâmbi și-și scoase pentru a zecea oară pixul, făcând semn spre Gabriella:

– Puteți îndrăzni să-i cereți un autograf și Gabriellei Barini. A sosit de curând de la Roma ca să facă un nou film la Hollywood.

Încă de la începutul mesei, el deturnase atenția clienților asupra mamei ei și Sandi aprecia generozitatea acestuia. Gabriella avea nevoie de toată adulația posibilă pentru a depăși criza.

– Am comandat cafeaua, spuse el când femeia cu autografele plecă, dar nu mai doriți și altceva, evident.

– Nu, mulțumesc, zâmbi Gabriella, al cărui machiaj perfect nu-i mai putea ascunde pentru multă vreme oboseala.

– Am prima consultație la ora șapte dimineață, minți Sandi. Aș vrea să mă culc devreme, așa că ar fi bine dacă am putea pleca imediat după ce ne bem cafelele.

– Ai avut întotdeauna o predilecție ucigătoare pentru ieșiri scurte și sobre, oftă mama ei. Bănuiesc că este prea târziu să-ți schimbi obiceiurile.

– Nu cred că Sandi este atât de conservatoare, interveni Damion pe tonul cel mai firesc. În ultimele două zile am văzut-o râzând în hohote de aproape trei ori.

După care continuă pe un ton indiferent:

– Am auzit că ai o mică problemă de sănătate de care trebuie să te ocupi, Gabriella. Și eu mi-am făcut anul trecut o operație de apendicită, după care am rămas cu o cicatrice atât de mică, încât astăzi nici nu se mai vede. Chirurgul, care are o reputație foarte bună, mi-a devenit între timp prieten. Vrei să-l consulți?

Ochii Gabriellei scăpărară de furie:

– Sandi vorbește prea mult despre lucruri care n-o privesc absolut deloc, spuse ea pe un ton aspru. N-am de gând să mă operez prea curând și deci n-am nevoie să-l cunosc pe chirurgul tău minunat.

Damion sorbi o înghițitură de cafea și spuse gânditor:

– Primul tău film a fost făcut în Italia și primul film american, regizat de Richard Hawkins a fost turnat un an mai târziu. În câte filme ai jucat de atunci, Gabriella?

Sandi ridică ochii spre el, uimită de modul brusc în care schimbase subiectul.

– Oh, aproape o sută, îi răspunse mama ei.

– E un număr impresionant și ceea ce este și mai important, constă în reputația de invidiat pe care ți-ai creat-o, clădită pe o conștiință profesională fără cusur. Nu numai că ești cea mai bine cotată vedetă la box office, dar și cea care, în ciuda divergențelor de opinii față de un regizor sau un partener, n-ai lăsat niciodată baltă filmările și tot tu ești cea care n-ai amestecat sub nici o formă viața privată cu cariera și nici n-ai lăsat ca o neplăcere personală să-ți influențeze performanțele artistice.

– Pentru mine, asta se numește „profesionalism".

– Sunt convins de asta, spuse Damion foarte sincer, dar tocmai de aceea mi se pare nedemn de tine să riști să-ți pătezi această reputație.

Ochii Gabriellei deveniră reci ca gheața și schiță o mișcare ca și când ar fi avut de gând să părăsească masa.

– Se pare că Oscarul ți s-a cam urcat la cap, Damion Tanner. Cred că a sosit vremea să mergem acasă.

Damion o prinse de mână și o rugă să se așeze din nou:

– Iartă-mă, Gabriella, dar te-am admirat atâția ani și cariera ta este atât de importantă pentru mine încât... Puțini oameni, în meseria noastră, sunt binecuvântați cu frumusețe, talent și capacitatea de a munci pe brânci. Tu ești o femeie inteligentă și destul de puternică pentru a face față adevărurilor celor mai dureroase și mai neplăcue. Meseria de actor este foarte stresantă. Într-o zi grea putem consuma mai multă energie decât un atlet profesionist. În viitorul tău film, ca întotdeauna, circa o sută de persoane vor depinde de înalta calitate a performanței tale, dar știm amândoi că nu poți sta în fața camerelor între opt și douăsprezece ore pe zi timp de trei luni dacă suferi de o boală. Nu vei putea să dai maximum de randament când va trebui să te trezești în fiecare dimineață cu gândul că poate aceea este ultima din viața ta.

Sandi rămăsese cu gura întredescisă și respirația tăiată, dar mama ei se mulțumi să-i arunce o privire scurtă lui Damion, după care fixă un punct imaginar de pe perete:

– S-ar părea că am de ales între două alternative superbe: fie mor mâine pe masa de operație, fie ceva mai târziu, după cum voi avea chef.

– Nu între aceste două alternative trebuie să alegi, continuă calm Damion. Scoaterea calculilor biliari nu este decât o operație de rutină, lipsită de orice risc. Trebuie să alegi de fapt între a muri din cauza unei frici iraționale și a

depășești această frică și a trăi mult și bine. Cunoscându-ți reputația profesională, nu cred că îți este prea greu să iei o hotărâre.

Gabriella strânse ceașca de cafea goală cu o mână tremurândă:

– Ți-ai ratat vocația, Damion. Ar fi trebuit să te apuci de politică. Sunt convinsă că i-ai putea convinge pe cetățenii din Alaska să voteze un impozit pe zăpadă.

Damion zâmbi:

– Iată un plan interesant pentru relansarea economică! Ar trebui să-l aducem la cunoștința președintelui nostru!

Apoi vocea lui coborî până la nivelul unei șoapte și Damion se aplecă spre ea, cu privirea cufundată în ochii actriței:

– Ei, ce zici, Gabriella?

Ea își ridică bărbia cu mândrie:

– Mai am vreo douăzeci de zile până la începerea turnărilor. Dacă ții atât de mult, nimic nu mă împiedică să-l întâlnesc măcar pe prietenul acela al tău, doctorul.

Capitolul 8

Împotriva tuturor așteptărilor, Gabriella nu-și luă înapoi cuvântul dat și se lăsă condusă chiar a doua zi de dimineață la profesorul Mattews. Ajunsă la capătul răbdării, în cele din urmă recunoscu faptul că medicul părea competent și acceptă să semneze internarea în spital, dar temerile nu i se risipiseră, fiind în continuare convinsă că va muri ca mama ei pe masa de operație. Spre ușurarea doctorului Mattews și a infirmierelor, Sandi petrecu lângă ea, pe un pat pliant cele două nopți de dinaintea operației. Își pierduse orice speranță s-o facă să-i treacă frica, dar făcuse tot posibilul, deși își dăduse peste cap tot programul la clinică, să-i rezerve tot timpul ei liber.

În ciuda anilor îndelungați de disciplină profesională, în dimineața aceea nu reușea să fie atentă la problemele pacienților. După o noapte albă, plecase de la mama ei care, într-o stare de letargie neobișnuită pentru ea, se supusese fără să crâcnească rutinei preoperatorii.

– La revedere, Sandi, spusese Gabriella. N-am fost o mamă prea bună, dar aș vrea să-ți amintești că, în felul meu, cum am putut mai bine, te-am iubit întotdeauna.

Cuvintele acelea nu-i dădeau pace. Nici măcar nu știa ce-i răspunsese, dar își dădea seama că, deși era o psihologă experimentată, în momentul crucial nu știuse s-o îmbărbăteze pe mama ei.

Incapabilă să se concentreze, se întoarse la spital imediat după ce ultimul pacient a ieșit pe ușa cabinetului ei. Era ora unsprezece și nu mâncase nimic din seara anterioară. Când infirmiera o anunță că domnișoara Barini încă nu ieșise din sala de operație, dar că nu era nimic anormal în asta, se alarmă. Obsedată de fața ei ridată și cadaverică pe care o sărutase de dimineață, se duse să se așeze în sala de așteptare. Apoi, agitată, se duse să-și ia o cafea de la automat.

Când se întoarse în sala de așteptare, îl văzu pe Damion stând în pragul ușii. Purta blugi și o geacă din piele, ochii fiindu-i ascunși în spatele unor ochelari negri, dar nu de aviator de data asta. Apariția lui fu atât de surprinzătoare, încât Sandi tresări brusc și cafeaua i se vărsă pe mână.

El fu imediat lângă ea și-i luă din mână paharul:

– Lasă-l la mine.

Întreaga atmosferă se umpluse de vibrațiile energiei lui. În cazul în care ochelarii ar fi trebuit să-i ascundă identitatea, se părea că nu prea își îndeplineau menirea. El îi ridică pe creștet, puse paharul pe o masă și-i luă mâna ca să-i examineze arsura:

– Era fierbinte?... Nu, pielea e doar ușor înroșită, constată el.

Ea făcu un efort ca să-și revină.

– N-am nimic, mulțumesc. Am fost surprinsă de prezența ta. Nu mă așteptam să te găsesc aici, Damion.

– Mi-am spus că poate ai nevoie de un sprijin moral.

Dacă ar fi știut ce plăcere îi făceau acele cuvinte simple! Îi scrisese ca să-i mulțumească pentru că reușise s-o convingă pe

Gabriella să consulte un medic, dar el nu-i răspunsese decât printr-un cartonaș. De fapt, de când luaseră cina la Ma Maison, el nu încercase s-o mai contacteze și ea se silea să se convingă că tăcerea lui o lăsa indiferentă.

– Ești foarte amabil, îi spuse ea pe un ton afectat. Așadar, știai că mama se operează în dimineața asta?

– I-am telefonat în fiecare zi ca s-o încurajez. Infirmiera m-a anunțat adineauri că nu va ieși din sala de operație decât peste aproximativ o jumătate de oră. Vrei să vii cu mine la bufet?

Ea clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Nu pot să înghit nimic și pe lângă asta, dacă una din infirmiere va dori să ne spună ceva...

– Îi vom anunța că suntem la autoservire. Te rog, Sandi, vino cu mine. Mi-e o foame de lup și aș aprecia foarte mult compania ta.

Ea se lăsă convinsă, pentru că i se părea nepoliticos să refuze invitația lui din moment ce Damion își dăduse peste cap tot programul de la studio ca să vină la spital.

Bufetul se afla la subsolul clădirii și arăta ca o hrubă luminată cu neoane și plină de mese din plastic de culoare portocalie. Damion își umplu tava cu un iaurt mare, o cremă cu vanilie, două sucuri de mere și se duse să se așeze într-un colț mai întunecat al încăperii.

– Pari extenuată, îi spuse el punând în fața ei un iaurt și o linguriță. Am impresia că ultimele două zile au fost foarte grele pentru tine.

– Ar fi putut fi și mai grele, oftă ea începând să mănânce iaurtul fără să-și dea seama. Cel puțin m-ai scăpat tu de o mare grijă convingând-o să accepte operația. Îți mulțumesc mult pentru ajutor.

– Mi-e teamă că supraestimezi contribuția mea... Spune-mi, Sandi, întotdeauna se bizuie mama ta pe tine, așa cum a făcut-o acum?

– Se bizuie pe mine? Îți dai seama ce-ai spus, Damion? Eu sunt ultima persoană din lume pe care mama ar putea să pună bază, din simplul motiv că ea nu admiră la o femeie decât două calități: talentul de actriță și talentul de a-i atrage pe bărbați. În ceea ce mă privește, eu am niște lacune uriașe în aceste două domenii.

– Atunci, de ce a apelat la tine tocmai din Italia din moment ce un medic i-a pus acolo diagnosticul? Și de ce a venit să se opereze în California?

Sandi dădu din umeri, evazivă.

– Pentru că tu ești aici, continuă el, și tu ești singura persoană puternică și demnă de încredere pe care o cunoaște.

– Te rog să mă crezi că nu încrederea este ceea ce caută Gabriella, spuse ea nu fără o umbră de amărăciune în glas, fiind resemnată de multă vreme cu acea stare de fapt. În cazul în care însăși măria sa încrederea i-ar bătea la ușă, ea nici măcar n-ar fi în stare s-o recunoască.

Își terminase iaurtul și Damion i-l înlocui cu crema de vanilie. Deși se lăudase că-i este foame, el nu înghițise până atunci decât câteva guri de suc de fructe.

– M-am întrebat adesea cum se face că unele cupluri dau naștere la niște copii atât de diferiți față de ei, observă el.

– Gabriella dă vina pe genele tatălui meu. Îmi amintește mereu că bunicul din partea tatălui a fost inspector fiscal. Este convinsă că defectele acestuia au sărit peste o generație și au apărut la mine.

– Defectele?

– Da, mă rog, să zicem viciile de formă cum ar fi rigurozitatea, punctualitatea, ordinea și lipsa totală de apetit pentru iubiri întâmplătoare...

– Și Gabriella nu moștenește aceleași „defecte"?

– O, nici pe departe! Bunicul ei n-a făcut altceva decât să risipească averea familiei, iar tatăl ei a fost un cântăreț de operă destul de cunoscut pe vremuri, după câte se pare. Își consuma crizele de furie plimbându-se prin casă și cântând arii din operele lui Verdi. Bunica ei era contesă, vestită atât pentru numărul uriaș de rochii, cât și pentru amanții pe care-i avea.

În ochii lui albaștri apăru un licăr jucăuș.

– Văd că ai avut o familie exemplară. Vreme de două generații, nu se înregistrează nici o urmă de spirit practic sau de bun-simț.

– După părerea Gabriellei, acesta este un lucru demn de invidiat. Dar tu, Damion, ai moștenit de la vreunul din membrii familiei tale talentul de actor?

– Nu prea cred, zise el schițând o grimasă răutăcioasă. Părinții mei au aceeași părere despre actori ca cea pe care o are mama ta despre inspectorii fiscali. Dacă ai sta să-l asculți pe tatăl meu, ai avea impresia că întreaga industrie cinematografică este compusă din alienați mintali, bețivani și vagabonzi.

Sandi râse aprobator:

– Chiar așa și este, ar putea foarte bine să se ia la întrecere! Ce meserie are tatăl tău?

– Este profesor de educație fizică la singurul liceu din White Rock, orășelul așezat la sud de Ohio, în care am crescut. Mama predă acolo științele naturii. Amândoi sunt convinși că tot ce-și poate dori un om se găsește în târgușorul lor. Copilăria mea a

fost atât de mediocră, încât nici nu-mi pot imagina ce înseamnă să crești alături de două personalități ale Hollywoodului ca Gabriella Barini și Richard Hawkins.

– Era foarte... exploziv, ca să zic așa. Oricum, numai mediocră nu pot s-o numesc.

– Atât de rău a fost? spuse el cu o simpatie pe care nu reuși s-o ascundă.

Sandi rămase cu linguriță suspendată deasupra cremei de vanilie:

– De ce mănânc eu chestia asta? N-ai luat-o pentru tine?

– Nu, e pentru tine. Bănuiesc că n-ai pus nimic în gură de multă vreme... Unde ai făcut școala?

– O, în diverse locuri, cel mai adesea în școli catolice de fete...

– Înseamnă că părinții tăi nu s-au ocupat deloc de educația ta? Nu semnau carnetele de note sau lista de absențe?

– Evident că semnau, zise ea zâmbind cu tristețe. Gabriella s-a vânturat pe culoarele școlii în câteva ocazii speciale și tatăl meu venea la ședințele cu părinții când îi telefonam secretarei lui ca să-i amintesc. De fapt, nici unul din ei nu era în mod voit neglijent, dar aveau prea multe pe cap ca să-și facă griji pentru un zero sau un patru la lucrare de istorie.

– După părerea mea, treaba asta nu m-ar fi deranjat prea mult. Dimpotrivă, părinții mei considerau că nimic nu era mai important pentru un adolescent decât cartea.

– Bănuiesc că toți copiii își doresc întotdeauna ceea ce nu au. Visul meu preferat era acela în care îmi închipuiam că vin târziu de la școală pentru a fi certată. N-am făcut-o niciodată, deoarece nici mama, nici tata nu știau la ce oră trebuia să vin acasă. Amândoi aveau un program extrem de încărcat.

– Te-ai revoltat vreodată? N-ai făcut niciodată scene sau crize de isterie pentru a le atrage atenția asupra ta?

– Ba da, m-am răzvrătit, dar nu așa, ci devenind persoana cea mai rece și mai calculată din lume, cea care, în casa mamei mele știa mereu unde se găseau toate lucrurile și-și ascundea mereu sentimentele. Probabil am fost singura fată din universitate care și-a păstrat virginitatea până la douăzeci și unu de ani numai pentru a o enerva pe mama!

El o strânse de mână cu înțelegere:

– Dar știi foarte bine că față de mine nu e nevoie să-ți ascunzi sentimentele, nu-i așa? îi spuse el cu blândețe. Nici să fii rece și calculată. Atunci când suntem împreună poți să fii tu însăți.

Ea lăsă ochii în jos pentru ca el să nu-i poată citi răspunsul în privire. Cât de mult ar fi dorit să lase să cadă barierele dintre ei! Cât de mult ar fi vrut să se relaxeze în sfârșit, să-și deschidă inima fără nici o reținere! Speriată de forța neobișnuită a sentimentelor ei, rămase cu privirea ațintită asupra sucului de fructe. Damion îi dădu brusc drumul la mână și se lăsă pe spătarul scaunului:

– După părerea părinților mei, copiii nu sunt capabili să ia singuri hotărâri importante.

Ea îi fu recunoscătoare pentru că schimbase subiectul.

– Ei mi-au ales orientarea școlară, continuă el, și când m-am înscris de capul meu la un curs de vioară, tata m-a împiedicat să-l urmez, obligându-mă să intru în echipa lui de fotbal. Am făcut reclamație la director, care evident că i-a luat partea tatălui meu, cu atât mai mult cu cât era nevoie mai mare de un fotbalist nou care să apere culorile școlii decât un violonist.

– Probabil că avea dreptate, zâmbi Sandi, cu ochii scăpărând de maliţiozitate, și pun pariu că n-ai regretat după aceea, când ai jucat în meciurile din facultate și cele mai frumoase fete și-au

disputat onoarea de a fi suporterele tale. Ai auzit vreodată ca studentele să se încaiere între ele pentru a putea ieși cu un violonist?

– Te înșeli și de data asta în privința mea. Mă crezi că pe toată durata studiilor am fost cu o singură fată?

– Nu! exclamă ea râzând. Nu sunt chiar atât de naivă!

– Și totuși, acesta este adevărul. Am început să mă întâlnesc cu Janet Thompson în preajma examenului de bacalaureat și nu m-am mai uitat la altcineva.

– Janet? Nu așa se numea soția ta?

– Ba da. Era frumoasă și mai era și fata directoruului școlii. De comun acord, părinții mei și ai ei au hotărât să ne trimită pe amândoi la universitatea din Cleveland. Atunci când am luat autobuzul în septembrie, erau în stație toți patru, fluturându-și batistele cu speranța evidentă că ne vom căsători.

– Și ai luat-o de nevastă.

– Nu eram atât de inconștient, dar ești pe aproape. După aceea, când părinții mei au descoperit că îmi „pierdeam“ timpul cu tipi „indezirabili“ ca David Berenstein, au hotărât că trebuia să mă astâmpăr odată. Janet Thompson era după părerea lor cea mai bună soluție. Ea intenționa să devină profesoară în sudul statului Ohio, preferabil la White Rock, și să se mărite cu un băiat bun care să-i facă cei 25 copii care apăreau în statisticile demografice, pentru a-i crește așa cum fusese ea crescută.

Sandi îi simțea tristețea fără s-o înțeleagă pe deplin:

– Damion, dar asta nu este un obiectiv demn de dispreț. Câți oameni nu întorc astăzi spatele definitiv vieții stresante din capitală? Oameni inteligenți și talentați aleg micile orașe din est pentru a se stabili pentru restul vieții lor.

– O, ai dreptate, dar eu nu disprețuiesc pe nimeni. E un mod de a trăi foarte normal, dar mie nu-mi plăcea. Toți cei din jurul meu parcă se coalizaseră să mă convingă că trebuia să mă însor cu Janet și să-i cresc copiii. Într-o seară, ne despărțiserăm după ce ne întorseserăm de la o petrecere și ea a urcat la mine în cameră...

– Doar nu vrei să spui, Damion, că te-a sedus în pofida voinței tale, îl opri ea ironică.

El râse într-un mod cam sinistru:

– La nouăsprezece ani, un tânăr este întotdeauna de acord, doamnă doctor Hawkins, știi foarte bine acest lucru. Janet mi s-a oferit, iar eu am posedat-o rapid, cu o totală lipsă de finețe. Era, firește, virgină și când în luna următoare m-a anunțat că este însărcinată, n-aveam altă soluție decât s-o iau de nevastă. Nu pot să-ți descriu bucuria părinților noștri!

Lui Sandi i se tăie respirația:

– Nu mi-am imaginat niciodată că ai avea un copil.

– Nici nu am... dar, în sfârșit, Sandi, aventura e una banală și nu încerc să mă scuz. În cazul în care Janet a vrut să mă lege de gard, a reușit. Din moment ce n-o iubeam, n-aveam de gând s-o iau în patul meu.

– Nu înțeleg. Aștepta sau nu un copil?

– Cine știe? Cred că asta nu mă mai privește. La trei săptămâni după căsătorie, mă anunță – surpriză, surpriză – că nu va exista nici un bebeluș, dar pentru mine era deja prea târziu. Totuși, în urma căsătoriei noastre toată lumea părea să facă mai ușor concesii și cum eram în continuare obsedat de scenă, Janet a făcut supremul sacrificiu de a se stabili la Cleveland, jurându-mi totuși să nu părăsească niciodată statul Ohio.

– Probabil că Ohio are niște calități de care eu încă n-am auzit vorbindu-se.

– Are niște copaci superbi, zâmbi el, și Cleveland mai are și o foarte bună orchestră simfonică.

– Dar asta n-a fost suficient pentru a te ține pe loc.

– Nu. Multe orașe au orchestre simfonice, dar numai în două capitale ale Statelor Unite poți să ajungi actor. Atunci când David Berenstein mi-a propus să mă angajez pe Broadway, am aceptat fără să-i mai consult pe părinții mei.

– Bănuiesc că Janet a fost distrusă.

– A plâns două zile și două nopți în șir, dar a refuzat să vină cu mine la New York. S-a întors la White Rock „așteptându-mă să mă întorc, atunci când îmi va veni mintea la cap".

– Ceea ce nu s-a întâmplat și nu te-ai mai întors niciodată.

– Așa este. După doi ani de sărăcie, când am început să câștig binișor din meseria de actor, am făcut o ultimă încercare de a o convinge să vină la New York. A refuzat.

Purta pe față aceeași mască arogantă și un zâmbet trist. Sandi îl privi cu compătimire:

– Date fiind multele incompatibilități dintre voi, căsătoria asta n-avea cum să reziste, Damion. Tu și Janet aveați aspirații diferite. Ar trebui să nu te mai simți vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat.

– Ar trebui mai ales să nu-mi mai pun sufletul pe tavă în fața unui psihiatru, îi răspunse el destul de acru.

– Sfatul meu era unul prietenesc, nu profesional, Damion.

– Asta vrei să fii, Sandi? Prietena mea? o întrebă el liniștit.

În momentul acela, atmosfera se schimbă. Spațiul dintre ei electrizându-se într-un mod aproape palpabil. De masa lor se apropie o infirmieră, risipind tensiunea care devenise de nesuportat:

– Doamna doctor Hawkins? se interesă ea. M-a trimis profesorul Matthews să vă anunț că mama dumneavoastră a ieșit din operație.

Sandi se ridică brusc, sprijinindu-se de marginea mesei:

– Da... Cum a fsot?

– Domnișoara Barini doarme încă, dar funcțiile vitale sunt excelente. Dacă vreți să mă urmați, profesorul Matthews vă va da toate detaliile.

Sandi abia simți mâna lui Damion care o ținea de cot. De ce infirmiera fusese atât de evazivă? Oare mama ei nu stătuse în sala de operație mai mult decât era necesar?

Profesorul Matthews îi întâmpină în fața ușii rezervei actriței. Părea obosit, dar fericit.

– Bună ziua, Sandi. Din câte văd, sunteți la fel de epuizată ca și mine. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați atât de mult.

– Cum se simte? Este...

– Se simte perfect, Sandi. Operația a decurs foarte bine, doar că Gabriella ne-a rezervat o mică surpriză făcând o reacție alergică la anestezic, deși o testasem înainte. Ca să fiu sincer, ne-a făcut să trecem prin câteva momente foarte delicate...

Sandi trebui să-și umezească buzele înainte să poată vorbi din nou:

– Dar sunteți sigur că acum totul este în regulă?

– Absolut sigur. În ciuda acelui incident, recuperarea postoperatorie decurge mai bine decât ne-am fi așteptat.

– Pot s-o văd?

Ea făcu o mișcare către ușă, dar profesorul Matthews întinse brațul și o opri.

– Mama dumneavoastră este sub perfuzie și are pe față masca de oxigen. Acesta este un procedeu clasic după o operație de acest gen, dar dacă nu sunteți prevenită dinainte, puteți avea un șoc.

O bătu pe umăr ca să-i facă un pic de curaj.

– N-aveți nici un motiv să vă faceți griji. E mai bine să doarmă, pentru că nu i-ar plăcea deloc să mă audă ce spun acum. Gabriella Barini este o femeie extrem de rezistentă.

Sandi dădu din cap în timp ce era copleșită de emoție:

– Dar este fragilă! Nu este deloc rezistentă! strigă ea.

Și, spre mirarea tuturor, dar și a ei însăși, izbucni într-un hohot de plâns zgomotos.

Damion rămase la început nemișcat, apoi o luă în brațe și o strânse la piept. O legănă încet și o mângâie pe păr până când plânsul i se mai domoli.

– Îmi pare rău, șopti ea cu obrazul lipit de cămașa lui. Nu știu ce m-a apucat. Nu știu de ce...

– Pentru că ești extenuată, spuse el. Pentru că îți iubești mama.

Îi ridică bărbia cu degetul și o privi în ochi:

– Hai să intrăm la Gabriella ca să ne asigurăm că tuburile acelea funcționează corect, apoi te voi duce acasă. Ai nevoie de o noapte bună de somn.

Ea își șterse ochii cu dosul mâinii.

– Am nevoie de o batistă.

– Poftim, interveni profesorul Matthews, vizibil ușurat că n-o mai vedea plângând.

Sandi luă șervețelele și se desprinse cu regret din brațele lui Damion. Apoi, cu o mână pe clanța ușii, se întoarse spre Damion și-i spuse:

– Îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru tot.

Capitolul 9

Pentru Damion Tanner hotărârea de a n-o mai vedea pe Sandi Hawkins era ușor de luat: o mai făcuse de patru ori de când o cunoștea. De patru ori descoperise totuși că a pune în practică acea hotărâre era mult mai greu. După operația Gabriellei, se jurase să păstreze distanța și acum se îndrepta spre clinica Laurence la volanul mașinii lui de lux.

Ce simțea pentru femeia aceea? Campania de seducție i se păruse la început ușoară. Pentru el intrase deja în obișnuință sistemul de a face mai întâi invitația la restaurant fără avansuri insistente și în seara următoare la el în apartament, ceea ce creea tranziția lină spre patul uriaș cu saltea de apă. Metoda asta, cu ușoare variații, funcționase întotdeauna. La începutul carierei lui, fusese destul de naiv să creadă că femeile se lăsau cucerite de farmecul lui personal, dar își dăduse repede seama că de fapt succesele lui profesionale furnizau afrodisiacul necesar. Toate, fără nici o excepție, îi făceau complimente referitoare la performanțele lui ca amant, dar el știa foarte bine că ele s-ar fi simțit la fel de bine în brațele oricărei alte vedete. Probabil că ar

fi putut să rămână întins pe spate și să privească tavanul camerei fără ca ele să se simtă mai puțin convinse că petrecuseră o noapte de extaz fabulos.

Zâmbi ironic: de fapt, nu era un cap de țară, mulți bărbați s-ar fi mulțumit și cu așa ceva. Cred că încep să îmbătrânesc, se gândi el. Din ce în ce mai des, golul din „dimineața de după" înghițea plăcerea facilă a „nopții de dinainte".

De ce oare serile petrecute cu Sandi se abătuseră într-un mod atât de enervant de la schema obișnuită? Unde greșise? Atunci când ea îl fixa cu ochii ei verzi, de ce era cuprins de dorința furioasă de a o trânti pe prima suprafață plană care-i ieșea în cale și a face dragoste cu ea până când ar fi urlat de plăcere? De ce simțea nevoia de a sta de vorbă cu ea, de a i se confesa așa cum nu mai făcuse niciodată cu o altă femeie? Oare din pricină că știa să asculte cu atâta răbdare, sau pentru că i se părea că, în ciuda răcelii atitudinii ei, avea o putere de seducție devastatoare?

Măi să fie! Putea într-adevăr să i se pară doamna doctor Hawkins seducătoare? Cu excepția serii când cinaseră împreună cu mama ei la Ma Maison, n-o văzuse îmbrăcată decât ca pe o membră a unei societăți de binefacere. Niciodată nu observase la ea măcar un nasture desfăcut la bluză și nu-i zărise nici măcar pielea de la baza gâtului. Nici nu voia să-și imagineze ce lenjerie purta pe sub mohorâtele ei taioare de in – o centură de castitate, probabil!

Ironia situației consta însă în faptul că toate astea n-aveau nici o importanță. Între timp, descoperise că dorea cu disperare s-o aducă pe Alexandra Hawkins în patul lui, nu din cauza pariului lor prostesc, ci pentru că ardea de dorința nebună de a o avea.

Așezat pe scaunul mașinii, trupul îi fremătă din cap până-n picioare. Să facă dragoste cu ea! De multă vreme nu se mai

gândise la actul sexual ca la ceva inspirat de dragoste. Părinții și soția lui îl învățaseră că dragostea era sinonimă cu distrugerea, că a fi iubit însemna a fi devorat, a lăsa să-i fie atacată integritatea artistică și din cauza asta rezista din toate puterile la ideea de a se îndrăgosti. De trei ani de când plecase din New York, învățase să se cunoască foarte bine. Știa că se folosea de relația fizică pentru a evita relația intimă. Îl costa mai puțin sufletește să petreacă noaptea într-un pat cu o femeie decât stând de vorbă cu ea. Atunci când trupul lui se împreuna cu cel al unei femei, mintea, inima și sufletul rămâneau în siguranță în spatele barierelor de apărare.

Dar cu Sandi, interesul lui nu reușea să se limiteze la nivelul pur fizic. Cu ea, simțea dorința arzătoare și enervantă de a ajunge în străfundurile conștiinței acesteia. Murea de nerăbdare să descopere femeia pe care o ghicea ascunsă în spatele măștii de indiferență, a cocului auster și hainelor impecabile. Se surprinsese spunându-i lucruri pe care nu le mai spusese nimănui până atunci, numai pentru plăcerea de a-i stârni unul din rarele ei zâmbete.

Opri mașina în parcarea clinicii și închise portiera cu zgomot. Trebuia să înceteze cu considerațiile acelea plictisitoare referitoare la Sandi. Una era să dorească o femeie din punct de vedere sexual și alta să repete la nesfârșit că femeia aceea își uzase sănătatea iubind o mamă egoistă și abuzivă, și era cu atât mai rău cu cât stomacul lui se strângea în mod dureros când și-o amintea pe femeia aceea căzând în brațele sale, plângând în hohote și cerându-i o batistă între două sughițuri.

Parcurse culoarele clinicii până la ușa cu plăcuța pe care scria Dr. Alexandra Hawkins. Secretara lui Sandi, o tânără femeie de treizeci și cinci de ani, cu umeri lați și zâmbet amabil, îl întâmpină cu răsuflarea tăiată:

– Domnul Tanner! V-aș fi recunoscut dintr-o mie! Sandi vă roagă s-o scuzați, va trebui să mai așteptați puțin. Am avut o zi infernală.

– Nu e nici o problemă. Pot să mai aștept.

Dar abia rosti aceste vorbe, că se deschise o ușă și Sandi intră în încăpere. El simți un zgomot înfundat în piept ca și cum inima ar fi vrut să-i sară afară. Se sprijini nepăsător de birou, prefăcându-se indiferent.

Sandi purta o fustă maro – din nou! – și o bluză din mătase albă cu nasturii pe partea dreaptă, în stil oarecum capac. Cu excepția mâinilor, nici o bucățică de piele nu era la vedere între gât și genunchi și totuși, cât de senzuală i se părea și cât de mult îi venea s-o trântească pe pat și să-i descheie blestemații aceia de nasturi!

– Bună ziua, Damion, zise ea cu zâmbetul acela politicos care-l făcea să scrâșnească din dinți de furie.

Nu putea să pară ceva mai bucuroasă că-l vede? Nu-și pierdea stăpânirea de sine decât atunci când își făcea griji pentru mama ei?

– Îmi pare rău, continuă ea cu aceeași politețe enervantă. Mă aștepți de mult?

– Nu, abia am sosit.

Ea își luă jacheta și poșeta din piele – tot maro! – din dulap și se întoarse spre secretară:

– Voi fi aici luni dimineață pe la ora șapte și jumătate, Glenna, ca să fac ordine în hârțoage. Îți mulțumesc pentru orele suplimentare prestate astăzi.

– Mi se pare foarte normal. Dacă n-aș mai sări din când în când peste câte o masă, aș avea nevoie curând de o nouă garderobă! Transmiteți-i mamei dumneaoastră urările mele de însănătoșire grabnică.

– O voi face negreșit.

Pe culoar, se întoarse spre Damion:

– Apreciez foarte mult faptul că ai trecut pe aici să mă iei.

Vocea ei exprima aceeași politețe neutră pe care o arătase și secretarei. El privi în altă parte, rezistând cu greu dorinței nebunești de a o lipi de trupul lui și de a o săruta până când ar fi devenit fierbinte, roșie în obraji și ar fi gâfâit de plăcere.

– Nu e nici un deranj să te duc la spital. Mă bucur că Gabriella poate să primească deja vizite. S-a operat numai de două zile.

– Da, dar mama nu face lucrurile ca toată lumea, spuse ea cu afecțiune în glas. Dat fiind că n-a murit pe masa de operație, va trece în extrema cealaltă și se va restabili în mult mai puțin timp decât ar face-o altcineva după genul ăsta de intervenție.

Când sosiră în rezervă, o găsiră pe Gabriella palidă, cu cearcăne adânci de oboseală sub ochi, dar foarte vioaie pentru un om care trecuse printr-o operație atât de grea. Îi anunță veselă că profesorul Matthews avea de gând s-o externeze peste trei zile și că putea începe filmările la noua peliculă la data stabilită.

În încăpere intră o infirmieră cu tava pentru cină pe care Gabriella o întâmpină cu o strâmbătură de dezgust:

– Dragii mei, ar fi mai bine să plecați. Nu voi mai avea suficientă energie să vă vorbesc. Dragonii ăștia deghizați în infirmiere vor veni să mă bată la cap până când voi înghiți și ultima bucățică din amestecurile astea scârboase.

Luă un bol plin cu o cremă galbenă pe care o scutură în mod ostentativ:

– Uite ce numesc ei mâncare! exclamă ea regăsindu-și sarcasmul obișnuit.

Damion zâmbi:

– Dar chiar asta este, Gabriella! E o cremă răsturnată!

Ea se înfioră în mod teatral.

– Nu le-a fost de-ajuns că aproape m-au asasinat pe masa de operație, acum mă forțează să mănânc resturi de cremă! Am ajuns să cred că necazurile mele nu se mai termină niciodată.

– Mai ai și jeleu de zmeură, observă Sandi. Și o supă de pui.

Mama ei nu mai comentă nimic.

– Duceți-vă, copii. La revedere, mergeți repede și mâncați ceva mai apetisant, ca să mă pot consola cu ideea că măcar voi aveți parte de o cină ca lumea.

Când ajunseră în lift, Sandi zâmbi:

– Cred că e pe cale de a se restabili, nu-i așa?

– Fără nici o îndoială.

– Mă întreb de ce era atât de grăbită să ne vadă plecați...

– Ar trebui să nu mai încerci să-i afli motivațiile atunci când hotărăște să facă ceva, zise el râzând. Vrei să vii să cinăm la mine acasă? Am de gând să fac tacos. Îți garantez că rețeta mea e cea mai bună din America.

– Cum să refuz o asemenea ofertă?

Ea zâmbi, dar n-o făcu în arhicunoscutul mod politicos, ci era unul fermecător, așa cum se întâmpla destul de rar. Îi admiră buzele, împietrit de dorința de a o săruta. Intensitatea acelei dorințe îl enerva și în timp ce o conducea la mașină, între sprâncene îi apăruse o cută adâncă. Obsesia lui devenea din ce în ce mai ridicolă. Cu cât o va duce mai curând în patul lui, cu atât mai repede va putea să se liniștească și să se ocupe de lucruri mai importante. Îi promisese lui Richard Hawkins să citească două scenarii și el nici măcar nu le răsfoise. Atunci când o femeie începe să-i afecteze munca, era cazul să folosească mijloacele cele mai energice pentru a pune lucrurile la punct.

Când ajunseră în apartament, o conduse direct în bucătărie. Nancy, menajera, lăsase un bilet la vedere prin care îl anunța că era în camera ei și când avea nevoie de ea putea să sune. El mototoli mesajul și-l aruncă la coș. Nancy se putea bucura în liniște de o seară liberă. Observă mirat că era nerăbdător ca un puștan s-o impresioneze pe Sandi cu talentele lui culinare.

– Ia loc, îi spuse el făcându-i semn spre unul din taburetele înalte din fața barului care separa aparatura casnică de restul încăperii. Vrei ceva de băut?

– După o zi ca asta, cel mai înțelept ar fi să beau un pahar de apă rece, pentru a avea șansa de a rămâne trează în timpul cinei, dar o să-ți cer un scotch dublu care mă va face probabil să cad sub masă. Măcar o voi face zâmbind.

– Ce-ai zice de un compromis, și anume o bere slabă mexicană!? Procentul de alcool este foarte mic, dar merge mai bine cu tacos decât apa rece.

– E o idee foarte bună.

El scoase o bere din frigider, o deschise și i-o întinse.

Ea bău cu înghițituri mari și apoi o puse pe bar, oftând mulțumită:

– Sunt sfârșită, Damion, nu pot să mă ofer să te ajut. Am chef numai să stau aici și să-ți admir îndemânarea de mare bucătar.

– Este exact ceea ce voiam să-ți propun, dar dacă fac eu toată treaba, tu ai obligația să mă răsfeți cu o conversație sclipitoare.

– Damion, sunt în picioare de la cinci dimineața, așa că nu te aștepta la ceva spectaculos. Să zici mersi dacă voi fi cât de cât coerentă.

– Atunci, să vorbim despre noi. O să fie mai ușor. Să organizăm o repriză de întrebări și răspunsuri.

El tocă o ceapă și niște piper verde cu o viteză uluitoare și le aruncă într-o tigaie.

– Mai întâi, vorbește-mi despre Peter.

– Peter?

– Da. Prietenul tău Peter, care călătorește foarte mult.

– Ăă... da... Păi bănuiesc că e tot plecat. Nu l-am mai văzut de o vreme.

Cu o săptămână în urmă, n-ar fi observat imperceptibila transformare de pe fața ei, dar în seara aceea, el văzu cum fruntea i se colorează ușor. De ce oare discuția despre Peter o deranja atât de mult? De ce se simțea cuprins de un atac de gelozie prostească?

Puse niște bucăți de carne de vită în sosul fierbinte și adăugă puțină sare:

– Te-ai gândit vreodată să te măriți?

– Am fost logodită. Se numea Jim Bruckner și era profesor de psihologie la UCLA; ne-am despărțit cu o lună înainte de căsătorie.

– A, da? Ce nu era în regulă?

– Nimic. Totul și nimic. De fapt, Jim nu voia să se însoare cu mine, ci cu Alexandra Hawkins, fiica celebrului regizor Richard Hawkins și a celebrei Gabriella Barini. Modul meu de viață îl fascina, nu personalitatea mea.

– Îmi pare rău de cele întâmplate. Probabil că a fost extrem de dureros pentru tine să descoperi toate astea, dar măcar ai avut norocul să afli adevărul înainte să fie prea târziu.

Ea ridică încet ochii spre el.

– Cred că amândurora ne-a fost rănită mai degrabă demnitatea decât sentimentele. N-am mai spus nimănui acest lucru, dar motivațiile mele nu erau prea diferite de ale lui Jim. Eu voiam să mă mărit cu el pentru că era profesor la UCLA, avea o familie așezată care trăia foarte confortabil într-o vilă de la

periferia orașului și mai avea și două surori zvăpăiate care-l adorau și mă primeau cu brațele deschise. Ca să fiu sinceră cu mine însămi, nu-l iubeam cu adevărat pe Jim ca bărbat și cred că nici el nu era îndrăgostit de mine.

Damion se lupta cu valul de emoții care-l asaltau, pe care însă preferă să nu le examineze mai îndeaproape. Știa numai că dorea foarte tare s-o cuprindă în brațe, să-și pună capul pe umărul ei și să-i simtă răsuflarea pe obraz. Se întoarse rapid pentru a pune capacul pe tigaie și a da focul mai mic.

– Va fi gata într-o jumătate de oră. Ți-e foame rău?

Ea dădu negativ din cpa.

– Atunci, ce-ar fi să bem o bere în salonaș? Canapeaua e mult mai confortabilă decât taburetele de la bar.

– De acord, spuse ea fără nici o urmă de tulburare în glas.

O luă înaintea ei, cu capul plin de gânduri contradictorii. Cu o oră în urmă, hotărât s-o seducă, iar acum simțea pentru ea o tandrețe ciudată, mai mult protectoare decât senzuală. Devenea din nou nervos. Detesta această oscilație permanentă a sentimentelor lui.

– Ia loc, îi spuse el îndreptându-se spre combina stereo pentru a pune un disc.

Când se întoarse spre Sandi, ea stătea nemișcată în mijlocul încăperii, cu mâna crispată pe sticla de bere și cu trupul încordat la maximum.

Fără să mai stea pe gânduri, din două salturi fu lângă ea și-i desprinse degetele unul câte unul de pe sticlă și o puse apoi pe masă.

– Ce s-a întâmplat? Ceva nu este în regulă, scumpa mea?

Cuvântul arhicunoscut îi scăpase fără să vrea, dar ea nu reacționă în nici un fel; doar închise ochii.

– Mi-e frică, șopti ea. Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine, Damion.

Inima lui începu să bată atât de puternic, încât respira cu dificultate. Dintr-un motiv inexplicabil, se temea să se apropie de ea, așa că rămase la un metru distanță:

– N-ai nici un motiv să te îndrăgostești de mine. Nici eu n-am nici un chef să mă îndrăgostescde tine.

Ce mod ciudat de a liniști o femeie pe care voia s-o ademenească în patul lui! își spuse el.

– Nu sunt pe cale de a mă îndrăgosti de tine, spuse ea pe un ton hotărât. Faptul că îmi doresc să am o relație fizică poate de scurtă durată cu tine nu înseamnă nimic special.

Foarte atent, el respiră ușurat:

– Nu, absolut nimic, aprobă el.

Ea își încrucișă brațele pe piept, adoptând o atitudine distantă:

– Mulți oameni au câte o aventură sexuală foarte plăcută și săptămâna următoare nici nu-și mai aduc aminte cum se numesc partenerii lor. Compatibilitatea fizică nu are neapărat un sens anume.

– Actul dragostei, spuse el cu blândețe, are sensul pe care vrei să i-l dai.

– Dar, Damion, este o nebunie ca noi doi să facem dragoste! Ceea ce simțim unul pentru altul este de domeniul iraționalului!

– Poate că e irațional, dar e un sentiment foarte puternic.

El parcurse încet spațiul dintre ei, studiindu-și mișcările ca și cum i-ar fi fost teamă să n-o pună pe fugă. O lipi de pieptul lui și-i mângâie mătasea netedă a părului.

– Lasă-mă să te iubesc, șopti el. Arată-mi cum vrei să fii iubită, Sandi.

El văzu cum i se înroșesc obrajii, cum ridică ochii spre el și deodată simți cum trupul ei începe să tremure în brațele lui.

– Mâine vom regreta amândoi ceea ce facem acum, spuse ea oftând.

El își coborî mâna de-a lungul coloanei ei vertebrale, apoi o prinse de șoldurile grațioase și le lipi de coapsele lui.

– Uite ce mult te doresc... Cum am putea să regretăm ceva ce vrem atât de mult să facem amândoi?

– Damion, e o nebunie...

– Dar e atât de plăcut... îi șopti el în timp ce-i scotea ácele din păr. Acesta căzu ca un nor negru în jurul umerilor ei.

El o privi câteva clipe în tăcere, apoi se aplecă și puse cu atenție ácele pe măsuță:

– Dacă într-adevăr nu vrei să facem dragoste, ar fi mai bine să pleci chiar în clipa asta, dar dacă rămâi, Sandi, nu-ți voi mai oferi o altă ocazie ca să te răzgândești, pentru că nu voi mai fi în stare s-o fac.

– Vreau... vreu să rămân.

Fără să scoată un cuvânt, el găsi nasturele sub formă de perlă fină de la gulerul bluzei ei. Degetele îi tremurau ușor. Mai erau încă patru nasturi și, deodată, se temu că nu va reuși să-i descheie pe toți fără să-și piardă controlul și să rupă mătasea subțire a acesteia. De multă vreme nu mai fusese dominat de o asemenea dorință doar la simpla idee că va vedea niște sâni de femeie.

Simțul umorului îi dispăru complet în momentul în care ultimul nasture fu descheiat. Fantasmele care-l bântuiseră în nopțile lui albe se confirmau acum când privea pielea ei aurie și catifelată. Bluza căzu pe podea în timp ce el se apleca și o sărută pe gâtul grațios. Sutienul era ca o spumă de dantelă transparentă

de culoarea pielii și dorința deveni de o intensitate dureroasă. Îi prinse sânii în palme, dar acest simplu contact nu-l mulțumi suficient, de aceea se aplecă și începu să-i sărute îndelung.

Avusese de gând să fie blând, să nu se grăbească, să lase gura să se joace cu a ei într-un mod extrem de senzual, pentru a-i demonstra că dispunea de o mare experiență în domeniu și o tehnică desăvârșită a sărutului. Dar imediat ce buzele ei se întredeschiseră la contactul cu gura lui, uită tot ce învățase în brațele altor femei. Își vârî rapid limba printre buzele ei lacome, dorind s-o supună cu agresivitatea unui mascul primitiv pe care nu și-o putea stăpâni. În timpul acesta lipi superbul ei trup de trupul lui, forțând-o să-i simtă ardoarea dorinței. Ea se înfioră toată în brațele lui, continuând să-i ofere gura și mai insistent și el înțelese că ea tremura din cauza dorinței, și nu de frică.

Nu reuși să-i deschidă încuietoarea sutienului. În ultimii doisprezece ani nici nu-și mai amintea câte femei dezbrăcase și șoptise mai multe cuvinte seducătaore decât putea ține minte, dar acum degetele lui erau stângace și corzile vocale prea uscate pentru a putea vorbi. Încuietoarea se deschise în sfârșit, descoperindu-i sânii tari cu sfârcurile roz deja întărite de plăcere.

El închise ochii, zguduit de o dorință nebună. O va trânti acolo, pe covor și o va avea chiar în locul unde se aflau... O cuprinse cu brațele și-i căută fermoarul de la spate, îl trase și, din fericire, fusta alunecă pe podea cu un foșnet ușor.

Nemulțumit de faptul că stăteau încă în picioare în mijlocul încăperii, o ridică și o duse până la canapea. Ce ușoară era în brațele lui! Ea nu opuse rezistență când îi scoase și restul hainelor. Stând în genunchi lângă ea, Damion își plimbă buzele peste pântecele ei, formând arabescuri lente de săruturi umede

de la sâni la magnificele rotunjimi ale coapselor, masându-i fără încetare sfârcurile sânilor cu degetele, vrând să se abțină până când ar fi avut certitudinea că era pregătită să-l primească în ea.

Ea scotea strigăte slabe, dar și unele mai intense care-i indicau lui Damion faptul că îi mai descoperise încă o zonă erogenă. Simțea plăcerea ei ca și cum ar fi fost a lui însuși. Deodată, ea îl prinse de cap cu ambele mâini, îl trase spre ea și-și apăsă puternic buzele pe gura lui. El îi vârî un picior între genunchi și gestul lui o făcu să geamă ușor. Se uită la ea, temându-se că o rănise, dar își dădu repede seama că nu fusese un geamăt de durere. Avea buzele umede și umflate de la săruturi. Ochii ei verzi – acei ochi reci care-i bântuiseră visele – nu mai erau așa. Înflăcărați de dorință, stăteau ațintiți asupra lui cu o patimă pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să și-o imagineze. Se zvârcoli pe pernele canapelei de parcă plușul i-ar fi iritat pielea:

– Te vreau, Damion... Te vreau... Nu mai pot să aștept...

Timp de câteva secunde, imaginea triumfului masculin arhicunoscut îl făcu să-i fiarbă sângele în vene, o dată cu satisfacția obișnuită pe care i-o producea o femeie când îi cerea s-o posede. Apoi triumful fu repede înlocuit de o patimă amestecată cu o tandrețe atât de intensă, încât devenise aproape dureroasă. Vru să-i spună ceva lui Sandi, ceva din care ar fi putut înțelege că avea cu totul alte sentimente față de ea, că în momentul acela făcea dragoste cu totul altfel decât înainte. Într-o strălucire a minții lui tulburate, realiză că voia de fapt să-i spună că o iubește.

Te iubesc, Sandi. Acele cuvinte simple se formară în mintea lui, dar gura nu le rosti. I se părea că limba lui cântărește o tonă.

Într-un astfel de moment spusese multor femei că le iubește, fără să fie adevărat, dar acum, când era adevărat, îi era ciudă că nu putea să pronunțe acele câteva silabe.

– Te doresc cum n-am mai dorit nici o femeie. Ești frumoasă, Sandi. Acum...

Ea se încordă sub el, tremurând toată, și el o sărută din nou, în timp ce pătrundea ușor în căldura trupului ei. La început încet, se forță să controleze ritmul mișcărilor sale până când copsele ei căpătară aceeași cadență.

Dorința lui crescu enorm, până în punctul în care era gata să explodeze într-o agonie insuportabilă. Mișcările lui deveniră mai violente și Sandi gemu, încordându-se și mai mult și agățându-se de el, în timp ce Damion îi acoperea buzele cu gura pentru a-i putea sorbi gemetele de plăcere. Atunci când se produse convulsia finală, Damion avu impresia că Sandi se dizolvă în trupul lui. Ultimele urme de autocontrol pe care le mai observase pe figura ei dispăruseră. Presiunea acumulată ajungând la apogeu, se produse explozia tumultuoasă a unui extaz indescriptibil. Nu știa dacă era vorba de bucurie sau de tortură, dar cu siguranță nu mai simțise niciodată ceva atât de puternic.

Mult mai târziu, se ridică într-un cot pentru a o privi pe Sandi. Avea fruntea plină de șuvițe umede. I le dădu la o parte cu tandrețe pentru a-i putea vedea ochii. Obrajii îi erau colorați încă de forța pasiunii și el își spuse că nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de frumoasă.

– Îți mulțumesc, îi spuse el cu duioșie. Îți mulțumesc că ai făcut dragoste cu mine.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, o rază de soare care se strecura prin crăpătura draperiei duble o trezi din somn pe Sandi. Rămase nemișcată câteva momente, simțind căldura frumosului trup al lui Damion lipit de al ei. Patul lui cu saltea cu apă era mai mare decât cele obișnuite, dar în ciuda spațiului pe care-l aveau la dispoziție, se ghemuiseră unul în brațele celuilalt în centrul acestuia.

Se desprinse încet de el ca să-l poată privi. Nu părea prea relaxat. Chiar și în somn, avea ușoare urme de oboseală pe față. Îi venea tare mult să-l legene și să-i șteargă cearcănele de sub ochi, sărutându-l îndelung. Închise ochii ca să reziste tentației. Nu, nu va fi atât de naivă încât să se creadă singura femeie din lume capabilă să elimine de pe chipul lui urmele de stres și nici să-și închipuie că noaptea aceea fusese la fel de specială pentru Damion, așa cum fusese pentru ea.

Avusese dreptate să-i fie teamă să se culce cu el. Avusese presimțirea că își risca în felul acesta siguranța personală și

presimțirile lui se cam adevereau. Din punct de vedere profesional, știa totul despre teoria relațiilor sexuale, dar în noaptea aceea Damion o învățase cu adevărat ce însemna să faci dragoste.

O cuprinse un val de panică. Se jurase să nu iubească pe nimeni fără să fie iubită și mai ales să nu se încurce cu un actor. Încă din copilărie, învățase de la Richard și Gabriella că actorii își rezervau emoțiile reale pentru aparatul de filmat și ea își modelase caracterul în consecință. În toți anii aceia suferise, dar acceptase să fie pe locul doi, după lentila obiectivului. N-avea deloc de gând să repete figura și acum, când era adultă.

Damion era un actor profesionist, foarte atașat de meseria lui, lucru care nu lăsa loc pentru o relație permanentă. Pentru o vedetă ca Damion iubirea nu era decât o distracție între două filmări, pe când ea, doamna doctor Alexandra Hawkins, n-avea nici o predilecție pentru o legătură pripită între doi pacienți.

Dacă s-ar ridica în clipa aceea din pat, poate că ar reuși să iasă din apartament înainte să se trezească Damion, dar dacă ar rămâne, poate ar mai face încă o dată dragoste... Se uită cu teamă spre pat. În definitiv, chiar și o femeie cu scaun la cap ca ea putea măcar o dată în viață să facă un pas greșit!

– Bună dimineața, spuse vocea lui gravă, pătrunzând-o până în adâncul sufletului.

Damion stătea rezemat într-un cot.

– Bună dimineața.

– Cum de-ai ajuns așa departe de mine? Ne simțeam foarte bine acolo, în mijlocul patului.

– Aveam de gând să mă ridic.

Dintr-un salt, ajunse lângă ea și o privi cu înțelegere și ironie în același timp. Îi ridică bărbia cu degetul ca s-o poată studia mai bine:

– Ce vedem noi aici? E posibil oare să pari atât de tristă în patul meu cu saltea de apă superlux și temperatură controlată? Statutul casei mele interzice un asemenea comportament.

Ea se apropie și mai mult de marginea patului, forțându-se să zâmbească:

– Sunt supărată pentru că n-ai cearșafuri de satin negru, glumi ea. Credeam că toate starurile de la Hollywood au așa ceva.

– Trebuia să-mi spui mai devreme. Eu iau în serios îndatoririle mele de vedetă și am câteva garnituri în dulap. Pe vremea când locuiam la New York și serialele mele de televiziune începeau să aibă succes, eram convins că satinul negru dă bine imaginii mele. Cred totuși că am mai evoluat un pic de atunci.

Degetele sale descriseră niște cercuri mari pe pântecele lui Sandi. Fără să vrea, puse și ea mâna pe pieptul lui, pentru a-i simți părul întunecat și des sub palmă:

– Și nu te-ai îndrăgostit niciodată, Damion, în toți anii aceia cât ai stat la New York?

Ochii lui se îngustară, exprimând un umor sarcastic:

– Ba da! Ești chiar enervantă, Sandi! N-ai citit nici un articol despre mine?

– Nu mă refer la numărul nesfârșit de starlete pe care le-ai întins pe satinul negru. Te întreb dacă ți s-a întâmplat să și iubești.

Câteva clipe chipul lui se întunecă, apoi ridică indiferent din umeri:

– Nu. Niciodată... Dar tu, Sandi? Ai mai iubit pe cineva?

Nu înainte de a te întâlni, își spuse ea, dar își alungă repede acel gând din minte:

– Nu. N-am iubit niciodată cu adevărat.

El era acum atât de aproape de ea, încât putea să-i simtă bătăile înfundate și ritmice ale inimii. Oare la ce se gândea? Petrecuseră jumătate din noapte făcând dragoste, dar nici măcar o singură dată n-o lăsase să bănuiască în vreun fel că ar fi dorit ceva mai mult decât plăcerea temporară de a o poseda. El se uită la ea, dar oare o vedea? Sau o vedea pe cea mai recent cucerită dintr-un lung șir de femei? Își întoarse fața către pernă pentru ca el să nu observe tristețea din ochii ei.

– Sandi, nu te întoarce... Te implor...

De ce vorbea atât de șovăitor?

– Sandi... te doresc... te rog... aș vrea încă o dată...

– E târziu. Trebuie să plec.

– Nu, nu acum. Mai stai puțin.

El își apăsă buzele pe vârful nasului ei și simți că barba lui îi înțeapă pielea. Se încordă atunci când o prinse de mijloc și-i opuse rezistență când se apropie de ea, dar știau amândoi că rezistența aceea nu era serioasă. Să fii iubită de Damion era o distracție periculoasă, dar cum să nege faptul că și-o dorea cu atâta putere?

– Ești atât de frumoasă, șopti el, sărutându-i cu gura lui lacomă părul, ochii, obrajii și la sfârșit buzele senzuale.

Ea încercă din nou să scape, dar el nu-i luă în seamă rezistența, prinzându-i capul cu ambele mâini pentru a o săruta

cu forța. Pentru câteva clipe ea își strânse buzele, dar în noaptea trecută el învățase cum să-i trezească dorința și reținuse foarte bine lecția. Sub mângâierea degetelor lui, ea deschise gura, își încolăci brațele pe după gâtul lui și trupul ei se făcu unul cu al lui Damion. De ce oare în nici una din cărțile ei de psihologie nu se relata acel interesant fenomen științific?

El o mângâie până când fu orbită de dorința de a fi din nou a lui. Îl primi în ea cu un tremur de plăcere intensă, se arcui sub el cu o dorință aproape dureroasă, înfigându-i unghiile în mușchii spatelui și îndemnându-l prin mișcările ei ritmice s-o iubească fără sfârșit.

– Te iubesc, Sandi, spuse el.

În momentul acela, din ochi i se prelinse o lacrimă și trupul ei explodă într-un milion de raze de soare.

Probabil că adormise din nou sau poate nu auzise soneria de la intrare, pentru că dormitorul lui Damion se găsea la capătul celălalt al apartamentului. Oricum, ea moțăia atunci când cineva bătu la ușă. Abia mai avu timp să-și acopere umerii cu cearșaful înainte să intre menajera:

– O, îmi pare rău că vă deranjez, domnule Tanner. Credeam că sunteți singur. Nu știam că ați avut un musafir aseară.

Individa nu era nici jenată și nici mirată că-l descoperă pe patronul ei în pat cu o necunoscută:

– Bună dimineața, domnișoară, adăugă ea politicoasă fără să-i arunce nici o privire lui Sandi... A venit domnul Richard Hawkins, domnule Tanner. Să-i spun să mai aștepte?

– Da, într-adevăr, asta ar fi cea mai bună i...

– Să crezi tu c-o să aștept! strigă de pe coridor vocea lui Richard. Aștept de zece zile să binevoiești a citi scenariul ăla blestemat și mâine am întâlnire cu producătorul.

Menajera dispăruse cu tact în timp ce el dădea buzna în cameră, mergând direct spre fereastră, fără să arunce nici o privire spre pat.

– Pentru Dumnezeu, Damion! E deja ora prânzului!

Trase cu o mișcare furioasă cele două draperii și încăperea se umplu de o lumină orbitoare.

– Dă-i papucii fufei și vino la muncă. Nu mai avem decât douăzeci și patru de ore ca să ne hotărâm dacă pornim din nou la drum împreună pentru a câștiga o jumătate de milion de dolari fiecare! Chiar mă întreb dacă ți-ai aruncat măcar ochii pe scenariu!

Richard se întoarse și în cele din urmă privi spre pat. Sandi abia avu timp să-și vâre capul sub cearșaful albastru, rugându-se la Dumnezeu să provoace un cutremur de pământ. Poate că în debandada care va urma, ar putea s-o șteargă fără ca tatăl ei să apuce s-o recunoască. Slaba ei speranță se risipi în momentul în care Damion reuși să vorbească:

– Nu e o fufă, spuse el liniștit, nevăzând nici un motiv să-i păstreze identitatea secretă. E Sandi.

Ea simți că roșește din creștet până-n tălpi.

– Puțin îmi pasă mie de numele sau culoarea...

Richard tresări și se opri în mijlocul frazei:

– Vrei să spui Sandi Hawkins? Fiica mea? Dar ce te-a apucat, sărmanul meu prieten, să ți-o vâri pe Sandi în pat?

Damion nu spuse nimic, desigur din respect față de ea... Nici n-ar fi vrut să știe ce răspuns i-ar fi dat dacă cei doi bărbați ar fi fost singuri. Cu inima strânsă, coborî cearșaful până la nivelul nasului:

– Bună dimineața, tată.

Tatăl ei o privi preț de mai puțin de o secundă și-și luă rapid ochii de la ea:

– Bună dimineața.

Și își drese glasul înainte de a continua:

– Fiica mea, Sandi! Ce idee ai putut să ai, sărmane prieten!

Tonul vocii lui demonstra din nou că era scandalizat numai de alegerea pe care o făcuse marele Damion Tanner și nu de jignirea adusă fiicei sale seduse.

– Dacă ai avea amabilitatea să pleci, pentru ca eu și Sandi să ne putem îmbrăca, probabil că ar putea exista eventualitatea de a sta de vorbă ceva mai târziu.

– Bine, bombăni el prost dispus, dar nu uita că azi avem treabă pe platou și deci nu e momentul potrivit să te duci să te distrezi sub duș. Unde este scenariul tău?

– În living, pe măsuță.

– Bine, o să mă uit peste adnotările tale, dar ai face bine să te grăbești, Damion și să-ți pui mintea la treabă. E incredibil!... Sandi... când ai atâtea scenarii de citit!

Ieși din încăpere trântind ușa în urma lui.

– Îmi pare rău de cele întâmplate, spuse Damion pe un ton clam. Nancy n-ar fi lăsat pe nimeni să ajungă până aici dacă ar fi știut că am... musafiri.

– Sunt convinsă că Nancy este foarte bine dresată.

Sandi se ridică din pat înfășurată în cearșaf. Realiză că situația grotescă în care se găseau nu-l stânjenea absolut deloc. Probabil că această scenă se repetase deja de nenumărate ori până atunci.

– Aș vrea să fac un duș, spuse ea pe un ton indiferent, evitându-i privirea.

El îi indică peretele cel mai îndepărtat pe care se aflau mai multe uși.

– Sunt două băi. Cea din dreapta oglinzii este de obicei a mea. Poți s-o folosești pe cea din stânga.

– Mda... O baie pentru el, o baie pentru ea, îl ironiză ea, ce metodă practică pentru a scăpa rapid de intimitatea unei nopți de dragoste.

– Da, dacă așa vezi tu lucrurile, este într-adevăr practic. Sandi, continuă el, cred că e un moment nepotrivit să vorbim despre noaptea trecută. Tatăl tău așteaptă să...

– Te rog, nu-ți face griji, îl opri ea îndreptându-se spre ușa indicată de el. M-am născut la Hollywood și știu că lectura unui scenariu are prioritate față de discuția cu o fufă.

Se simțea atât de rău și era atât de furioasă, încât nici nu mai vedea în fața ochilor.

– Un milion de dolari are prioritate asupra multor lucruri, îi răspunse el rece, dar nu asta am vrut să sugerez în momentul încare am spus că nu e momentul potrivit.

Cu mâna pe clanța ușii, rămase cu spatele la el, pentru ca Damion să nu-i vadă lacrimile:

– Repet, Damion, nu-ți face griji. Nu-mi datorezi nici o explicație. Ai câștigat pariul și în plus m-ai făcut să petrec o noapte splendidă, pentru care îți mulțumesc. Ce-am putea să ne mai spunem?

Închise ușa băii și intră sub duș, după ce deschise apa rece la maximum.

Cuvintele tatălui său i se infiltrau ca un acid în suflet. Nu-i fusese șocat absolut deloc simțul moral atunci când o surprinsese în pat cu Damion și, nici n-o compătimea că făcuse un lucru pe care poate îl va regreta mai târziu, ci fusese pur și simplu uluit că Damion Tanner, care-și putea oferi cele mai frumoase femei din lume, își pierdea timpul cu insipida și enervanta Alexandra. De fapt, și ea își punea aceeași întrebare.

Dar la ce s-ar fi putut aștepta de la tatăl său? Până la urmă, jignitor era faptul că Richard și menajera considerau prezența ei în patul lui Damion ca pe un episod obișnuit din jocul hollywoodian, la care ea se jurase să nu participe niciodată. Damion n-avea nici o vină că, uitând regulile jocului, se îndrăgostise de el.

Se întoarse în cameră înfășurată într-un prosop, dar numai găsi pe nimeni acolo. Se îmbrăcă și se îndreptă cu pas hotărât spre living. Orgoliul ei suferise o grea lovitură, dar îi mai rămăsese totuși suficientă demnitate pentru a ascunde acest lucru.

Ușa livingului era întredeschisă. Bătu ușor și intră. Damion și tatăl ei stăteau în genunchi în fața canapelei cu scenariul împrăștiat în toată încăperea.

– Am plecat, îi anunță ea cu răceală. Am de gând să mă opresc la mama, la spital. Ai ceva să-i transmiți?

Fără să ridice capul din hârtiile care-l înconjurau, Richard îi răspunse preocupat:

– Sărut-o din partea mea, mă bucur că îi merge bine... Ce-am făcut cu scena în care Jude amenință că-l omoară pe amantul soției lui?

– Cred că e aici, spuse Damion luând câteva foi de pe măsuță. Da, asta e. E o scenă foarte bună, cu un mare impact emoțional.

– La revedere, Damion.

El o privi indiferent, ca și cum n-ar fi reușit s-o focalizeze. Dacă Sandi n-ar fi văzut de zeci de ori acea expresie și pe chipul mamei ei, ar fi crezut că este beat sau drogat.

– Pa, iubițico, spuse el întorcându-se imediat la hârtiile lui.

Ei i se păru că îi spune „iubițico“ pentru că nu putea să-și amintească numele ei.

– Te sun diseară, adăugă el vag.

– Da, bineînțeles.

Abia în holul clădirii își dădu seama că-și lăsase mașina la clinică. Chemă un taxi și portarul o însoți până la trotuar:

– Minunată zi, nu-i așa, domnișoară? Nici un pic de umezeală. Nu există nicăieri în lume un oraș mai frumos ca Los Angeles atunci când soarele se hotărăște să strălucească!

Ea izbucni în râs și-și mușcă buza de jos pentru a nu face o criză de isterie:

– Aveți dreptate! Nimic pe lume nu seamănă cu Los Angeles.

Capitolul 11

Nu se aștepta deloc ca Damion s-o sune și de aceea nu fu mirată când constată că sâmbătă și duminică nu primi nici un telefon de la el. Duminică seara era convinsă că va putea supraviețui chiar și în condițiile în care n-ar mai fi apărut niciodată în viața ei. Îi demonstrase într-un mod cât se poate de umilitor că pentru el cariera era mai importantă decât aventurile trecătoare. La urma urmei, îi era recunoscătoare lui Damion că n-o sunase. Orice încercare de a mai prelungi relația lor nu făcea decât să-i mărească suferința și disperarea.

Dar ți-a spus că te iubește... protesta slab o voce interioară pe care psihiatrul o făcu să tacă imediat. Dragă doamnă doctor, astea sunt niște cuvinte care nu puteau să lipsească dintr-o tactică amoroasă perfectă. Damion Tanner nu putea să nu-ți șoptească cuvinte dulci la ureche. La ce să te aștepți de la un bărbat ca el? Să ragă ca un animal în focul acțiunii?

Întreaga noapte albă de duminică spre luni își repetă aceste argumente pe diverse tonalități. După ce lucră toată dimineața la clinică, se convinsese că sosirea inopinată a tatălui ei în cameră

o salvase de la multe necazuri. Cu cât se va gândi mai puțin la Damion, cu atât suferința va dispărea mai repede. Pe la prânz, primi un buchet uriaș de trandafiri roșii, cu un cartonaș fără plic și nesemnat prins de celofanul ambalajului, astfel încât mesajul fusese expus tuturor ochilor indiscreți: „În seara asta sunt liber la ora șapte. La tine, sau la mine?“

Timp de câteva secunde, oscilă între a plânge de furie pentru aroganța pe care o dovedea față de ea sau să sară în sus de bucurie pentru că încă o mai dorea. În cele din urmă prima variantă ieși învingătoare. A, nu! Nu va risca nici să-l sune și nici să fie găsită acasă, în cazul în care ar trece pe la ea. Cum îndrăznise să trimită un mesaj în văzul tuturor? Cum îndrăznise să presupună că va ghici cine era expeditorul acestuia? Câtă impertinență!

Scotoci printre hârtiile de pe birou până găsi o invitație la un seminar de specialitate care avea loc chiar în seara aceea. De teamă să nu se răzgândească dacă va trece mai întâi pe acasă, se duse de la clinică direct la sala de conferințe. Când seminarul se termină, nu putea spune dacă fusese interesant sau plictisitor, deoarece petrecuse cele trei ore interminabile visând cu ochii deschiși la Damion.

La cinci minute după ce ajunse acasă, sună telefonul:

– Mi-a fost dor de tine în seara asta. Te-am sunat din sfert în sfert de oră. Patul este atât de gol fără tine... și brațele mele nu s-au simțit niciodată atât de singure.

Inima lui Sandi începu să bată atât de puternic, încât ar fi putut fi auzită la capătul celălalt al firului.

– Peter! exclamă ea bucuroasă. Știam că te-ai întors, trandafirii aceia nu puteau veni decât de la tine!

Damion înjură.

– Știi foarte bine că nu sunt Peter! De ce n-ai răspuns invitației mele, Sandi?

– Ce se poate răspunde unui mesaj atât de impertinent? De ce n-ai semnat? Crezi cumva că ești singurul bărbat care este interesat de mine?

– Nu, răspunse el, dar sper să fiu singurul la care ții cu adevărat.

Vocea ei explodă în telefon:

– Așa cum ții tu la mine, Damion? Cum ai ținut în cele două zile în care ai fost prea ocupat ca să mă suni?

– Sandi, a fost vorba de niște împrejurări speciale. Lasă-mă să vin la tine și îți voi explica totul...

– Nu e nimic de explicat, am înțeles deja, Damion, îl opri ea, simțind cum furiei îi ia locul obișnuita ei răceală. Atunci când este vorba despre lumea filmului, împrejurările sunt întotdeauna speciale.

– Nu pot să cred că în munca ta nu apar și situații critice! Sunt convins că în anumite momente necesitățile unui pacient sunt prioritare și tu trebuie să-i stai la dispoziție în cazul în care ești o profesionistă competentă și serioasă.

– Normal că apar și momente de criză la clinică, dar ele nu durează în nici un caz trei zile și nu se întâmplă în fiecare zi, pe când lumea filmului se află într-o stare de criză permanentă!

– Sandi, nu putem vorbi despre toate astea la telefon... Sunt multe neînțelegeri de clarificat. Vrei să treci pe la mine, mâine seară?

Inima o îndemna să accepte, dar vocea rațiunii fu mai puternică. După doar o noapte petrecută cu Damion, viața ei o luase razna. Ce-ar fi urmat dacă ar continua relația cu el? Cum ar supraviețui inevitabilei despărțiri, dacă ar deveni dependentă de el?

– Nu, Damion, spuse ea cu fermitate. Nu voi trece nici mâine, nici în altă seară.

Închise telefonul și se grăbi să formeze numărul de la „Abonații plecați de acasă“ pentru a-și înregistra postul telefonic.

Apoi își petrecu jumătate din noapte plângând, după care se cufundă extenuată într-un somn profund.

*
* *

Gabriella Barini plecă din spital în ziua fixată și se mută cu multă pompă în apartamentul ei din hotelul Bel Air. Patru infirmiere și două ajutoare se agitau în permanență la căpătâiul ei și de aceea convalescența ei fu scurtă. Frumusețea sclipitoare îi revenise înainte de a-și recupera în întregime forța fizică.

La puțin timp după ce ieși din spital, o invită pe Sandi să ia cina la ea. Nu trebuia să iasă din hotel, spuse ea, pentru că încă nu i se dăduse voie să înghită ceva care să semene cât de cât a mâncare. Sandi, căreia în ultimele zile îi era indiferent cu ce se hrănește, comandă același meniu ca și mama ei: piept de pui fiert și piure de morcovi.

– Mâncare pentru bebeluși, bodogăni Gabriella cu o mutră scârbită când li se aduse comanda.

Luă furculița și gustă din pui, evitând privirea fiicei sale. Sandi avea ciudata impresie că Gabriella Barini, o femeie extrem de sigură pe ea, era ușor stânjenită.

– A trecut pe la mine Damion Tanner în după-amiaza asta, spuse ea brusc.

Sandi simți cu neplăcere că roșește. I se părea un secol de când nu-l mai văzuse și-i tremurau genunchii de fiecare dată când îi auzea numele.

– Serios? spuse ea cu o indiferență prefăcută. Drăguț din partea lui. A început filmările la noua producție?

– Habar n-am. Abia reușesc să știu cum stau lucrurile cu filmul meu, dar să mă mai ocup și de ale altora!

Gabriella își șterse buzele cu delicatețe, bău o înghițitură de apă și puse paharul înapoi pe masă, în timp ce Sandi, stând parcă pe cărbuni încinși, aștepta să continue discuția. Nu-i era foame de mâncare, ci de vești despre Damion.

– Îmi place noua ta coafură, continuă Gabriella spre dezamăgirea ei. E modernă și-ți scoate în evidență puritatea trăsăturilor clasice, rochia îți stă foarte bine și umbra mov de pe pleoape se asortează cu ochii și îmbrăcămintea.

– Da? Mă bucur că-ți place cum arăt, mamă. Cred că garderoba mea avea nevoie de puțină veselie.

– De data asta, părerile noastre coincid pe deplin.

Sandi își răsuci șervetul în jurul degetului, apoi, dându-și seama ce făcea, îl aruncă pe scaun.

– Ți-a... ăă... Damion ți-a spus ceva interesant?

– Evident! Ce întrebare! Damion este cel mai sclipitor și mai interesant dintre toți bărbații!

– A... a vorbit... despre mine? întrebă Sandi, în timp ce obrajii și gâtul parcă îi luaseră foc.

– O, desigur, zise mama ei evaziv. Ar fi fost ciudat să vină aici și să nu pomenească de tine. Spune-mi, Sandi, ce părere ai despre noul meu neglijeu? E un albastru mai puțin obișnuit, nu-i așa? Mă întreb dacă n-aș putea să-mi fac și o rochie de aceeași culoare.

– Da, mamă, e un albastru superb, spuse ea cu un oftat resemnat, dar tu ești mereu superbă, în orice fel de albastru și în orice te-ai îmbrăca.

Gabriella ridică ochii spre fiica ei, schițând un zâmbet.

– Aici, draga mea, te înșeli. Există o mulțime de croieli și de culori în care arăt groaznic, dar sunt suficient de șireată ca să nu port ce nu mă avantajează.

– Nu, mamă, nu ești șireată, tu ai o spontaneitate dezarmantă. Eu sunt cu calculele în familie.

– Vei vedea că vom mai discuta despre asta... Apropo, Mark Kline m-a invitat să apar în emisiunea lui miercuri dimineața. Mi-ar face multă plăcere dacă te-ai uita și tu.

Când auzi vestea, Sandi se miră:

– Ai urât întotdeauna emisiunile în direct. Ești sigură că te simți suficient de întremată ca să apari în fața camerelor de luat vederi?

– Da.

Gabriella zâmbi din nou. Terminase de mâncat și părea foarte mulțumită de ea însăși.

– Vrei ceva la desert? o întrebă ea pe Sandi.

– Da. O înghețată cu ciocolată și alune.

– Atunci dă comanda, deși, după părerea mea, n-am crezut niciodată că ciocolata poate constitui vreun leac pentru supărarea din dragoste.

Sandi nu îndrăzni s-o întrebe pe mama ei ce voise să spună de fapt prin acele cuvinte.

*
* *

Miercuri dimineață, își luă tava cu micul dejun în salon și deschise televizorul. Mark Kline tocmai termina prezentarea invitatei lui.

– Vorbiți-ne despre noul dumneavoastră film, spuse Mark. Din câte am auzit, veți juca în el un rol mai neobișnuit.

– Da, filmul acesta este foarte excitant pentru mine...

Vibrațiile vocii ei erau suficiente ca să țină telespectatorul cu sufletul la gură. Spre deosebire de multe alte actrițe, se pricepea foarte bine la arta interviului.

– Dar în dimineața asta, continuă ea, sunt atât de fericită, încât n-aș putea vorbi despre munca mea. În dimineața asta sunt înainte de toate mamă.

Clipind des din gene, se transformă ca prin minune în imaginea perfectă a mândriei materne. Sandi avu presimțirea unui dezastru iminent. Gabriella își coborî vocea la un nivel confidențial, invitându-i pe cei zece milioane de telespectatori ai postului să-i afle secretele de familie.

– Este vorba despre fiica mea. Alexandra Hawkins, născută din căsătoria mea cu Richard Hawkins. Vă închipuți deci cât de bucuroasă sunt să anunț că fiica mea se va mărita săptămâna viitoare cu Damion Tanner.

Sandi puse cu mare grijă pe masă ceașca de cafea pe care o ținea în mâini și apoi sări de pe scaun strigând la ecranul televizorului:

– Ai înnebunit? Nu cumva profesorul Matthews ți-a scos o bucată din creier în loc de vezica biliară? Cum poți să-mi faci așa ceva, mamă? Cum... cum poți fi atât de crudă?

Furia care-i încețoșa privirea și-i astupa urechile o făcu să piardă câteva întrebări ale lui Mark Kline. Se mai liniști puțin chiar în momentul în care Gabriella anunța că ceremonia va avea loc într-un cerc restrâns de prieteni, dar că „scumpa“ ei Alexandra ținuse să îmbrace tradiționala rochie albă pe care va merge s-o comande chiar în după-amiaza aceea la un croitor faimos.

– Fiica mea consideră că nu iubești decât o dată în viață și pentru mine e o mare bucurie faptul că se căsătorește cu un bărbat atât de pasionant și de sclipitor ca Damion Tanner!

Sandi închise televizorul. Dacă ar mai fi ascultat un singur cuvânt din minciunile mamei ei, ar fi spart televizorul. Se duse în bucătărie și bău un pahar mare cu apă.

Sună telefonul, dar nu răspunse. Oricine ar fi fost, nu era în stare să poarte o discuție coerentă sau măcar politicoasă. Dar de fapt, de ce era atât de furioasă? Probabil că oamenii vor fi uimiți sau cel mult plictisiți. În definitiv, anunțul Gabriellei nu va crea un rău prea durabil. La început, ziariștii se vor gândi că discreția „logodnicilor“ va duce la ținerea secretă a locului unde va avea loc ceremonia; apoi „despărțirea“ va fi obiectul bârfelor hollywoodiene vreme de câteva zile, după care vor fi înlocuite cu alte subiecte arzătoare ale actualității locale. Sfârșitul unei idile prezenta mai puțin interes aici decât începutul ei.

Trebui să recunoască totuși faptul că furia ei avea o altă cauză și anume aceea că își dorea cu disperare ca anunțul mamei ei să fie adevărat.

Când auzi soneria de la intrare, se îndreptă în mod automat spre ușă, apoi își aduse aminte că ultimul lucru pe care și-l dorea era acela de a avea musafiri.

Soneria se auzi din nou:

– Sandi, deschide ușa! Imediat!

– Nu pot. Nu sunt acasă.

– Foarte bine, dacă nu ești acasă, înseamnă că n-o să mă vezi când o voi dărâma!

– Damion, sper să nu faci așa ceva!

– Crezi că mi-e frică? urlă el.

Deși știa că ușa era din stejar întărit cu un blindaj din fier, văzându-l pe Damion atât de hotărât să mute chiar și munții din loc, deschise.

Era îmbrăcat ca de obicei în blugi și tricou și cu toate astea nu i se păruse niciodată mai frumos. Ochii îi scăpărau de furie. Dădu buzna în living și începu să se agite ca un leu în cușcă:

– Ce tertipuri ai pus la cale împreună cu mama ta? Refuzi să vorbești cu mine și să mă vezi timp de o săptămână și aflu acum, împreună cu alte câteva milioane de telespectatori că faci planuri de măritiș cu mine! Nu ți-a trecut prin cap să ceri mai întâi și părerea mea? Sau crezi că poți să mă târăști cu forța în fața altarului!?

Ea se întoarse spre el, încercând să-și transforme toate emoțiile într-o furie la fel de mare ca a lui, ceea ce ar fi fost mult mai demn decât să izbucnească în lacrimi sau să-i cerșească un sărut:

– N-am nimic de-a face cu farsa asta! Crezi cumva că mă amuză faptul că mama mă face de râs la televiziune trântind un anunț atât de ridicol, de tembel, de absurd...

– Ce ți se pare atât de tembel? o opri el, amenințător. Oricât de ciudat ți s-ar părea, există destule femei care nu s-ar simți nicidecum „ridicole“ măritându-se cu mine!

– O, da, așa este! Vedetele le-au fascinat întotdeauna pe masochiste!

În focul discuției se apropiaseră unul de altul și acum numai o barieră subțire despărțea căldura celor două trupuri. Sandi își înfipse unghiile în palme pentru a n-o depăși, apoi inspiră adânc și-și încrucișă brațele la piept.

– Uite ce e, Damion, îmi pare rău pentru acest incident. Nu știu exact ce-a fost în mintea mamei, dar voi chema imediat câțiva ziariști și voi da o dezmințire.

– Sandi, uită-te la mine, te rog.

Ea îi simți răsuflarea precipitată pe obraz și, deși ținea ochii închiși, ghici că se apleca spre ea. Dacă n-ar fi făcut nici o mișcare, ar fi sărutat-o. Oare acceptarea unui sărut reprezenta o nebunie atât de mare?

Tresăriră amândoi în momentul în care auziră pe cineva sunând îndelung la ușă.

– Eu sunt! strigă Gabriella când Sandi se apropie de intrare.

Chiar și prin lemnul gros de stejar, vocea mamei sale nu i se păru că exprimă vreun regret pentru cele petrecute, ba chiar era mulțumită de festa pe care le-o jucase. N-o lăsă pe Sandi s-o bombardeze cu întrebări sau reproșuri, ci se îndreptă imediat spre living, răspândind în jur mirosul parfumului ei favorit. Îl întâmpină pe Damion cu un zâmbet părintesc:

– Dragul meu! Ce noroc că ești deja aici! În sfârșit, vom putea să ne explicăm toți trei pe îndelete.

– Eu unul nu cred că am vreo explicație de dat, îi răpsunse Damion, extrem de furios.

– Să înțeleg de aici că deja i-ai spus fiicei mele cât de mult o iubești? Atunci, totul este perfect, vom face economie de vorbe inutile.

Pentru prima oară, Damion păru să fi rămas fără replică. Sandi nu mai rezistă fizic și se prăbuși pe un fotoliu. Atunci când mama ei intra într-un rol nou, știa de minune să ardă etapele! Chiar în momentul acela, stând drept în centrul camerei, dădea un spectacol strălucit, imitând-o pe Regina Elizabeta primind-o pe prințesa Diana în sânul familiei regale.

– Nu sunteți deloc prea vorbăreți în dimineața asta, după câte văd! exclamă ea zâmbindu-i îngăduitoare lui Damion.

– Ei bine, cred că tăcând amândoi îmi ușurați mult sarcina pe care o am de îndeplinit. În ultima vreme nici unul din voi n-a dat dovadă de suficientă inteligență pentru a face ca această discuție să aibă loc.

Sandi își căpătă din nou uzul vorbirii.

– Stai puțin, mamă! Nu cred că poți să ne duci de nas atât de ușor! Eu și Damion îți cerem să ne explici ce-a fost cu declarația aceea din emisiunea lui Mark Kline. Cum ai putut să fii atât de iresponsabilă?

Trăsăturile fine ale mamei sale nu trădară nici un semn de jenă sau vinovăție:

– N-am făcut nimic iresponsabil. Până și tatăl tău a recunoscut că planul meu este excelent și reprezintă o soluție ideală pentru o situație imposibilă.

– Dacă și tata a fost de acord, înseamnă că într-adevăr este vorba despre o nebunie totală!

Gabriella se încruntă, supărată:

– Copila mea, în ultima vreme a fost evident pentru toți cei din jurul vostru că tu și Damion vă supuneți unor chinuri cumplite trăind despărțiți și, pentru că știu că amândoi sunteți prea încăpățânați să recunoașteți ce sentimente aveți unul față de celălalt, ne-am hotărât să intervenim noi. Așa cum pe bună dreptate a observat tatăl tău, dacă aveți de gând să fiți nefericiți, măcar faceți-o sub același acoperiș. Eu una nu sunt de acord cu căsătoria, pe care o consider o instituție plicticoasă, dar tu și Damion aveți niște idei ciudate despre loialitate, încredere, împreună până la moarte etc... Pe scurt, eu și Richard suntem de părere că voi doi vă potriviți perfect.

Se opri ușor îngrețoșată la gândul că ar fi putut rămâne cu aceeași persoană până la sfârșitul zilelor ei, dar dădu ușor din umeri; după care continuă:

– De altfel, Richard vrea să vă căsătoriți cât mai repede posibil, dat fiind că Damion nu mai e în stare să muncească normal de când te-a întâlnit.

Sandi scrâșni din dinți:

– Nu vă gândiți totuși că mă împingeți să mă căsătoresc cu Damion numai ca să îmbunătățesc condițiile de muncă ale viitorului film al tatei?

– Nu, nu la asta ne-am gândit. Te vei căsători cu Damion pentru că-l iubești. Eu și tatăl tău suntem niște oameni foarte ocupați, așa că am fixat ceremonia pentru marțea viitoare.

– Ce vă face să credeți că Sandi mă iubește? o întrebă scurt Damion așezându-se în fața ei.

Gabriella abordă unul din zâmbetele ei încântătoare:

– Pentru că pur și smplu este fiica mea... Dar dacă te îndoiești, n-ai decât s-o întrebi chiar tu, oricum eu nu mai pot să stau mult timp. Limuzina studioului mă așteaptă jos, iau masa cu Richard pentru a discuta despre organizarea ceremoniei. Deoarece aceasta va fi o zi unică în viața noastră, nu vrem să fie deranjată de ziariști și persoane indiscrete. Suntem convinși că vă doriți o petrecere în cerc restrâns.

Sandi sări ca friptă de pe canapea.

– Mamă, îți spun pentru ultima oară că nu va avea loc nici o căsătorie! Eu și Damion nu avem nimic în comun! Nimic!

– Și în privința asta eu și tatăl tău am căzut de acord: într-adevăr, tu nu ești femeia care să se culce cu un bărbat cu care nu are nimic în comun.

Se opri în cadrul ușii, cu o mână sprijinită artistic de canat și cu cealaltă ținându-și poșeta într-o poziție perfectă pentru camera de filmat. Gabriella avusese întotdeauna o înclinație specială pentru ieșirile teatrale.

– La spital, am avut timp destul să mă gândesc. Nu voi putea juca la nesfârșit roluri de junăprimă. Acum când este la modă vârsta de patruzeci de ani, intenționez să uluiesc publicul prin strălucita maturitate și noua mea viziune asupra condiției umane.

– E o idee excelentă, mamă, dar...

– Firește că e o idee excelentă. Așa sunt mereu ideile mele. Cu orice preț, am nevoie de un nepot pe care să-l legăn cu ocazia promoției pentru noul meu film. N-aveți nici un minut de pierdut dacă vreți să mi-l oferiți la data fixată. Parcă mă și văd! Fotografiile vor avea un impact uriaș asupra admiratorilor mei. Mă voi îmbrăca în albastru, iar bebelușul va purta haine de culoare crem. Cremul stă bine bebelușilor, mai ales atunci când sunt roșii și au pielea zbârcită.

Cu gura întredeschisă, Sandi evită privirea lui Damion. Oscila între lacrimi și râs isteric. De un singur lucru era sigură: îi venea s-o strângă de gât pe mama ei. Gabriella, zâmbind în continuare, făcu o piruetă:

– Nu vă deranjați, cunosc drumul spre ieșire și, oricum, voi aveți foarte multe lucruri să vă spuneți... Ah, apropo, Sandi, am anunțat-o ieri pe secretara ta că nu te vei duce astăzi la serviciu. Ți-a contramandat toate consultațiile.

După ce plecă Gabriella, cei doi rămaseră împietriți în mijlocul salonului într-o tăcere insuportabilă. Sandi își îndepărtă o șuviță care-i intrase în ochi:

– Știi foarte bine că n-o să meargă... zise ea în cele din urmă.

– Ce n-o să meargă? Fotografiile promoționale ale Gabriellei cu copilul nostru în brațe?

Ea zâmbi cu tristețe:

– O, nu... În privința asta, instinctul publicitar al Gabriellei este infailibil. Are perfectă dreptate, vârsta de patruzeci de ani e la modă acum...

– De ce nu vrei să mă privești? De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Oare noaptea petrecută împreună n-a însemnat nimic pentru tine?

– Damion, te... te iubesc foarte mult și sunt... sunt foarte atrasă de tine din punct de vedere fizic, dar nu vreau ca relația noastră să meargă mai departe, pentru că s-ar putea să mă facă să sufăr.

Dar se trezi în brațele lui, cu capul lipit de pieptul său.

– Cum îți poți închipui că te voi face să suferi?... Dragostea mea, nu-mi doresc nimic altceva pe lume decât să te iubesc.

– Poate că acum așa este, spuse ea cu tristețe, dar am văzut atâtea iubiri așa-zise sincere care s-au sfârșit printr-un divorț spectaculos după câteva luni. Damion... Nu-mi pot permite să te iubesc... Voi suferi prea mult dacă mă vei părăsi.

– Nu-ți dau voie să pleci, Sandi. Mi-au trebuit treizeci și șase de ani ca să te găsesc, așa că n-am de gând să te las să dispari așa ușor.

Prinzându-i capul cu mâinile, o privi drept în ochi:

– Nu mă confunda cu părinții tăi, Sandi. Tatăl și mama ta au ales să-și sacrifice viața personală pentru viața publică. Lucrăm în același domeniu, și eu și ei, dar valorile mele morale și stilul meu de viață sunt total diferite.

– Într-o anumită privință ai dreptate, dar cred că nu vei pune niciodată căsnicia noastră înaintea meseriei tale, Damion.

– Da, meseria mea este foarte importantă, este chiar vitală, dar și a ta este la fel de importantă, așa că poți să înțelegi ce simt eu. Ieri seară, când am venit să te iau ca să mergem la spital, erai

total absorbită de problemele tale profesionale. Să nu crezi că mă plâng din cauza asta. Sunt de acord cu preocupările tale și cred că așa trebuie să stea lucrurile.

– Îți închipui cumva că în felul ăsta mă liniștești? spuse ea pe un ton obosit. Crezi cumva că datorită faptului că suntem amândoi sclavii muncii noastre relația noastră va fi mai trainică?

– Nu. Până să te întâlnesc credeam că cel mai important lucru pentru mine era cariera, dar dragostea poate schimba un destin, Sandi. Te iubesc prea mult pentru a permite carierei să ne strice relația. Nu te voi lăsa să inventezi obstacole care nu există. Dacă mă iubești, vom putea să împăcăm foarte bine și căsnicia și viața profesională.

– Nu cumva confunzi dragostea cu atracția fizică?

– Sufletelule, o ironiză el, am în spate ani îndelungați de experiență și te rog să mă crezi că ceea ce simt pentru tine nu are nimic de-a face cu o simplă dorință fizică.

Îi mângâie ușor zona sensibilă din spatele urechilor. Trupul lui Sandi începu să tremure. Lupta cu dorința de a închide ochii și a capitula sub magia atingerii lui.

– Damion, noaptea petrecută împreună a fost cea mai frumoasă aventură din viața mea. Am sperat că și tu ai simțit la fel, dar în momentul în care tatăl meu a intrat în apartament, a fost de ajuns să pomenească despre un scenariu oarecare pentru ca tu să uiți până și de existența mea.

Își șterse cu dosul mâinii lacrima care-i apăruse în colțul ochilor.

– Nu e vorba numai despre faptul că suntem două persoane care au meserii stresante, continuă ea. Am crescut ocupând mereu locul doi în viața părinților mei, n-aș putea suporta să

ocup același loc și în viața ta... Problema este că... te iubesc prea mult ca să accept faptul că poate la un moment dat vei prefera un scenariu în locul meu.

El o luă în brațe și o duse până la canapea, pe care se așeză cu ea pe genunchi.

– Știu că purtarea mea ar fi putut să ți se pară inumană și am vrut mereu să mă explic. Am fost oarecum depășit de situație. La început m-am simțit vinovat. A fost extrem de neplăcut să mă trezesc nas în nas cu tatăl tău. Chiar și un actor desăvârșit ar fi interpretat prost acest rol. Nu mă vedeam luându-te în brațe și șoptindu-ți vorbe dulci în timp ce Richard tuna și fulgera la un metru de patul meu.

– E pentru prima oară când aveai de-a face cu un tată furios în aceste condiții? zâmbi ea.

– Slavă Domnului, da! Dar chiar dacă n-ai fi fost în pat cu mine, Richard avea toate motivele să fie furios. Scenariul despre care vorbea se găsea pe biroul meu de o veșnicie și eu nici măcar nu aruncasem vreo privire peste titlu, pentru că fusesem mult prea ocupat visând la tine.

– Damion, eu întotdeauna am gândit logic înainte să iau niște decizii importante, dar atunci când este vorba despre tine îmi pierd orice logică. Sunt cunoscută drept un om calm, serios, care știe să se autocontroleze, dar cu tine n-am reușit să fiu niciodată calmă și e de-ajuns uneori să mă privești că și încep să tremur din creștet până-n tălpi... Toate astea mă îngrozesc, Damion. Sentimentele pe care nu le pot stăpâni mă sperie.

Ea văzu cum ochii lui se umplu de ironie:

– Iubițica mea, asta este probabil cea mai bună veste a zilei, pentru că eu cunosc deja soluția problemei tale. Hai cu mine în dormitor și-ți voi arăta un tratament minunat pentru boala de care suferi.

– Cu tine, totul este foarte simplu...

– Pentru că totul este într-adevăr simplu. Numai psihiatrii complică lucrurile astea.

Începu să-i descheie nasturii, sărutând-o tandru pe față și pe gât.

– Asta este prima etapă a tratamentului. Ce părere ai?

– E interesant, zise ea cu răsuflarea tăiată.

– Te iubesc, Sandi. Pentru nimeni n-am mai avut un sentiment atât de puternic. Săptămâna trecută am simțit că înnebunesc de dorință.

În momentul acela, Sandi simți să sufletul i se deschide ca o ușă spre infinit. Reținerea de până atunci, care devenise sfâșietor de dureroasă, explodă într-un strigăt de bucurie:

– Te iubesc, Damion, și eu te iubesc... repetă ea, încântată de plăcerea pe care i-o produceau acele cuvinte, dar nu-mi imaginam că dragostea este atât de... distrugătoare!

El se ridică, ținând-o în continuare în brațele lui, dar se opri în mijlocul livingului:

– Aveam de gând să te duc până la patul cel mai apropiat, zâmbi el tandru, dar mi-am dat seama pe parcurs că nu știu unde este dormitorul tău.

– Prima ușă la dreapta, șopti ea.

O luă pe coridor și împinse ușa cu umărul, dar după ce intră în încăpere, se opri în loc.

– Ei... Iată o cameră foarte interesantă.

Sandi își aduse aminte prea târziu că nimeni n-avea voie să intre în grota ei. Nu era prea diferită față de restul apartamentului, dar Damion rămase cu ochii pironiți la singura pată de culoare din acel mediu auster: un imens poster fixat

chiar în centrul peretelui, deasupra patului. El se studie în tăcere timp de câteva secunde, apoi se înclină și o sărută pe vârful nasului:

– Îmi plac gusturile tale în materie de artă...

Nu exista nici o urmă de ironie în vocea lui, ci doar dragoste și un ușor râs afectuos. Ea rămase cu ochii ațintiți asupra fotografiei în mărime naturală a lui Damion Tanner, dezbrăcat până la brâu, într-una din scenele din Visul tenebrelor.

– Tata avea unul în plus în biroul lui, îi explică ea. Voia să-l arunce, dar mie mi s-a părut că e păcat să se irosească...

– Mă bucur să descopăr că mă voi însura cu o femeie atât de econoamă.

O lăsă jos și trase cuvertura de pe pat. Când văzu sclipitoarele cearșafuri din satin roșu, fu zguduit de un hohot uriaș de râs. O așeză în pat și se întinse și el lângă ea.

– Știi ceva, Sandi? Constat că ești cea mai mare șmecheră din lume... De fapt, ești la fel de rece ca un vulcan în plină erupție! Să nu îndrăznești să te mai joci cu mine de-a serioasa doamnă doctor Hawkins acum, după ce ți-am văzut dormitorul!

– Tragi niște concluzii cam pripite. Cearșafurile nu dovedesc nimic.

– Poate că nu, dar despre asta vom discuta mai târziu. Deocamdată am de gând să provoc o mare dezordine în capul ăsta frumos, dar prea bine organizat.

Ea izbucni în râs, dar veselia îi trecu brusc când el începu s-o dezbrace. Avea sânii umflați de plăcere chiar înainte ca el să-i atingă și pielea parcă-i lua foc sub săruturile lui. Damion se dezbrăcă privind-o în permanență și șoptindu-i vorbe de iubire, în timp ce ea îl mângâia sub pretextul că-l ajută, cuprinsă de dorința cumplită de a-l simți mai repede în ea. Își înfășură strâns

picioarele în jurul lui și se cufundă în valurile de plăcere pe care i le oferea mișcarea ritmică a coapselor lui până la explozia finală.

După ce se mai liniștiră, el îi repetă strângând-o la piept:

– Te iubesc, Sandi. N-am rostit cuvintele astea sacre în timp ce făceam dragoste ci acum, ca să fii sigură că sunt sincere.

– Și eu te iubesc, Damion.

– Atunci, când ne căsătorim? Marțea viitoare, ca să le facem plăcerea părinților tăi?

– E prea repede! Am putea să mai așeptăm...

– A, nu! o opri el. Nu te porni acum să-mi vorbești despre decență! Nu vreau să împart patul cu foarte cuviincioasa și educata doamnă doctor Alexandra Hawkins. Ai de ales între mâine și marțea viitoare.

– Nu e patul tău, protestă ea. E al meu.

– Exact. Este fără nici o îndoială patul tău, dar dacă nu te grăbești să stabilești data căsătoriei noastre, voi povesti întregii clinici despre înclinația ta pentru cearșafuri roșii și postere erotice. Ce concluzii crezi că vor trage colegii tăi de aici? Implicațiile freudiene trebuie să fie cu duiumul.

– Șantajul nu va duce nicăieri, Damion.

El își puse mâinile pe sânii ei și-i masă sfârcurile cu palma:

– Dar puterea de convingere? șopti el aplecându-se s-o sărute.

– Poți să mai faci o încercare.

Ea văzu dansând în ochii lui o flacără jucăușă, dar el întârzie să-și lipească buzele de gura ei, în timp ce mângâierea lui începea s-o scoată din minți de dorință. Ea își apăsă sânul pe mâna lui și Damion zâmbi cu subînțeles.

– Am reușit să te conving, doamnă doctor? Când ne căsătorim?

– Marți! Marți pare a fi o zi excelentă pentru o nuntă!

– Ai făcut o alegere foarte bună. Astrologul meu va fi de-a dreptul fericit. Chiar în dimineața asta mi-a spus că marțea viitoare va fi ziua perfectă pentru a mă căsători cu femeia pe care o iubesc.

– De unde știa astrologul tău că voi accepta?

– Am impresia, spuse el oftând ușor, că destinul nostru este scris în stele. Cel mai bine ar fi să nu mai opui rezistență, dragostea mea.

Damion îi oferi buzele cu un sărut lung și năvalnic, căruia Sandi îi răspunse la fel de impetuos.

– Cine se opune? glumi ea strângându-l și mai tare în brațe.

Sfârșit